

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • Τηλ 27-135-29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Το έπιφώνημα ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Θρηνεί και οδύρεται. "Ενας θησαυρός που του έφυγε απ' τα χέρια. Μιά κατάκτησι που του γλύστηρε και χάθηκε για πάντα. Πολύμηνη πολιορκία. Όλα τα μεγάλα μέσα είς ενέργειαν. Από το ρωμαντισμό ως τον κυνισμό. Είχαν φτάσει πιά τα πράγματα στο νύν και αεί. "Ετοιμος ο καρπός να πέσι στο πανέρι του. Τό είχε για βέβαιο. Και την τελευταία στιγμή του στρίβει.

Το θέμα δεν είναι οι λόγοι που ώδηγησαν στη διάλυσι ενός είδους. Είναι αν η διάλυσι αυτή του συνδεδεσμού που απειλεί να επεκταθεί, αποτελεί συμφορά ή ευτύχημα.

Είστε στα είκοσιδύο, στα είκοσιτρία, στα είκοσιπέντε σας. "Εποχή εφοδισμού. Ο πυρετός της δημιουργικής προσπάθειας. Η προετοιμασία για τη διοπάλη. Ένα βήμα έτσι, ένα βήμα αλλοιώς, μπορούν ναχουν την καλή ή κακή επίδρασι σ' όλη σας τη ζωή. Ευρύτατοι οι ορίζοντές σας. Δεν άρχισε ακόμα η προκοπή των όνειρων. Ανοιγμένα όλα τα πανιά του καραβιού σας που πλέει προς την Ουτοπία. Δε φτάνουν όλοι στο τέarma. Φτάνουν όμως μερικοί. Πάντως ανώνίζονται για να φτάσουν. Κι αν δεν είναι το τέarma, θα είναι κάποια στάσι, που δεν απέχει πολύ από τον άκραιο σταθμό των όνειρων σας. Προς τα εκεί βαδίζετε. Με όλα σας τα δυνατά. Με όλες τις πνευματικές, τις ψυχικές, τις σωματικές δυνάμεις σας.

Και να ξαφνικά ή ξέρα. Στη μέση του άκεανού τα ριχά νερά. Προσάραξε του καραβιού. Αναζητούσατε την Ατλαντίδα και άραξατε στα Κύθηρα.

Αντίο ταξείδι. Άλλαγή δρομολογίου. Καλά-καλά δεν ξεκινήσατε και ρίξατε την άγκυρα σας. Πού καιρός για προσπάθεια; Ο έρωτας δεν είναι άσπεια υπόθεσι. Είναι δουλειά. Η πιο αναλυτική απ' όλες. Τρώει τις ώρες, τρώει τη σκέψι, τρώει τις δυνάμεις. Επίταξι των πάντων. Δε σας παίρνει κάτι απ' όλα. Σας τα παίρνει όλα. Σας παραλαίξει.

Άλλα και όταν δεν πρόκειται για το μεγάλο βάθος, για τον έρωτα τον έντοπισμό σ' ένα πρόσωπο που σας κρατά σε κατάστασι ύπνουτισμού, πάλι είναι διαδραστική η φθορά που σας κάνει. Δεν είναι ο μεγάλος έρωτας. Είναι όμως ο πεοισπασμός. Πότ' έδω και πότ' εκεί. Με το καρνέ στο χέρι. Από το παγκάκι του πάρκου στο πατάρι του λαχαροπλαστέιου. Από το κοσμικό πάρτυ, στο τέarma της πόλεως. Από το τραμ στο ταξί. Από το ταξί στο λεωφορείο. Τα αδιόκοπο λαγάνιασμα. Το συνεχές καρδιοχτύπι. Ο έκνευρτισμός, οι σκηνές, οι ζήλειες της ή οι ζήλειες σας, ή προσπάθεια για την ολοκλήρωσι μίας καταστάσεως, ο άγώνας για ν' επαλλαγήτε από την κατάκτησι που σας έχει κουράσει, ή τραχάλα για την εξοικονόμησι — μη τα λησμο-

νούμε κι αυτά — των μικρών ή μεγάλων εξόδων. "Όσο λιτός κι αν είναι ένας έρωτας, θέλει το λουκουμάκι του, θέλει το κρασάκι του, θέλει την πρόχειρη στέγη του. Και είστε χωρίς δουλειά, και είστε φοιτητής, και περιμένετε την επίφορησι του πατέρα...

Λυπούμαι που τοποθετώ τον έρωτα σε πολύ ρεαλιστικό πεδίο. Πρέπει όμως να τον απομακρύνουμε κάποτε από τη φιλολογία και την ποιήσι που τον περιβάλλουν, για να τον βλέπουμε με το ψυχρό μάτι του πρακτικού σε όλη τη γυμνότητά του. Τέτοιο που είναι. Μεγάλη φάγανα. Ποσοι και πόσες δεν του οφείλουν το ναυαγίο τους. Δεν άρνούμαι ότι ύπηρεξ για μερικούς κίνητρο που τους τόνωσε στην προσπάθειά τους. Δεν είναι οι περισσότεροι. Ο κανόνας είναι να σας σταματά στην μέση μιάς πορείας. Κάβει φτερά. "Επιβάλλει την αλλαγή κατευθύνσεως. "Όχι δε συνήθως στο καλλίτερο.

Αυτό που θα μου πητε το ξέρω. Δεν πηγαίνει κανείς γυρεύοντας τον έρωτα. Απρόσκλητος, επισκέπτης, έρχεται χωρίς να τον περιμένετε. Χωρίς να τον θέλετε κάποτε.

Κανείς δεν είναι τόσο επιπόλαιος ώστε ν' αρνηθεί την προαιωνία αλήθεια και να πιστέψη ότι μπορεί ποτέ να τοποθετηθούν συμπατοπλέγματα σε κάθε περιοχή που απειλείται από την επίδρομη του αδιάκριτου επισκέπτη.

Άλλα λέμε κάτι άλλο: "Ανίκανος ο άνθρωπος να προφυλαχθεί από τον έρωτα, τουλάχιστον ως μη παραδίδεται στην απόγνωση, όταν η καλή του τύχη τον λυτρώνει από την έρωτική δουλειά.

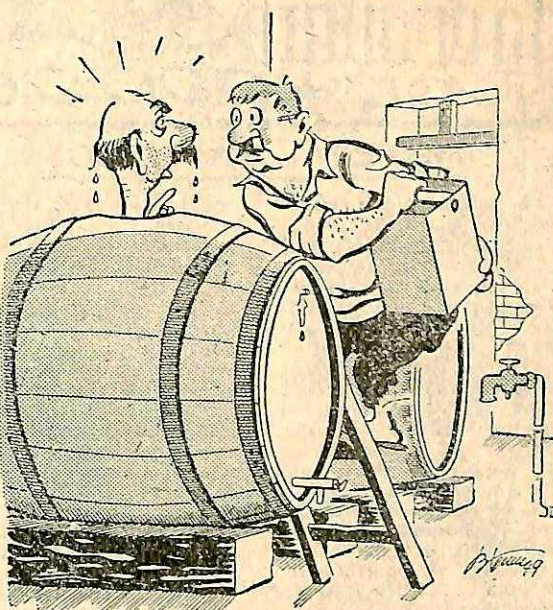
Θυμούμαι ένα παλιό φίλο. Κατακτητή μεγάλης δόξης. Άλλα συγχρόνως και σφοδός άνθρωπος. Η σοφία του δεν ήταν άρκετη για να τον άποσπάσει από τις έρωτικές επιδόσεις. Τού έλειπε η θέλησι ν' απαλλαγεί. Είχε όμως τη φρονήσι που χρειάζεται για ν' αντίληφθ τις πολυμορφες ζημιές που άπεκμιζε από τις περιπέτειές του και σε κάθε άποτυχία του ή διάλυσι συνδεδεσμού έτρεβε τα χέρια από άγαλλήσι.

— Γλυτώσαμε κι απ' αυτήν...

Το έπιφώνημα της σοφίας. "Αν μπορούσαν να το επαναλάβουν όλοι οι άποτυχημένοι στον έρωτα... «Γλυτώσαμε κι απ' αυτήν». Που σημαίνει ότι έγιναν κύριοι του έαυτού μας, μείναμε άπερίσπαστοι στην προσπάθειά μας, άνακτήσαμε την έλευθερία μας. Κέρδη όλα αυτά τεραστία. Δεν αξίζουν τη ζητωκραυγή μας.

Να κυριευθείς από τον έρωτα είναι μέσα στους νόμους της φύσεως. Δε θα γίνουμε άνώτεροι από τη φύσι μας. "Όταν μας έρθη η κατακεφαλία, καθώς μας ήρθε. Να μην αναλαμβάνουμε την πρωτοβουλία μιάς διαλύσεως, κι αυτό επιτέλους ένει την εξήγησί του. "Όταν όμως ή έάλυσι ή η πρόληψι του κακού δεν προσεχεται από μας, όταν έξωτερικοί παράγοντες έρχονται να φέρουν την πνοή του λυτρώματος, δεν πρέπει άραγε όσοι λυτρώνονται, αντί ν' αναλώνονται σε όδυμους, ναχουν τη σοφία του παλαυρού κατακτητή και να δοξάζουν το Θεό τους;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Στώχα τάξει, κύρ - Διαμαντή, πώς μιά μέρα θα σε κάνω τσακωτό!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Το χιόνι

"Εθελεπες το χιόνι πούπεφτε με χάρι κι' έτσι άφρημένα, είπες μιά στιγμή: Νά 'ταν σαν το χιόνι, νά 'τανε μακάρι, όδες μου οι πίκρες, όλοι μου οι καύμοι. "Ιδια σαν το χιόνι, πέφτοντας να λυώνουν κι' όλα να τελειώνουν.

"Εθελεπες το χιόνι, πίσω από το τζάκι κι' ένας κουρασμένος πόθος σου κρυφός, είπες: Δεν βαστάω... κι' έχω πιά άποκαμει από τόσα νέφη και ζητάω το φώς. Θέλω λίγον ήλιο, που να με ζεσταίν κι' όλες μου οι έλπίδες απ' την παγωνιά, σαν τα προβατάκια νάρθουνε στην στάνη να ξεχάσουν τέτοια βαρυχειμωνιά.

"Επεφτε το χιόνι... "Ενας μανισμένος άνεμος φυσούσεν από τ' άσπρα όρη κι' ήσουν ο σπουργίτης ο πελαγωγμένος που σπειρί δεν βρίσκει μέσ' το ξεροβόρι. "Επεφτε το χιόνι αγάπη μου χρυσή κι' έπεφτες και σύ...

Τότε, μέσ' την τόσο μαύρη καταιγίδα, βρέθηκαν κοντά σου, σου άναψα το τζάκ. κι' είδαμε κι' οι δυό μας, μιά θερμήν έλπίδα που να μας ζεσταίν υπόρες λιγάκι. Γύρισες και μου 'πες: Μέσ' την κάθε λύπη σαν υπάρχουν σπιές μέσ' το παραγώνι, κι' όταν ή έλπίδα δεν σ' έγκαταλείπει, σταματά να πέφτη κάποτε το χιόνι...

Τότε βγαίνουν του ήλιου τα χρυσά τα δώρα οι θερμές οι μέρες κι' ή καλοκαιριά, και ξεχνάμε τότε, την σκληρή την υπόρα και τα μαύρα νέφη του κακού βορρηά. Κι' από τόσο χιόνι, που ή ζωή μας ρίχνει δεν υπάρχουν ίχνη.

"Όλα τα ξεχνάμε. Παύει να σφυρίζει ο βορρηάς εκείνος. Κάποια μυγαλιά ντυνεται σαν νύφη κι' άνοιξε μωρίςει απ' τα χαμομήλια κι' από τή πορταία. "Ανοίξες που τέσα, τόσα καταρβώνει ύστερ' απ' το κορό, ύστερ' απ' το χιόνι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΗΡΩΣ

Πρωτότυπο διήγημα

"Ο πλοίαρχος Λωσενάκ είχε φτάσει μεμιάς στην κορυφή της δόξας. Τό μεγάλο πλοίο που κυβερνούσε, ή «Βαλντέβια», είχε βουλαίξει, άλλ' απ' τις δυό χιλιάδες ψυχές που βρίσκονταν σ' αυτό, δεν είχε χαθεί ούτε μία. 'Ακόμη κι' ο τελευταίος επίδοτης είχε σωθεί απ' τα κύματα κι' απ' τη φωτιά, χάρις στην ένεργητικότητά, τη γενναιοότητα και την ψυχραιμία του πλοίαρχου. 'Αφού τό πλήρωμα έγκατέλειπε κι' αυτό τό πλοίο, ο Λωσενάκ προχώρησε για να μπη στην τελευταία βάρκα. Μά είδε πως ήταν τόσο γεμάτη, που κόντευε να βουλαίξει.

— Φύγετε, παιδιά! Δεν χωρώ εγώ... είπτε στους ναύτες που τό άπλωναν άνυπνόμονα τα χέρια τους. Και ξαναένδηκε στη γέφυρα, ενώ ή «Βαλντέβια» βυθιζόταν σιγά-σιγά.

Προπαθούσα ν' άναπαραστήσω τη δραματική σκηνή, όπως την είχα άφηγηθή οι έφημερίδες. Γύρω μου, κάτω απ' τις σημαίες που κυμάτιζαν, είχε μαζευτή ο κόσμος, περιέργως και συγκινημένος. Είχε έρθει ή ώρα που ή δόξα του Λωσενάκ θα πλημυρίζε την παλιά ναυτική πόλη, την πατρίδα του.

Μιά ξαφνική σιωπή με ξανάφερε στην πραγματικότητα. Η γυναίκα κι' ο γιους του Λωσενάκ, μαυροντυμένοι, προχωρούσαν άνάμεσα στο πλήθος.

— Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα απέδωσε ο έρwan, είπτε κάποιος πίσω μου.

Γύρισα να τον κυτάξω. Κι' ή ματιά μου έπεσε τυχαίως στις τελευταίες σειρές του πλήθους. Μου φάνηκε πως διέκρινα τότε ένα πρόσωπο, άνάμεσα σ' άλλα... ένα γνώριμο πρόσωπο! "Εκείνα τα πυκνά φρύδια, εκείνο τό σκληρό γκρίζο βλέμμα... "Ηταν δυνατόν να με γελούσαν τα μάτια μου; "Αν δεν ύπληχαν τα μακρὰ κι' άχτένιστα γένεια, θα όρκιζόμουν...

"Ο άνθρωπος με είδε κι' αυτός κι' έφερε με τρόπο τό δάχτυλο στα χείλη του.

"Ηταν λοιπόν πραγματικά ο Λωσενάκ!...

"Ανοιξα δρόμο με τους άγκώνες μου για να τον πλησιάσω. "Όταν κατάφερα να βγώ άνάμεσα απ' τό πλήθος, τον είδα να στρίβη σ' ένα έρημικο δρομάκι. Μ' άκουσε που πλησίαζα και σταμάτησε. Βρεθήκαμε άντιμέτωποι. "Ο Λωσενάκ είχε ένα ύφος κυνηγημένου άγριμιού.

— Είμαι πραγματικά εύχαριστήμένος που σε ξαναβλέπω, Βερνιέρ, μου είπτε. Κράτησε όμως την ψυχραιμία σου κι' έλα να μπουμε σ' αυτή την ταβέρνα.

Καθήσαμε και παραγγείλαμε δυό κρασιά.

— Δεν πρέπει να πής τίποτε, φίλε μου! άρχισε ο Λωσενάκ.

"Η φωνή του ήταν κουρασμένη και σδυσμένη. Μιά βαθειά ρυτίδα αλάκωσε τό μέτωπό του.

— "Ο Λωσενάκ πέθανε... κι' είναι πολύ καλά έτσι! πρόσθεσε.

— Μά ή γυναίκα σου, τό παιδί σου;...

— 'Ακριβώς γι' αυτούς, Βερνιέρ... 'Όστόσο, όταν βγήκα προχθές στο Μπρινγιά, μετά την άπίστευτη σωτηρία μου, ο μοναδικός μου πόθος ήταν να τους σφίξω στην άγκαλιά μου... Γιατί δεν έγραψα ή δεν τηλεγράφησα; Δεν ξέρω... "Ηθελα νάρθω ο ίδιος, κι' όχι ένα άψυχο χαρτί...

»Όταν έφτασα λοιπόν σήμερα τό πρωί, με τό ναυτικό μου σάκκο και

'Αφήστε τὰ παιδιά σας Ν' ΑΝΑΠΤΥΧΘΟΥΝ

Συμβούλια για τους γονείς

"Έτσι όπως έχει εξέλιξη ής αίτίας του πολέμου και μεταπολεμικώς ή ζωή, οι περισσότεροι άνθρωποι, μποιούν πολύ νέοι στα βάσανά της, εξαγιάζονται συχνά σκληρά, παντρεύονται, δημιουργούν οικογένεια και αντιμετώπιζουν προβλήματα δύσκολα και βάρην δυσβάστακτα για τους νεαρούς τους ώμους.

"Ερωτάται όμως: Είναι ώριμος σ' αυτή την ηλικία ο άνθρωπος, για να αντιμετώπιση όλα τα προβλήματα, όλες τις εϋθύνες, που δημιουργεί μια ανεξάρτητη ζωή; Σωματικός και διανοητικός είναι ώριμος, πολλές φορές, μάλλον και πριν από τό 18ον έτος της ηλικίας του, σ' αυτά φυσικά συντείνει έμέσως και άμέσως ή ανάπτυξις του πολιτισμού. "Εμμέσως, γιατί ένα άναπτυγμένο παιδί, άσκει αυτομάτως την έπίδρασι του στον άνθρωπο, πρό πάντων όμως στους νέους, χωρίς έπιδραση στην έμφυση περιέργειά του, τον διακρίνει, ν' άποκτά καλύτερα συνείδησι της άυτοσυνειδητής πείρας που έκαταλαμβάνεται καθόμιμενα μπροστά του με τα έργα της τεχνικής προόδου και του όξύνει τη διάνοια.

"Εκτός όμως από την έμφυση αυτή έπίδρασι, ο πολιτισμός, έπηρεάζει και άμέσως, με τη συστηματικοποίησι της σωματικής και πνευματικής άγωγής, την ανάπτυξη του παιδιού. Η γυμναστική στο σχολείο και έξω από αυτό, τα σπώρ στην έρρά και τη θέλασσα, διέπλυσαν κι' έκαναν γερό το κορμί του. Η στοιχειώδης έξ άλλου όποχεωτική εκπαίδευσις του άναπτύσσει τό μυαλό.

"Ενώ όμως ν' αυτά τα δοθέντα, τό παιδί παρουσιάζεται σωματικώς και πνευματικώς ώριμο ν' άρχισή ναή τη ζωή του, δημιουργείται ταυτοχρόνως ένα πρόβλημα ψυχικής ώριμότητος, που δεν αντιμετώπιζε άλλοτε ο κόσμος. Δυό αίτίες τό δημιουργούν. Η μιά είναι οι μεγαλύτερες από άλλους δυσκολίες και εϋθύνες, που έχει σήμερα ν' αντιμετώπιση ο άνθρωπος στη ζωή. Η δεύτερη, είναι ή άδυναμία των συγκινησών και των άνησυχιών, που προκαλεί ο πολιτισμός. "Ο άνθρωπος από μικρός είναι όποχεωμένος σήμερα ν' αντιμετώπιση τη ζωή, να δώση λύσι στα προβλήματα του σωματικού του κόσμου και διέδοθο στις άνησιές του. Οι άνησιές αυτές είναι φυσικό να δημιουργούν μιά νεκρή κατάστασι, ο άνθρωπος να βλέπει τα πάντα με άπαισιόδοξία και να μην έχει πιά πεποίθησι στις σωματικές και πνευματικές του δυνατότητες.

Την κατάστασι αυτή μας λέγει ή 'Αμερικανίς παιδαγωγός Σέγγουιν, μπορούμε να την άποτρέψουμε, αν εγκαίρως φροντίσουμε, όχι μόνον για τη σωματική και διανοητική, αλλά και για την ψυχική ώριμότητα του παιδιού. Για να τό πετύχουμε αυτό δεν χρειάζονται πολλά πράγματα. "Αρκεί να άφήσουμε τό παιδί ελεύθερο, να άναπτύξη ψυχικώς ν' άποκτήη ανεξαρτησία και πρωτοβουλία, να δημιουργήη εγκαίρως τη δική του, ξεχωριστή και άυτεύθυνη προσωπικότητα. Τέσσερες κυρίως κανόνες πρέπει από της άπόφσεως αυτής να διέπουν τη συμπεριφορά των γονέων προς τα παιδιά τους:

1) Άρχιστε εγκαίρως να δίνετε πρωτοβουλία στο παιδί. Προσέξτε το εξής παράδειγμα. Η κοροόλα σας, που είναι έξ μόλις έτών σας λέγει: "Όχι, μαμά. Δεν τό θέλω αυτό τό φόρεμα. Θέλω να φορέσω τό άλλο. Στην περίπτωση αυτή θα είναι σφάλμα της μητέρας αν της πη: "Τά παιδιά δε λένε ποτέ θέλω».

Μιά τέτοια άπαγόρευσις συνθλίβει και σκοτώνει την παιδική θέλησι και πρωτοβουλία. Μπορεί θαυμάσια ή μητέρα να εξήγηση στο παιδί της, για ποιο λόγο πρέπει να φορέση τό φόρεμα, που αυτή διάλεξε, να τό πη ότι αυτό τό κάνει ωραϊότερο, ότι θάρηη καιρός που θα διαλέγη μόνο του τα φορέματά του. Άλλα αν τό παιδί έπιμένη πρέπει να όποχωρήση και να τό πη ότι δεν έχει άντίρρηση κι' ότι μπορεί, έπί τέλους, να φορέση τό φόρεμα που αυτό διάλεξε.

2) Άναπτύξτε βαθμιαίως τη πρωτοβουλία του παιδιού. Κάθε μέρα, κάθε μήνα, κάθε χρόνο που περνά, ν' άφήνετε όλο και περισσότερη έλευθερία στο παιδί σας, να ρυθμίζει μόνο του τα ζητήματα, που τό άφορούν. Έσείς, δώστε του μόνο νη βοήθεια που σας ζητεί και φροντίζετε να καθοδηγήτε έμέσως τις ένεργειές του, χωρίς να φαίνεται ότι του τις όπαγορεύετε, άλλα ότι προερχονται από τη δική του ανεξάρτητη βούλησι.

3) Να σέβεστε τις ιδέες του παιδιού σας. "Επιτρέψτε του να έχη διαφορετική γνώμη από σας και να έκφραζη τις άντιρρήσεις του. "Αν τό παιδί σας πη: «Δεν σφιγώμαζι σας», θα είναι πολύ κακό να τό πητε ότι αδικεί. Τό πικραίνεται, τό καταθλίβετε ψυχικώς και τό άφρααίνεται την ανεξαρτησία της σκέψεως. Προτιμώτερο είναι να τό πητε: — Πολύ καλά, παιδί μου. Δικαίωμα σου είναι, να έχης τη δική σου γνώμη, όπως έχω κι' εγώ τη δική μου.

Με τη δήλωσι σας αυτή θα τό ικανοποιήσετε, θα τό κάνετε να άποκτήη υψηλό φρόνημα, να σας άγαπήη και να σας σεβάσθι περισσότερα, και — τό σπουδαϊότερο — θα τό κάνετε από περιέργειαν να ενδιαφερθή και για τη δική σας γνώμη και να συζητήη μαζί σας. Έξαρτάται έπειτα από την όρθότητα της δικής σας σκέψεως και από την πιστικότητα σας, να τό δημιουργήσετε σωστές άντιλήψεις.

4) Άπασχολήθητε και με τό ν' αὐτό σας. Μη σας φανή παράξενος ο κανών αυτός. "Αν τόν εφαρμόσετε, τό κέρδος σας, θα είναι διπλό: Πρώτον δεν θα παραλείψετε τον έαυτό σας και δεν θα βίνετε έτσι κακό παράδειγμα στο παιδί σας. Τό παράδειγμα είναι ή καλύτερη παιδαγωγική μέθοδος. "Όπως ένεργούν, συμπεριφέρονται και έμφανίζονται οι γονείς, έτσι ενεργούν και τα παιδιά.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

«Ὁ ἀγαπημένος μου εἶχε παντρευτῆρι κι' αὐτός. Ὅταν ἔβαινε πὼς χρέφα, πόνεσε φορικτά γιατί δὲν ἦταν ἑλευθερός. Ἦρθε νὰ μὲ δῇ, ἔκλαιε, μού σπάρανε τὴν καρδιά. ... Δὲν βάραιπε ἴσως νὰ τὸν δεχθῶ, μὰ ἤμουνα τόσο μόνι, τόσο θλιμμένη! Κι' ἀλλωστε τὸν ἀποποιῶσα ἀκόμη. Δὲν εἶχα ἄλλον ἀπ' αὐτὸν στὸν κόσμο, νοι γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀπλῶσα σκεπταί τὰ χέρια μου ἰκετευτικά πρὸς τὸ γυῖο μου. Μὰ δὲν πρόλαβα νὰ τοῦ μιλήσω, γιατί γύρισε κι' ἐφυγε ἀπότομα. Σωριάσθηκα τότε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Πῶς θάβηλα νὰ ἐκμηδενισθῶ, νὰ χαθῶ γιὰ πάντα! ... Ἐξέσπασα σὲ σπαρτακίους λυγμούς.

» Ὁ φίλος μου μὲ κῦπτα-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Συνάχλιον...

A black and white line drawing of a man in a top hat, a dark coat with buttons, and light-colored trousers. He is leaning on a cane with his right hand and holding a small object in his left hand.

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἐφύγα κλαίοντας ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο — ἐγὼ ποὺ ἐχρῆσθαι συνηθίσει σὲ τόσα δράματα τῆς ζωῆς!

Παρ' ὅλες μου τίς προσπάθειες, δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τὸ γυιό τῆς ἀμοιρῆς γυναικας... αὐτὸ τὸ γιό ποὺ ὑπῆρξε ἔ ν α ς ἔ σ υ μ ε ρ ῖ η τ ο ς ἔ γ κ λ η μ α τ ῖ α ς !

Πικρόντιχο ρεπορτάζ

Στην αγγλική πρωτεύουσα, θα έμφα-
νισθῇ σὲ μιὰ καινούργια μεγάλη ρεβῦ
τοῦ «Άντολφου Θάτερ», ποὺ γράφτηκε
ιδίαικά γι' αὐτὸν στὶς ἀρχὲς Μαρτίου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

A. NTABENT

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Η ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

16ον «Δεν παζάρευα πολύ, Ἄρπαξα τὰ χρήματα, καὶ δὲ γύρισα πιά πίσω. Δὲν ξανάδα τὴ μητέρα μου. Ἐτρεχα σὰν τρελλός, κι' ἐνοιάβα, χωρὶς νὰ τὰ βλέπω, τὰ μάτια τῆς τὰ γλυκιά, ἀγαπημένα τῆς μάτια, νὰ μ' ἀκολουθοῦνε χωρὶς κακίᾳ, μὲ μιά ἔκφρασι τρόμου καὶ νὰ με ρωτᾶνε:

— Γιατί, Γιατί;
Πήγα στὴς Γλυκέρας, πέταξα στὰ πόδια τῆς τὰ νοήματα, τὴν τιμὴ τῆς πουλημένης μου μητέρας. Μὰ δὲν ἔμεινα κοντὰ τῆς.

«Τὴν ἄλλη μέρα, πήγα, προσπάθησα νὰ πείσω τὸν ἐαυτό μου νὰ νοιώσω κάποια χάρα. Ἀλλὰ μόνο πού τὴν ἔβλεπα, ἀνατρίχιαζα. Ὄλη μου ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ γυναίκα αὐτὴ ἔγινε ἑσφικὰ μῖσος μέσα μου, ὅλος ὁ πόθος πούνοιωθα γι' αὐτὴν, ἔγινε ἀποστροφή. Ἦρθε μιά στιγμὴ πού κατάλαβα πὼς ἂν ἔμενα ἀκόμα μιά ὥρα μαζί τῆς, θὰ πέθαινα.

«Τὴν ἄφησα κι' ἔφυγα, ρίχνοντάς τῆς ματιὲς θανάσιμου μίσους. Ὄταν βρέθηκα στὸ δρόμο νόμιμα πὼς ξαναγεννιόμουν, ἀνασαίνοντας τὸν καθαρὸ ἀέρα, ἀντὶ ν' ἀνασαίνω τὶς ἡδονικὲς μυρωδιὲς τοῦ δωματίου τῆς.

«Τότε, ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν ἔμπορο, νὰ τοῦ πῶ στὰ πόδια του νὰ μὲ ἐπιστρέψῃ τὴ μητέρα μου. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ δοῦλῶ ἐγὼ χρόνια, χειρότερα ἀπὸ σκλάβος, γιὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς.

«Ἀλλὰ, ὅταν ἔφτασα στὸ σκλαβοπάζαρο καὶ τὸν ζήτησα, μοῦ εἶπαν πὼς εἶχε φύγει μὲ τὸ καράβι του, παίρνοντας μαζί του ἕνα ὁλόκληρο φορτίο σκλάβους. Κανένας δὲν ἤξερε πού πήγαινε νὰ τοὺς πουλήσῃ.

«Ὄλη μου ἡ ζωὴ, Μυρτάλη, μετὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅσο τὴ θυμάμαι, μοῦ φαίνεται σὰν ἕνας ἀπίστευτος ἐφιάλτης.

«Τὰ πρῶτα χρόνια, πήγα ναύτης σὲ διάφορα καράβια, ἐλπίζοντας μὲ τὰ ταξίδια μου, κάπου νὰ πετύχω τὴ δυστυχισμένη τὴ μητέρα μου ἢ τοῦλάχιστον τὸν ἀνθρώπο πού τὴν εἶχε ἀγοράσει. Στάθηκε ἀδύνατον. Κανένας δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα, οὔτε γι' αὐτόν, οὔτε γιὰ τὸ καράβι του. Τόσο, πού ὅλοι πίστευαν πὼς θὰ εἶχε βουλιάξει. Κι' ἐγὼ πιστεύω ἀκόμα πὼς τὸ βουλιάζει ἡ λύπη τῆς πουλημένης μάνας κι' ἡ κατὰ τὸν θεόν.

«Ὄταν πέρασε ὁ πρῶτος μου πόνος, οἱ τύψεις πού με τρέλαιναν ἀρχίσαν νὰ με μεταμορφώνουν. Ἐνῶ ἦμουν ὡς τότε καλὸς, πονετικός, ἔγινε ἀνηθικός, ἕνα θηρίο χωρὶς κανένα νόμο, χωρὶς κανένα αἴσθημα, χωρὶς κανένα φόβο. Ἐπειδὴ πονοῦσα ἔκανα τὸ κακό, ἔκανα ἀσυλλόγηστα καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πονᾶνε. Ἐπειδὴ μὲ εἶχε κάνει μιά γυναικὶ δυστυχισμένη, ἔκανα δυστυχισμένες ἐγὼ ἀπείρες γυναῖκες.

«Τὶς μισοῦσα ὅλες κι' ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία μου ἦταν νὰ τοὺς ἐμπίεω ἔρωτα καὶ νὰ τὶς ἐγκαταλείπω.

«Πῶς βρέθηκα στὸ περιβάλλον τοῦ Νέρωνος; Εἶνε ὁλόκληρη ἱστορία. Ἀλλὰ πορὰ μπορεῖ νὰ σὲ πῶ. Τὸ μόνο πού σοῦ λέω τώρα εἶνε ὅτι τὸ περιβάλλον αὐτὸ ταίριαζε στὴν ψυχὴ μου κατάντια. Κι' ὁ Νέρων μ' ἀγαποῦσε ἐπειδὴ δὲν εἶχα τύψεις, ἐπειδὴ στὰ μάτια μου ἔδλεπε πάντα τὴν ἐπιδοκιμασία, ὅτι καὶ νάκανε.

«Προπάντων τὸν βοήθησα πολλές φορές νὰ ἀτιμάσῃ ἐνᾶντες γυναῖκες. Ὡσπου συνάντησα ἑσένα, Μυρτάλη...

Ἡ κοπέλλα ἔκλαιγε σιγὰ, βασιανισμένα. Συνάντησα ἑσένα... Στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησα νὰ σε ξεχωρίσω ἀπὸ τὶς ἄλλες. Στὴν ἀρχὴ θέλησα νὰ σε κλείσω μέσα στὸν κύκλο τοῦ μίσους, ὅπου ἔκλεινα ὅλες τὶς γυναῖκες. Ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς σου μὲ νίκησε. Ἐσύ, ἀγαπημένη μου, ἔκανες νὰ καταλάβω πὼς ἔρωτας δὲ σημαίνει μονάχα πόθος. Πῶς, πὶο ψηλὰ ἀπὸ τὴν ὑλικὴ ἀγάπη, ὑπάρχει ἡ ἀγάπη τῆς ψυχῆς, καὶ πὶο ψηλὰ ἀπὸ τὴ βία στέκει τὸ ψυχικὸ θάρρος.

«Ὄταν σὲ εἶδα στὰ βασιανιστήρια, πουλαγμένη μου, τότε κατὰ γκρεμίστηκε μέσα μου. Ὅλος ὁ παλαιὸς κόσμος σωριάστηκε καὶ στὴ θέσι του ὑψώθηκε ἕνας ἄλλος κόσμος, ὁ δικός σου, λαμπερός, καθάριος, ἀγνός.

«Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴν πού ἀνοίξαν τὰ μάτια μου σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, τὴν ἴδια στιγμὴν κατάλαβα πὼς εἶχες δίκην νὰ φυῆγες τὴν ἀγάπη μου. Κατάλαβα πὼς ἦταν βεβήλωσι γιὰ σένα ἡ δική μου ἡ ἀγάπη.

«Μυρτάλη, τώρα στέχω μπροστά σου ντροπισμένος, ταπεινός. Δέκα ἔφτα χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε πούκανα τὸ ἐγκλημα πού μου κατέστρεψε τὴ ζωὴ μου. Ἦμουν ἀμούστακο σκεδὸν παιδί, τώρα εἶμαι ἕνας ἄντρας στὸ ἄθος τῆς δυνάμεώς μου. Ἡ ψυχὴ μου ὅμως εἶνε τσακισμένη.

«Καὶ στὴ λύπη μου καὶ στὴ χαρά μου, κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μου, θορῶ πὼς ἀκούω τὴ φωνὴ τῆς δυστυχῆς μητέρας μου: — Παιδί μου! Παιδί μου!

«Πές μου ἐσύ, πού εἶσαι τόσο πονετικὴ καὶ τόσο γλυκεῖα: Γνωρίζεις κανένα θεὸ πού θὰ μποροῦσε νὰ συγχωρήσῃ τὸ ἐγκλήμα μου; Ἔχεις κανένα τρόπο νὰ ἐξιλεωθῶ καὶ νὰ σιγήσω μέσα μου τὶς τύψεις;

Ἡ Μυρτάλη δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Τὰ δάκρυα τὴν ἐπνίγαν.

— Βλέπεις, πὼς δὲν μπορεῖς νὰ συνδέσῃς τὴν τύχη σου μαζί μου; Ψιθύρισε ὁ Κλέαρχος ταπεινά. Τὸ σκέφθηκα, τὸ ξανασκέφθηκα. Ὄταν δὲν σ' ἀγαποῦσα τόσο...

Ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου τεύχους ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἑνὸς ἐξαιρετικοῦ μυθιστορήματος τοῦ γνωστοῦ Τούρκου συγγραφέως ΜΕΧΜΕΤ ΤΟΥΡΧΑΝ ΤΑΝ με τὸν τίτλο:

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ Χουρρέμ Σουλτάνα

Εἶνε ἡ συναρπαστικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς μίας πεντάμορφης Τσερκέζας, τῆς σαγηνευτικῆς Ρωζελάνης, πού τὴν ἐστειλε σκλάβη στὸ σεράγι τοῦ σουλτάνου Σουλταῖν τοῦ Μεγαλοπρεποῦς ἑνὸς σκληροῦ ἡγεμόνα τῆς Κριμαίας. Ἡ ἔξυπνη καὶ πολυμήχανη Τσερκέζα μὲ τὴ μοιραία ὁμορφίᾳ τῆς, ἀναστρώτωνε κυριολεκτικὰ τὸ σεράγι. Τὸπ Καποῦ, προκαλεῖ συγκλονιστικὰ δράματα ζήλειας, σκοτεινῆς συνωμοσίας, ἐξεγέρσεις Γεντισάρων, συτηγρὲς δολοφονικῆς Μεγάλων Βεζυρβάν καὶ πριγκίπων κι' ὕστερ' ἀπὸ ἀφάνταστες περιπέτειες καταφέρνει τὸ σουλτάνο Σουλταῖν νὰ τὴν ἐρωτευθῇ παράφορα, νὰ τὴν παντρευθῇ καὶ νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ σουλτάνα τοῦ θρόνου τοῦ Ὁσμάν. Τὸ ἀριστοκρατικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μὲ γλαφυρότητα ἀπὸ ἕνα βαθὺ γνώστη τῆς παλαιᾶς ἀνατολίτικης ζωῆς καὶ συγκινηθὲν καὶ ἀσυναρπάζον τὸν ἀναγνώστη μας.

τάβλεπα πὶο ἀπλὰ τὰ πράγματα. Τώρα ὅμως πού σ' ἀγάπησα ὅπως σ' ἀγαπῶ πὶο πολὺ κι' ἀπὸ τὸν ἐαυτό μου, πὶο πολὺ ἀπ' ὅτι φανταζόμουν πὼς μπορεῖ ποτὲ κανένας ἄντρας ν' ἀγαπήσῃ, τώρα πού καταλαβαίνω πὼς τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ ἐγκλήματα θὰ εἶνε νὰ σὲ κάνω δυστυχισμένη, τώρα ξέρω πὼς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ συνδέσω τὴ τύχη μου μὲ τὴ δική σου. Ἐσύ εἶσαι ἕνα ἀγγιχτο λουλούδι, ἕνα πλάσμα ἰδανικό, ἐνῶ ἐγὼ κυλίστηκα στὸ βούρκο τῆς ντροπῆς, τῆς ἀτιμίας, τοῦ ἐγκλήματος. Τί κοινὸ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσά μας, Μυρτάλη;

Ἀκούγε ἡ κοπέλλα τὰ λόγια τὰ πύρινα, τ' ἀπελπισμένα κι' ἐνοιαῖα τὴν καρδίᾳ τῆς νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἀγάπη. Θόβανε νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του, θόβανε νὰ τοῦ φωνάζῃ:

«Σ' ἀγαπῶ! Μὴ μοῦ μιλάς γιὰ τίποτε ἄλλο. Σ' ἀγαπῶ!»

Ἀλλὰ νόμιζε πὼς ἀκούγε κι' αὐτὴ σ' αὐτὰ τῆς τώρα, τὴ φωνὴ τῆς δυστυχισμένης μάνας του:

«Παῖδί μου! Παῖδί μου!»

Κι' αὐτὴ ἡ φωνὴ τὴν πᾶγωνε.

Ἡ θρησκεία πού συγχωρεῖ

— Κλέαρχε, εἶπε, ὅταν ἴσχυρε νὰ μὴ λήσῃ. Τὸ κακὸ πούκανε εἶνε βέβαια ἀπὸ τὰ πὶο μεγάλα πού μπορεῖ ἄνθρωπος νὰ κάνει. Ἀλλὰ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἔχει γιὰ ὅλα τὰ σφάλματα συγγνώμην.

— Ποιὰ συγγνώμην μπορεῖ νὰ με παρηγορήσῃ, Μυρτάλη, ὅταν μέσα μου οἱ τύψεις δὲν μ' ἀφήνουν νὰ νοιώσω καμμιὰ χάρα; Αὐτὴ εἶνε ἡ τιμωρία γιὰ μένα. Αὐτὴ ἡ φωνὴ πού με ἀκολουθεῖ μέρα - νύχτα, πού δὲν μ' ἀφήνει οὔτε νὰ γελάσω, οὔτε νὰ κλάσω, αὐτὴ ἡ φωνὴ πού μ' ἔφερε στὸ ἐγκλημα κοντὰ τόσες φορές. Ἀγαπημένη μου, ἔγραψε μὲ ἀπὸ τὴ ζωὴ σου. Πές πὼς εἶδες ἕνα ὄνειρο ἐφιαλτικό. Ζῆσε εὐτυχισμένη χωρὶς ἔμενα. Ὁ Ἰούλιος σ' ἀγαπάει.

«Ὄχι, μὴ κοκκινίζης. Τῶχα διαβάσει στὰ μάτια του πὼς σ' ἀγαπάει. Εἶνε ἀγνός, εἶνε ἠθικός, εἶνε ὁ ἀνθρώπος πού σοῦ ταίριαζε. Ἀν' ἡ καρδίᾳ σου δὲν μπορῇ νὰ δοθῇ σ' αὐτόν, τότε σκέψου ποῖος ἄλλος νέος εἶνε ἄξιος νὰ τοῦ χάρισῃς τὴν ἀγάπη σου. Κι' ἄφησέ με ἔμενα στὴ δυστυχία μου.

Δὲν μίλησε κάμποσην ὥρᾳ ἡ κοπέλλα.

— Κλέαρχε, εἶπε ἐπὶ τέλους σιγὰ. Ἐξέρω κάποιν πού θὰ μπορῇ νὰ με συμβουλέψῃ τί πρέπει νὰ κάνω. Μιά γυναίκα, τὴ βάρια μου. Αὐτὴ μὲ μύησε στὴ Χριστιανικὴ θρησκεία, αὐτὴ μοῦχε πῆ πολλές φορές πὼς πρέπει ν' ἀγαποῦμε κι' ἐκείνους πού μᾶς ἔκαναν κακό. Ἀν' μοῦ δίνῃς τὸ δικαίωμα νὰ τῆς πῶ τὸ μυστικόν σου, ἴσως αὐτὴ νὰ ξέρῃ πὼς μπορεῖ νὰ συγχωρεθῇ οἱ τόσες σου ἁμαρτίες.

— Νὰ μάθῃ κι' ἄλλος ἄνθρωπος τὸ μυστικόν μου; ἔκανε μὲ φόβη ὁ νέος. Ἀχ, Μυρτάλη, δὲν πρέπει.

— Εἶνε μιά γρηῃ σκλάβη, κατὰκοιτὴ ἡμῶν τώρα, ἐκείνη ἡ δυστυχισμένη πού με συνώδευε ἐκείνη τὴ νύχτα...

Πῆγε νὰ τοῦ πῇ ὅτι ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα ἔπεσε ὁριστικὰ στὸ κρεβάτι, ἀλλὰ συγκρατήθηκε.

— Τὴν ἀγαπῶ σὰν μάνα μου, συνέχισε. Δὲν ἔχω μυστικὰ ἀπὸ αὐτὴν. Ἔρει γιὰ τὴν ἀγάπη μου, αὐτὴ ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἤξερε ὅτι σ' ἀγαπῶ, κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ἤθελα ν' ἀκούσω τ' ὄνομά σου. Δεῖν πρόκειται νὰ μορτυρήσωμε τὸ μυστικόν σου σὲ ζωντανὸ ἄνθρωπο. Ἡ Κλημένη, ἡ βάρια μου, εἶνε ζωντανὴ νεκρή.

— Ὅπως θέλεις, ψιθύρισε ὁ Κλέαρχος. Σηκώθηκε ἡ Μυρτάλη.

— Περιμένε, ἀγαπημένη μου, εἶπε. Δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς ἐστὶ ἀπελπισμένος. Ἰσως αὐτὴ ἡ καλὴ χριστιανὴ, βρὶ κάτὶ γιὰ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ καὶ τοὺς δύο.

— Ἔχεις πού εἶνε τὸ μόνο πού θὰ μποροῦσε νὰ με παρηγορήσῃ; ψιθύρισε ὁ νέος σκεπτικώς. Ἀν' μποροῦσα ν' ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη τῆς μητέρας μου. Ἀλλὰ, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ, ἐπειδὴ σίγουρα δὲν ζῇ ἡ δυστυχισμένη.

— Πῶς τὸ ξέρεις, Κλέαρχε;

— Πῶς τὸ ξέρω; Ἀν' τὴν ἔβλεπες ὅταν τῆς γύρισα τὴν πλάτη κι' ἔφυγα, ἀφήνοντάς τὴν. στὰ χέρια τοῦ ἔμπορου θὰ κατα-

λάβαινες πὼς μετὰ ἕνα τέτοιο, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ μιά γυναίκα.

— Ὁ Θεὸς δίνει δύναμι στὸς δυστυχισμένους. Δὲν ξέρεις κι' αὐτὴ σὲ τί χέρια ἔπεσε. Ἰσως νὰ τὴ λυπήθηκε ὁ Θεός, ἴσως νὰ μπόρεσε ν' ἐξαγοράσῃ τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς. Δὲν ξέρεις...

— Μονάχα ἂν εὑρίσκα τὴ μητέρα μου θὰ μποροῦσα νὰ παραδεχθῶ πὼς ὁ Θεός σου με συγχώρεσε γιὰ τὸ ἐγκλήμα μου. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε τρέλλα νὰ τὸ ἐλπίζω.

— Περιμένε, ἀγαπημένη μου, εἶπε ἡ κοπέλλα ξανά, μὲ βαθειὰ συγκίνησι. Ἡ βάρια μου κατὶ θὰ ξέρῃ νὰ μᾶς πῇ.

Κάθησε ὁ Κλέαρχος, ἀκουμπώντας βσρεῖα τὸ μέτωπό του στὶς παλάμες του. Ἡ Μυρτάλη ἔτρεξε στὴ βάρια τῆς.

Ἡ πουλημένη μητέρα

Ἐπεσε ἡ κοπέλλα στὴν ἀγκαλιά τῆς βάριας τῆς, τρεμάμενη.

— Βάρια μου, βάρια μου!... Πιάσε τὰ χέρια μου. Εἶμαι παγωμένη. Μοῦ ὁμολόγησε τὸ φταίξιμό του. Ἐκείνου πού μοῦ κρατοῦσε μυστικὸ τόσο καιρό, ἐκείνου πού δὲν μποροῦσαν ν' ἀβηρώσουν τὰ χεῖλιά του μοῦ τὸ εἶπε σήμερα.

— Γιατί τρέμεις ἐστὶ, κορούλα μου;

— Εἶνε τόσο φοβερό αὐτὸ πούκανε. Ἀνθρώπου γλώσσῃ διστάζει νὰ ἐπαναλάβῃ.

— Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ ὅλους τοὺς μετανοούντας.

— Ἀχ, βάρια! Τοῦ εἶπα νὰ περιμένῃ νὰ μᾶς συμβουλέψῃ ἐσύ, νὰ πῇς ἂν μπορῇ νὰ ἐλπίσῃ σὲ συγχώρεσι... Εἶνε τόσο δυστυχισμένος. Οἱ τύψεις τοῦ σπαράζουν τὴν καρδίᾳ.

— Ἀφοῦ νοιώθῃ τύψεις, σῶθηκε κιόλας, κορούλα μου. Μακάρι ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ νοιώθουν τύψεις γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ γερόντισσα σκούπισε τὰ μάτια τῆς.

— Κλαῖς, βάρια μου; Γιατί; Θάλεγε κανεὶς πὼς ἐφταίξης κι' ἐσύ κάποτε στὴ ζωὴ σου;

— Ἐγὼ, ὄχι, κορούλα μου. Μὰ κάθε φορά πού συλλογιζομαι νέους ἁμαρτωλοὺς, ὁ νους μου πᾶει σὲ κάποιον... Κι' ὁ καὶ μὲς μου γίνεταὶ ἀδυστάχτος, ὅσο σκέπτομαι πὼς ἴσως νὰ ζῇ στὴν ἁμαρτία ἀκόμα, ἴσως νὰ μὴ τοῦδωσῃ ὁ Θεὸς τὴ χάρι νὰ νοιώθῃ τύψεις. Ἀν' ἤξερα πὼς γνώρισε τὴ χάρι τῆς μετανόας, δὲν θὰ ἦμουν τόσο δυστυχισμένη.

— Βάρια μου, μιά μέρα πρέπει νὰ μοῦ πῇς κι' ἐσύ τὸν μεγάλο καὶ μυστικὸ καὶ μὸ τῆς ζωῆς σου. Μιά μέρα πρέπει νὰ μοῦ ἀνοίξης τὴν καρδίᾳ σου, ὅπως μοῦ τὴν ἀνοίξε κι' ὁ Κλέαρχος.

— Πές μου τώρα γι' αὐτόν, κορούλα μου, εἶπε ἡ γερόντισσα, σκουπίζοντας τὰ μάτια τῆς.

— Ἀκούσε, βάρια μου καλὴ, καὶ σφίξε τὴν καρδίᾳ σου νὰ μὴ ραγίσῃ, κι' ἂς εἶνε ἔξενος ὁ πόνος. Ὁ Κλέαρχος, ὁ ἄντρας πού ἀγαπῶ, στάθηκε ἄσπυρος στὰ νεύρα του. Ἦταν δέκα ἔφτα χρόνων ὅταν γνώρισε μιά κακὴ γυναίκα πού τὸν κατέστρεψε.

Τὰ χεῖλιά τῆς γρηῃ σκλάβας τρεμούλιασαν.

— Οὔτε ὁ πρῶτος εἶνε οὔτε ὁ τελευταῖος νέος πού καταστράφηκε ἀπὸ μιά τέτοια γυναίκα, ψιθύρισε ἀχνά. Γνώρισα κι' ἐγὼ κάποιο νέο πού ἀγάπησε τρελλὰ στὰ δεκαεφτά του χρόνια.

— Ὁ Κλέαρχος ἦταν ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα. Γιὰ χατήρι ἐκείνης τῆς γυναίκας πούλησε ὅλη του τὴν πατρικὴ κληρονομιά, ἔμεινε πᾶμπτωχος.

— Κι' ἐκείνος, ψιθύρισε ἡ γερόντισσα. — Ἐως ἐδῶ δὲν εἶνε γιὰ νὰ φοιρῇ κανένας. Ἐκανε ὅμως καὶ κατὶ ἄλλο...

Τὰ μάτια τῆς Κλημένης στήλωθηκαν ἀνύσχα.

— Πούλησε τὴ μάνα του! φώναξε ἡ Μυρτάλη με σπαραγμό.

Ἦθελε νὰ συνεχίσῃ τὴ διήγησί τῆς, μὰ ξαφνικὰ κοκκάλωσε.

Εἶδε τὴν γερόντισσα νὰ ὀρθώνεται στὸ κρεβάτι τῆς μὲ τὰ μάτια τῆς βγαλμένα σκεδὸν ἀπὸ τὶς κόγχες τοῦς, χλωμὴ σὰν πεθαμένη, μ' ἕνα ὄφος πού προκαλοῦσε ῥίκη.

— Πῶς τὸν λένε τὸν ἄντρα πού ἀγαπᾷς;

— Ὄχι, βάρια μου. Τὸν λένε Κλέαρχο. Στόχω πᾶ.

— Τὴ μητέρα του; Λέγε μου πὼς τὴ λέγανε;

— Τὴ λέγανε Καλλιόπη, ἀποκρίθηκε μὲ φόβο ἡ κοπέλλα.

Ἡ Κλημένη ἀπλώσε τὰ χέρια τῆς σὰν νάθελε ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ κάπου.

Κατὶ σὰν κλάμμα καὶ σὰν γέλιο μαζί ἔφευγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ σωριάστηκε ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιά τῆς κοπέλλας.

Λίγα δευτερόλεπτα ἔμεινε ἡ Μυρτάλη ἀκίνητη, ἀνίκανη νὰ σαλέψῃ. Δὲν ἤξερε ἂν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τῆς μιά λιποθυμισμένη γυναίκα ἢ μιά νεκρή. Τὸ μυαλό τῆς εἶχε σταματήσει ἀπὸ τὴ φόβη. Λίγο - λίγο κατάρθωσε ν' ἀποκουσταλλῇ μέσα τῆς μιά σκέψι:

«Αὐτὴ εἶνε ἡ μητέρα τοῦ Κλέαρχου!»

Τὴν ἀκούμπησε ἀπαλὰ στὰ μαξιλάρια τῆς κι' ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Ἐπειὰ ὅμως τὸ μετάνοισε. Τὸ πρῶτο πού εἶχε νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ βεβαιωθῇ.

Ἐτρεξε κοντὰ στὸν Κλέαρχο. Αὐτὸς καθόταν πάντα μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, σὲ μιά στάσι τέλειᾳ ἀπελπισίας.

— Φίλων! φώναξε ἡ κοπέλλα σιγὰ μὰ σταθερά.

Πετάχτηκε τὸ παλληγκάρι καὶ τὰ μάτια του στριφογύρισαν μὲ τρόμο.

— Φίλων εἶνε τὸ ἀληθινὸ σου ὄνομα; ρώτησε τρεμάμενη ἡ Μυρτάλη.

— Πού τὸ ξέρεις; Πού τόμαθες; φώναξε ἄγρια τὸ παλληγκάρι.

— Φίλων!... Ἐλα μέσα... Θὰ ξαναἰδῇς τὴν μητέρα σου... Μὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὴν ἰδῇς ζωντανὴ ἢ πεθαμένη.

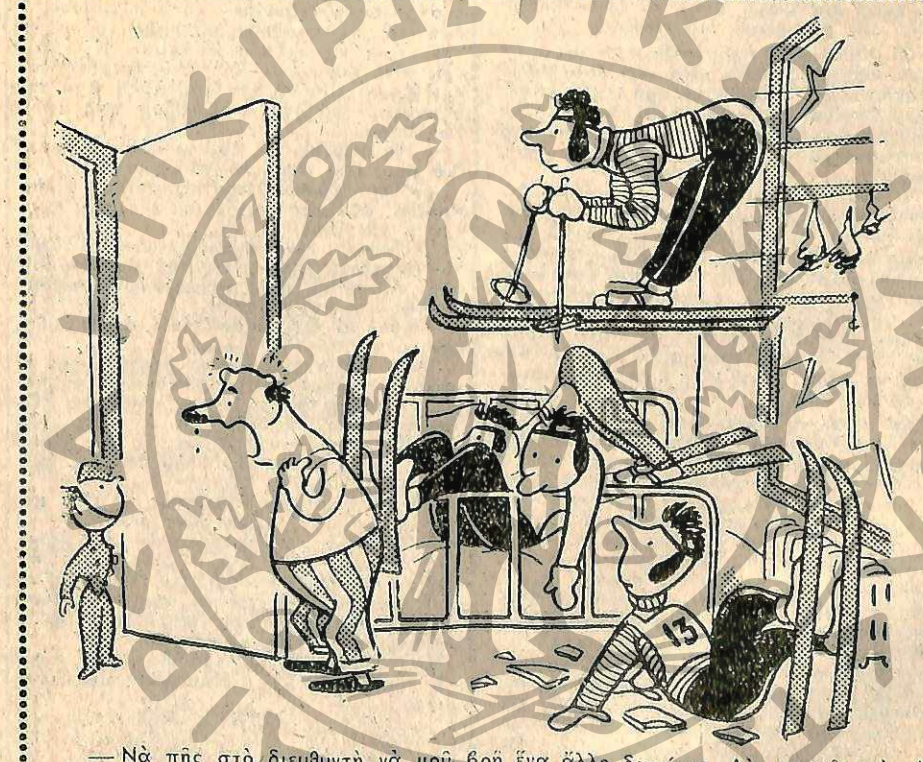
Μάνα καὶ γιοι

Τὸν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι, κι' αὐτὸς τὴν ἀκολουθῇσε τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένος. Ἡ Κλημένη, ἡ καλλιτέρα μὲ τὸ πραγματικὸ τοῦ ὀνόμα ἡ Καλλιόπη, κειτόταν στὴν ἴδια θέσι κι' ἐμοιαζε πεθαμένη.

Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ὁ Φίλων ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ εἶχε ἀντικρύσει φάντασμα. Ἐπειτα, μὲ μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ, ἔπεσε γονατιστὸς δίπλα στὸ κρεβάτι.

— Μάνα μου! Δυστυχὴ μάνα μου! Σὲ σκότωσα!... Καὶ τώρα σε σκοτώνω γιὰ δευτέρη φορά!... φώναξε.

Ἦταν τόση ἡ φρίκη τῆς Μυρτάλης μπροστά σ' αὐτὴ τὴ τραγικὴ σκηνή, πού ἄγνοσε νὰ σκεφθῇ πὼς τὸ πρῶτο πού εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ καλέσῃ βοήθεια. Ἐπὶ τέλους, φώναξε. Κι' ὁ Ἰσαὰκ ἔτρεξε ἀμέσως.

— Νὰ πῇς στὸ διευθυντὴ νὰ μοῦ βρῇ ἕνα

κανε νόημα στην κοπέλλα να προχωρήσει. Κι' αυτή με φωνή μαλακιά και σιγανή, είπε:

— Αυτό που είδες δεν ήταν όνειρο, βέβαια. Ο γιος σου ζει. Ο Φίλων αυτός είναι ο άντρας που αγαπάς...

Αυτή τη φορά άνθεξε ή δύστυχη, πολυδασυμένη καρδιά.

Κι' όταν την άλλη μέρα μονάχα της επέτρεψαν ν' αντικρύσει το παιδί της, άδικα την παράστανε με φόβο, πώς ή χαρά θα την σώριζε κάτω.

Η Μυρτάλη στάθηκε λίγη ώρα σε μία γωνιά, δαγκώνοντας τα δάχτυλά της για να πνίξει τους λυγμούς της. Έπειτα αθόρυβα απομακρύνθηκε από το δωμάτιο.

Πόσες ώρες έμειναν μόνοι, μανά και γιός, στην αγκαλιά ο ένας του άλλου, τότε βουβοί, άνικανοί ν' αρθρώσουν λέξι, τότε κλαίγοντας, πότε γελώντας, πότε φωνάζοντας λόγια τρελλά, εύτυχισμένα και πονεμένα; Τι ένοιωθαν οι δυο αυτές καρδιές σε μια τέτοια δραματική συνάντησι, ανθρώπου γλώσσα δεν μπορεί να το ιστορήσει.

Ήταν νύχτα όταν αποφάσισε να μπη η Μυρτάλη στο δωμάτιο πάλι.

— Μανά μου! φώναξε με λυγμούς εύτυχιας. Μανούλα μου αγαπημένε μου!

— Με συγχώρεσες; ψιθύρισε ο Φίλων στη μητέρα του.

— Όχι... Όχι τώρα, είπε μ' ένα δακρυμαμένο χαμόγελο η γεροντίσσα. Από την πρώτη στιγμή, από την ίδια στιγμή, δεν ένοιωσα καμιά κακία στη ψυχή μου. Μονάχα πόνος, παιδί μου, πόνος στη σκέψη πώς αν είχες νοιάσει το σφάλμα σου θα ήσουν δυστυχισμένος σ' αυτή τη ζωή. Και πάλι αν δεν το είχες νοιάσει θα ήσουν χαμένος για τη μέλλουσα ζωή, τη ζωή που πιστεύουμε και καρτερούμε όλοι οι Χριστιανοί.

— Μυρτάλη, είπε το παλληκάρι, με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνησι, ο Θεός σου είναι αλήθεια μεγάλος. Τώρα πιστεύω πως είναι ο Θεός της καλωσύνης και της συγγνώμης, σ'αυτή μούστειλε τόσες εύτυχίες μαζεμένες σε μένα τον άμαρτωλό.

Επίλογος

Με γοργό ρυθμό έχτιζαν οι Ρωμαίοι την κατεστραμμένη τους πολιτεία. Ο χειμώνας ζύγωνε. Τα πρόχειρα σπιτία δεν βαστούσαν ζέστη. Χαρούμενοι ύψωνον στο γαλανό φθινοπωρινό ουρανό οι νεοχτισμένοι τοίχοι. Μύριζε άσβεστη και χρώματα όλη η πολιτεία, κι' οι καρδιές ένοιωθαν ξανά τη χαρά της ζωής, μετά το έσχατο όνειρο της βασιλείας του Νέρωνος.

Οι Χριστιανοί πλήθαιναν από μέρα σε μέρα και ξεθάρρυναν όλο και πιο πολύ. Όμολογούσαν τώρα φανερά την πίστι τους. Άντρες σοβαροί με αξιώματα στην ρωμαϊκή πολιτεία, προσηλυτίζονταν στο Χριστιανισμό και το όμολογούσαν χωρίς ντροπή.

Ο Λούκιος Σουλπίκιος, ο Κινέας, ο Φίλων (που διατηρούσε και τ' όνομα Κλέαρχος για να μη σχολιάζεται ή αλλαγή του ονόματός του από τους γνωστούς του), ο εκατόνταρχος, Ιούλιος, ήταν πια επίσημοι Χριστιανοί. Μαζί μ' αυτούς είχε ασπασθή το Χριστιανισμό κι' ο Γάλλος, χωρίς να πολυκαταλαβαίνει, αλλά με πίστι θερμή πώς ο Θεός των Χριστιανών ήταν ο πιο μεγάλος Θεός, αφού είχε κάνει εύτυχισμένη τη Μυρτάλη.

Κι' ήταν αλήθεια εύτυχισμένη ή άγνη κοπέλλα. Γυναίκα τώρα του Φίλωνος διατηρούσε την ίδια γλυκεία όμορφη, την ίδια απλόκτητη στο φέρεμο, την ίδια χάρη, πούκανε τους γύρω της να την λατρεύουν.

Αυτό το φθινοπωρινό πρωινό που ο ήλιος χρυσίζει το Καπιτώλιο κι' έντυνε τα μισοχτισμένα σπιτία της Ρώμης με χρυσάφι, μόλις είχαν γυρίσει στην έπαυλη. Είχαν πάει όλοι μαζί να ιδούν το στίτι της Ρώμης, που χτιζόταν κι' αυτό σαν τα άλλα, πιο όμορφο πιο πλούσιο.

Η Καλλιόπη ζωντανεμένη, ήταν ξαπλωμένη σ' ένα άνθκλιντρο. Ο γιός της της κρατούσε το ένα χέρι. Ενώ η Μυρτάλη την αγκάλιαζε μ' αγάπη Κι' απάνω από το λευκό κεφάλι της γεροντίσσας, οι ματιές των δυο αγαπημένων συνζυγων σταυρώνονταν γλυκές, έρωτευμένες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Ο ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΜΠΕΡΤΙΕ

Ένα είδύλλιο που τελειώνει με το θάνατο

Ο Άλέξανδρος - Καίσαρ - Λεοπόλδος Μπερτιέ είχε φθάσει στην ηλικία των σαράντα χρόνων, χωρίς να του δοθ ή καιρός ως τότε ν' ασχοληθ με τον έρωτα.

Απ' αυτόν είχε προτιμήσει τη δόξα. Κι' είχε γίνει τώρα στρατηγός και αρχηγός του επίτελου του Ναπολέοντος.

Αλλά ο μικρός φτερωτός θεός παραδοκούς την κατάλληλη στιγμή. Και δεν άφησε τον άνδρειο πολεμιστή να του ξεφύγει.

Κατά την παραμονή του στο Μιλάνο, ο Μπερτιέ γνώρισε την περίφημη για την όμορφη της μαρκησία Άννα - Μαρία Βισκόντι. Κι' ήταν τόσο φλογερό το αίσθημα που ένοιωσε γι' αυτήν, ώστε ξεχασε τον άλλο μεγάλο έρωτα της ζωής του: τη δόξα.

Έτσι, όταν ο Ναπολέων αποφάσισε να εκστρατεύσει εναντίον της Αιγύπτου, ο Μπερτιέ προστάθηκε με κάθε τρόπο να τον κάμει να αλλάξει απόφασι. Κι' όταν είδε πως αυτό ήταν άδύνατο, παρακάλεσε τον Κορσικανό να τον απαλλάξει από την υποχρέωσι να τον ακολουθήσει στη χώρα των Φαραώ.

— Φεύγοντας, θ' αφήσω εδώ την καρδιά μου, είπε στον πρώτο Υπατο.

— Τόσο το καλύτερο! απάντησε ο Ναπολέων. Δεν μας χρειάζεται εκεί που πρόκειται να πάμε.

Η Άννα - Μαρία, που ελάτρευε επίσης τον Μπερτιέ, ήθελε να τον ακολουθήσει στην Αίγυπτο. Αλλά ο Ναπολέων δεν έδωκε τη συγκατάθεσί του.

Έτσι, οι δυο αγαπημένοι αναγκάστηκαν να χωρισθούν.

Αλλά ο Μπερτιέ έμεινε πιστός στον έρωτά του. Είχε πάρει φεύγοντας ένα μεγάλο πορτραίτο της Άννας - Μαρίας. Όταν έφθασαν, λοιπόν, στην Αίγυπτο, χωρίς τη σκηνή του στα δυο. Το ένα μέρος της ήταν δικό του. Το άλλο ήταν... της μαρκησίας!

Ο έρωτευμένος στρατηγός το είχε μεταβάλει σε ναό. Στη μέση ύψωνόταν ένας βωμός και πάνω σ' αυτόν είχε βάλει το πορτραίτο της Άννας - Μαρίας. Ένας λωχίας και όκτω στρατιώτες είχαν την ειδική αποστολή να του φέρουν κάθε μέρα σωρούς από άνθη, για να στολίζει το... δωμάτιο της αγαπημένης του.

Οι στρατιώτες τον κορόιδευαν γι' αυτή την τρέλλα του κι' ο Ναπολέων του έλεγε συχνά:

— Μου είχες πη ότι θ' άφινες την καρδιά σου στο Μιλάνο, αλλά βλέπω ότι άφησες το μυαλό σου. Μπερτιέ, είσαι ηλίθιος!

Αλλά η εκστρατεία της Αιγύπτου τελείωσε πολύ σύντομα και ο Μπερτιέ αναγκάστηκε να επιστρέψει στην πατρίδα, όπου πήγε να τον βρει σε λίγο και η μαρκησία Βισκόντι μαζί με τον άντρα της.

Ο μαρκησίας ήταν πολύ μεγαλείτερος της και η Άννα - Μαρία είχε πάρει πια την απόφασι να χωρίσει μαζί του για να παντρευτεί τον Μπερτιέ.

Κι' αυτός ακόμη ο Ναπολέων, που, στο μεταξύ, είχαν ανακηρυχθεί αυτοκράτωρ, είχε δώσει τη συγκατάθεσί του γι' αυτό το γάμο.

Αλλά ο Βισκόντι, κάθε φορά που του μιλούσαν για διαζύγιο, έκανε πως δεν καταλάβαινε.

Οι πολέμοι της αυτοκρατορίας είχαν αρχίσει τώρα. Κι' ο Μπερτιέ είχε γίνει διαδοχικά στρατάρχης, δούκας του Βαλεγκέν, πρίγκιπας του Νιουσάτελ και κατόπιν πρίγκιπας του Βαγκράμ... Ο Ναπολέων του έδινε διαρκώς αξιώματα, τίτλους, πλούτη.

Αλλά ο Μπερτιέ δεν ήταν εύτυχισμένος. Τίποτε από όλα αυτά δεν του έκανε εντύπωσι. Και το μόνο που σκεφτόταν ήταν πως να μπορέσει να πραγματοποιήσει το γάμο του με την Άννα - Μαρία.

Το είδύλλιο αυτό τον είχαν, ωστόσο, γελοιοποιήσει. Και ο Ναπολέων αποφάσισε να θέσει τέρμα σ' αυτή την κατασάτι.

— Το πάθος σου για την Βισκόντι κράτησε αρκετά, του είπε μία μέρα. Επιδιμώ, λοιπόν, να παντρευτείς, διαφορετικά δεν θέλω να σε ξαναδώ.

Η νύφη που του προώριζε ήταν η πριγκήπισσα της Βαυαρίας - Μπίρκενφελντ - Μαρία - Ελισαβέτ.

Ο Μπερτιέ αναγκάστηκε να υποκύψει στην θέλησι του αυτοκράτορος. Ήταν όμως μοιραίο, ο Μπερτιέ και η Άννα - Μαρία να μην χωρίσουν ποτέ.

Μερικές βδομάδες μετά το γάμο του στρατάρχου, πέθανε ο μαρκησίας Βισκόντι. Χωρίς να διατάσει, ο Μπερτιέ κάλεσε τότε την Άννα - Μαρία στη Βαυβέργη, όπου έμενε τότε και την έγκατέστησε σ' ένα σπίτι άπεναντι στο μέγαρό του. Μια ύπογεια διόδος, που διέταξε να κατασκευάσουν, έκανε τα δυο σπιτία να συγκοινωνούν το ένα με το άλλο. Έτσι, μπορούσε να βλέπει όποτε ήθελε την αγαπημένη του. Αλλά ο πόλεμος ξανάρχισε σε λίγο. Και δεν έπρόκειτο να τελειώσει παρά με την ήττα του Ναπολέοντος.

Ο Μπερτιέ ξαναγύρισε τότε στη Βαυβέργη. Η Άννα - Μαρία όμως είχε γερήσει πια και είχε παχύνει πολύ. Η συγκρίσι με την Μαρία - Ελισαβέτ, που ήταν τότε στο άνθος της νεότητός της, την τρώαζε. Και, για να κρύψει το πάχος της, είχαν έπινοήσει έναν κορσέ από δερμάτινους ιμάντες, που της τύλιγε όλο το σώμα και τα πόδια, ως τα γόνατα. Έτσι, ένα δράδυ, σε κάποια γιορτή στο μέγαρό του Μπερτιέ, η μαρκησία έπεσε κεραυνοπληκτη. Το υπερβολικό σφίξιμο του κορσέ είχε σταματήσει την κυκλοφορία του αίματος κι' είχε προκαλέσει μία παραύσι του δεξιού μέρους του σώματός της. Η παραύσις αυτή ήταν ο πρόλογος του θανάτου της. Μία νέα προσβολή, την ώδηγησε στον τάφο. Ο Μπερτιέ ήταν απαρνηγός για το θάνατό της. Κι' ο λόγος αυτός τον έκανε ίσως να μη σπεύσει στην πρόσκλησι του Ναπολέοντος, που, στο μεταξύ είχε γυρίσει, από τη νήσο Έλβα.

Μερικούς μήνες αργότερα, έξη ρωσικά συντάγματα ιππικού πέρασαν από τη Βαυβέργη. Διευθύνονταν προς το Βατερλώ, όπου έπρόκειτο να κριθ ή οριστική τύχη της ναπολεοντείου εκστρατείας.

Ο Μπερτιέ είχαν άνεθι σε μία σόφια του μεγάρου του και από εκεί παρακολουθούσε το πέρασμά τους. Σε μία στιγμή, εκείνοι που στέκονταν στο άπεναντι πεζοδρόμιο, τον είδαν να πέφτει στο κενόν.

Μερικές μέρες αργότερα, ο Ναπολέων κατατροπώνονταν στο Βατερλώ. Κι' εκείνοι που βρίσκονταν κοντά του τον άκουσαν να ψιθυρίζει τη στιγμή που βεβαίωθηκε ότι τα πάντα είχαν χαθεί:

— Αν ο Μπερτιέ ήταν κοντά μου, δεν θα πάθαινα αυτή την καταστροφή!

Αυτό ήταν το καλύτερο μεταθανάτιο έγκώμιο για τον παλιό συνεργάτη του.

Αθηναϊκά Εδίκαιρα

Το πρώτο... θήμα

Ο Τρούμαν και ο Στάλιν γυρεύουν κι' οι δυο ο κόσμος να μη γίνη, βεβαίως, ρημαδιό, αλλά στο «ραντεβού τους» προβάλλουν αντίρρησης και σήμερα κανένας δεν κάνει υποχωρήσεις.

Το ποιος θα συναντήση, τον άλλον δηλαδή αυτός είναι ο μόνος και κύριος του όρος κι' ο κόσμος περιμένει ν' μάθη και να δη ποιος θάνε ο... Μωάμεν και ποιος θα γίνη... (Όρος!)

Όνεια και πράμα

Ήρθε στην πόλι μας ο Τόντ, ο Άμερικανός, μεγάλος και τράνος... Προσωπικότης δηλαδή, χωρίς περιστροφές, αφού ρυθμίζει, σήμερα, του κόσμου τις... τροφές.

Εκπροσωπεί, άλλως πως, τον Συνεταιρισμόν, ή μάλλον τον Οργανισμόν με τα ψηφία Φ.Α.Ο., κι' ευλόγως με συγκίνησιν και μ' ένθουσιασμόν, υποδεχτήκαμε τον Τόντ, τον ρυθμιστήν του... Φ.Α.Ο.!

Της μόδας

Ειδήσεις βαρυσί,αντες με σχόλια και κρίσεις έπληροφόρησαν προχθές, τη γη, την οικουμένη, πως στο Παρίσι έγιναν μεγάλες καταχρήσεις και πως η Κοινωνία του είν' αναστατωμένη!

Επωφελήθησαν κι' εκεί, τούτέστιν, ώρισμένοι ν' αποκομίσουν θησαυρούς κοινούς και Δημοσίους και τ' αποτέλεσμα, για μās, παρηγοριά σημαίνει, αφού αυτά συμβαίνουν και εις τους... Παρισίους!

Καλή αρχή

Είν' άξιοι, πραγματικώς, έπαίνων κι' έγκωμιών και άλλων παρομοιών, δυο - τρεις, περίπου ύπουργοί, με την χειρονομία, να κάνουν στών ύπουργικών «κουρσών» οικονομία!

Παράδειγμα προς μίμησιν, συνάμα άποτελεί, αφού, σχεδόν, δεν εκπληρούν καμμιάν άποστολή, αλλά τις χρησιμοποιούν, άδιάκοπα κι' άδέρτα, οι γραμματείς κι' οι συγγενείς για βόλτες σουρτα (φέρτα!)

Είνε καιρός κι' άπαίτησις, έν τέλει, γενική στών «ήμετέρων» τις χλιδές να γίνη οικονομία και πρό παντός να πάψουμε, με τέτοια ταχτική, οι «κούρσες» να... κουρσεύουνε του Κράτους τα (ταμεία!)

Ιστορικά τραγούδια

Έγραψήκανε τραγούδια για τη θάλασσα δεκάδες, για μπουνάτσες για φουρτούνες, σοροκάδες και (βαρκαδες)

Τα πρωτεία, μ' όλα ταύτα, τα κατέχει κι' επιπλέον το νησιώτικο τραγούδι, που παντού κυκλοφορεί κι' ένα δίστιχό του λέει:

«Θάλασσα λεβεντοπνίχτρα, θάλασσα φαρμακερή»...

Τακτικά το τραγουδάμε, άραϊά, ή που και που και ποτέ δεν θα το σβύσουν, υποθέτω, οι καιροί, μόνο που θ' αναγκαστύνε να το λέμε του λοιπού «Θάλασσα... κονσερβοπνίχτρα, θάλασσα... γαλακτερή»!

Προτιμότερον

Το Ύπουργείον το γνωστόν του Εφοδιασμού, που φέρει για τον βίο μας εύθινος άκεραίας, μας αναγγέλλει έπίσημα, με δόσιν κομπασμού, ότι μās φέρνει άφθονο... κατεψυγμένο κρέας!

Αλλά θα προτιμούσαμε δηλώσεις έπίσημους, που θα μās εξασφάλιζαν τās ύλας τās καυσίμους γιατι με το χιονόνερο που έξσπασε στην πόλι μας... κ α τ ε ψ υ γ μ ε ν α κρέατα έχουμε γίνει (όλοι μας!)

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Οι δυο Μεγάλοι

Και πάλιν διεφώνησαν ο Τρούμαν και ο Στάλιν και μ' όλες τις προσπάθειες δε βρήκαν λύσιν άλλην «Δεν πάω στην Ουάσιγκτων» είπε ρητώς ο ένας «μιά και στη Μόσχα» τούταπε, «δεν έρχεται κανένας»

Κι' ο Στάλιν έπεξηγήσε: — Δέ θέλω να σās πείσω. » μ' αν πάω και στην έκεί ζωή, λιγάκι συνθίσιω » δεν είμαι πολύ βέβαιος... αν θα γυρίσω πίσω!

Βουλή

Τρεις μέρες συνεζήτησε, με γκρίνιες και καυγάδες κι' άφθονως κατηνάλωσε, καφφέδες, λεμονάδες, ο κάθε «άντιπρόσωπος» έμίλησε άψώγως κι' από τρακόσιους βουλευτές ζητήθηκε ο λόγος. Στο τέλος πια «διέκοψε», αν όχι έπ' άοριστον, πάντως για «χρόνον εύθετον» και κάπως άκαθόριστον

διότι ή Κυβέρνησις δεν δέχεται να παίξη κι' έχει στερράν άπόφασιν... έπ' άπειρον ν' αν... θέση.

Ψύτα ή «ψήφος άνοχής»

Είνε ψήφος... άνοχής.

Η σαρξ

Ταινία άμερικάνικη, σπουδαία όπως θρυλείται «Η Σαρξ είνε άδύνατη...» έτσι τιτλοφορείται. Οι σκηνοθέτες φαίνονται, δεν ξερον τί να πουνε ενώ το πράγμα είνε απόλυτα στην έποχή. Αφού είνε ή σαρξ α δ υ ν α τ η, όπως όμοιο (γούνε, γιατί δεν παίρνουν χοιρινό, που είνε πιο παχύ;

Ανακρίσεις

Υπό συνθήκας φυσικής και λίαν όμαλές ο «κύριος» Μπακόπουλος κι' ο «κύριος» Πεταλάς καθώς ο Τύπος έσπευσε σε όλους να γνωρίση πολλές βραδύες «την πέρασαν, κοτσάνι» στο Πα... (ρίσι!)

Κι' ύστερα, λέει, φύγαμε στην Κιανή Άκτι που ίσως αγοράσουνε και βίλλα έκλεκτή. Σε λίγο και τιμητικές θα πάρουν διακρίσεις, κι' έμεις εδώ θα βένουμε... να κάνουμ' ανακρίσεις!

Οι Τράπεζες

Οα πω σαφώς τη γνώμη μου, μιά και χωρίς προσ... (ποίησι) δια την μελετώμενη θαρρώ, κρατικοποίησι (δούτης) των πιο μεγάλων τραπεζών, που προτείν' ο Βαρ... (δούτης) Μά είν' αυτά καμώματα, της έποχής έτούτης. Όσο και ή Κυβέρνησις, νάχη καλές προθέσεις, τί να τις κανη τράπεζες... με δίχως καταθέσεις,

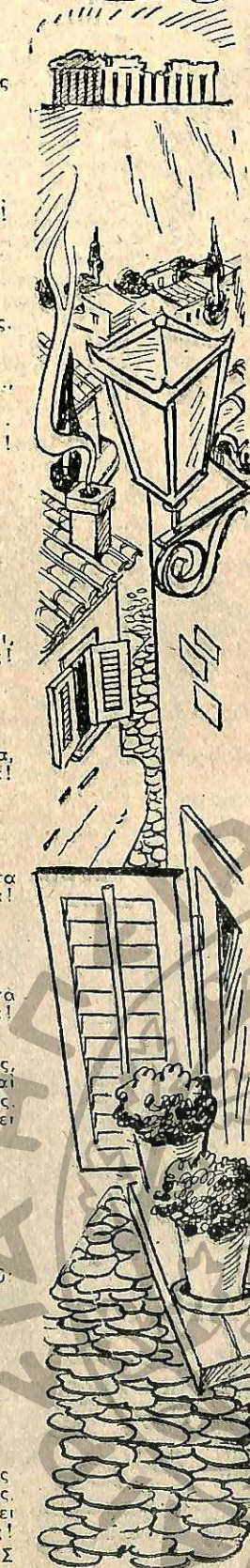
Ολονυχτίες

Όλονυχτίες στη Βουλή. Άς πάψουν προς Θεού, οι βουλευτά να ξενηχτούν για χάρι του λαού. Άς έχουνε ύπ' όφει τους με τέτοια κατορθώματα που κάνουνε πολλά, της νύχτας τα καμώματα, τα βλέπει ή μέρα και γελά!

Τριώδιον

Άρχεται το Τριώδιον. Η μάσκα απαγορεύεται μόνο οι Μεγάλοι του Ο.Η.Ε. μιλούν μασκαρέμενοι Άρχεται το Τριώδιον. Δεν κάνει να χορεύετε χορεύει σε ήφαιστειον, ολόκληρη ή Οικουμένη. Το γαϊτανάκι φίλοι μου, να μην το περιμένετε δεν πρόκειται να έμφανισθή κι' άς μην το αποκητάμε, και της γκαμήλας ή έξοδος, άμφίβολη μās φαίνεται γιατί λείπουν τα τρόφιμα και ίσως... να την φάμε!

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

« Αμούρ... φραζίλ! »

(Η σκηνή στο παρφουμαρι-
υμένο μπουντουάρ μιά παθο-
λογικά κοκεττάς γυναίκας. Η
ρόζ αναιμία της ταφταδένιας
ταπεταρίας συνδυάζεται με το
αυρό άρωμα της χλιαρής άτμο-
σφαιρας.

ΕΚΕΙΝΗ: Λεπτή, άραχνού-
φαντη, μ' αϊθέρια σιλουέττα, ώ-
χρη γοητεία και βαθειά ρέμδη
στά σκοτεινά, θαμπά μάτια της.
Φαίνεται σαν είκοσιδυό χρονών
κι' όμως υπάρχουν στο κρινέ-
νιο μεταξωτό δέρμα του προ-
σώπου της μερικές άπαλές ύ-
ποψίες ρυτίδων που άπειλούν ν'
αρχίσουν να τ' αταλακάνουν
και να προδώσουν την όμορφη
ψευτιά της κοκετταρίας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κουρασμέ ν ο ς
σαραντάρης, μ' έπιμελημένο
ντύσιμο. Ο χρόνος έχει βιαστή
να του διακοσμήση τα μαλλιά
μ' άφθονη άσημένια πούτρα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζον τ α ς
κουβέντα που έχει αρχίσει πριν
ανοίξη η αλλαία): ...Τί να
σου κάνω... λυπούμαι. Άλλά
δεν μπορώ και να σου θυσιά-
ζω όλο μου το είκοσιτετράωρο.

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): Να μου
θυσιάζης; Άρχισες τώρα να
βρίσκης πώς είμαι για σένα
σχεδόν άγγαραία;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βιασμένο χαμό-
γελο): Δεν είπ' αυτό. Έχεις
μιά περιέργη τάσι να παρεξη-
γής τα πάντα. Κατάντησε να
ξεχνάς πόσες θυσίες έκανα ως
τώρα.

ΕΚΕΙΝΗ (έξαλλο ύφος):
Πάλι «θυσίες»;

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ε, μ' ά θυσίες,
φυσικά. Το να έγκαταλείψη
κανείς τη γυναίκα του και το
παιδί του δεν είναι, μού φαίνε-
ται, μικρή παραχώρησι. Έφυγ'
απ' το σπίτι μου, Νίνα. Τί άλ-
λο ήθελες να κάνω;

ΕΚΕΙΝΗ: Άς μ'ήν έφευγες.
ΕΚΕΙΝΟΣ (με μικρή καθυ-
στέρησι): Προτιμώ να μ'ή σου
άπαντήσω.

ΕΚΕΙΝΗ: Το προτιμάς για-
τί δεν έχεις να πής τίποτε.
ΕΚΕΙΝΟΣ (σπκώνεται):
Άς τη σταματήσουμε καλλιτε-
ρα έδώ τη συζήτησι.

ΕΚΕΙΝΗ: Με συγχωρής, άλ-
λά εγώ θα ήθελα να εξηγηθού-
με. Η ζωή τώρα τελευταία έ-
χει καταλήσει μαρτύριο έδώ

μέσα. Με κλείνεις μέσ' το σπί-
τι, μού δίνεις ραντεβού πώς
θαρθής να με πάρης και δεν
έρχεσαι, σου ζητώ να κάνω έ-
να φουστάνι και μού λές πώς
έχεις στενοχώριες και ή μόνη
μας ψυχαγωγία πιά, κατάντη-
σε να είναι ή γκρίνια. Φαντάζε-
σαι πώς μπορώ να την υποφέ-
ρω αυτή τη ζωή;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα): Έχω
τις δουλειές μου, Νίνα. Τις
δουλειές μου που τώρα τελε-
ταία δεν πάνε καθόλου καλά.
Έσύ συνήθισες να ζής άμέρι-
μνα με μόνες σοδαρές άπασχο-
λήσεις τη μόδα και τα γλέν-
τια. Υπάρχουν όμως κι' ανά-
ποδες μέρες.

ΕΚΕΙΝΗ: Άν δεν ήσουν ι-
κανός να μού προσφέρης μιά
ζωή, στοιχειωδώς άνετη, μιά
ζωή τέλος πάντων ύποφερτή,
έπρεπε να τ' σκεφθής, μού φαί-
νεται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άποφασίσανε
να ζήσουμε μαζί. Δεν σου έ-
πέβαλα εγώ τον έαυτό μου.

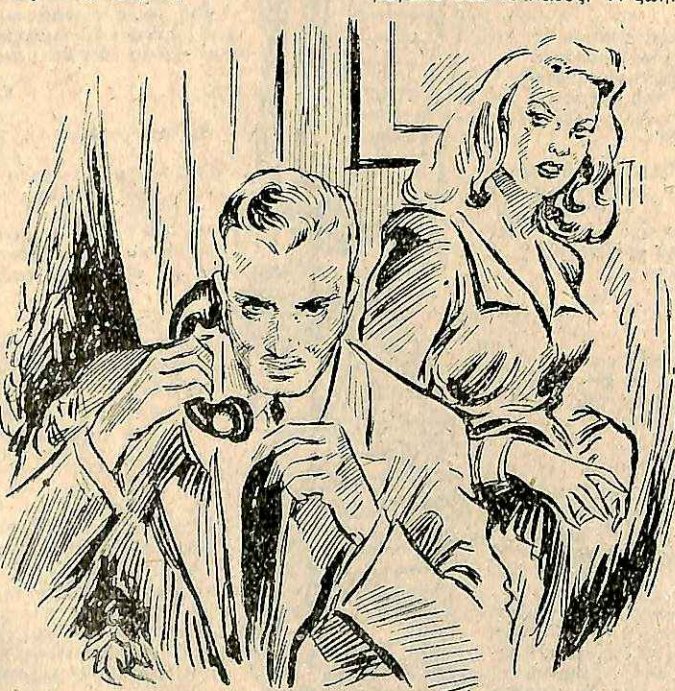
ΕΚΕΙΝΗ: Έπτες πώς θα χω-
ρίσης για να παντρευτούμε.
Πάνε τώρα έξη μήνες. Χώρι-
σες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το διαζύγιο
μήτ'ήκε μπρός.

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτή τ'ό δίνει;
Δεν τ'ό δίνει, Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η γυναίκα μου
είνε πολύ άξιοπρεπής μέσ' τη
δυστυχία της κι' είμαι βέβαιος
πώς θα τ'ό δώση.

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ έχω αντίθε-
τες πληροφορίες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπρός... Έσύ είσαι, Πόνη,

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί πληροφορίες
μπορείς ναχής έσύ;

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ θετικές. Η
Λίζα, — ή φίλη μου, την ξε-
ρεις — μούλεγε προχτές πώς
ή μανικιουρίστα της που κάνει
και τ'ά νύχια της γυναίκας σου
τη βεβαίωσε ότι δεν πρόκειται
να σου δώση ποτέ διαζύγιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άνοησίες. (μι-
κρή σιγή). Το διαζύγιο θα μού
τ'ό δώση. Μόνο που φοβάμαι
πώς δε θα ξέρω τί να τ'ό κάνω.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Μετάνοιω-
σες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Άλλά
μού φαίνεται πώς μετάνιωσες
έσύ.

ΕΚΕΙΝΗ (με την κωμική έ-
κείνη έπιστημότητα που παίρ-
νουν κίποτε οί έλαφρόμυαλες
γυναίκες): Ά, να σου πώ, Νί-
κο. Άν πρόκειται, βέβαια, να
παντρευτούμε για να συνεχι-
σουμε τη ζωή που κάνουμε τώ-
ρα, πολύ τ'ό φοβάμαι κι' εγώ
πώς μετάνιωσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκληρό χαμόγε-
λο, που μοιάζει με πικρή
γκριμάτσα): Πρέπει ναχω πάν-
τα έκατομμύρια για να τ'ά πε-
τάς απ' το παράθυρο, έ; Τότε
μόνο είν' ωραία ή ζωή για
σένα;

ΕΚΕΙΝΗ: Η ζωή, — όχι
για μένα, μ'ά για όλον τον κό-
σμο — είναι ή όμορφιά και ή
άνεσι. Δεν είναι, βέβαια, ή φτώ-
χεια και ή δυστυχία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. Άλλά ό-
πως τη νοιώθεις έσύ την όμορ-
φία και την άνεσι, θα μεινου-
με στο δρόμο. Έγώ σχεδόν έ-
χω καταστραφή.

ΕΚΕΙΝΗ: Έπρεπε να με-
τρήσης τίς δυνάμεις σου, αγα-
πητέ μου, όταν μού πρότεινες
να ζήσουμε μαζί. Έγώ δεν εί-
μαι κατάλληλη για να σου βά-
ζω βεντούζες και να σου μαν-
τάρω τίς κάλτσες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για τί είσαι κα-
τάλληλη; Για να χορεύης και
για να φλερτάρης;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα! Η ζωή
αυτή είναι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έδώ είναι τ'ό
μεγάλο σου τ'ό λάθος. Η ζωή...

είνε κάτι άλλο έντελώς άλλοιώ-
τικο. (Στυλώνει τ'ά μάτια στο
κενό παρακολουθώντας την γα-
λάζια εύθεια του καπνού που
φεύγει με νευρική όρμη απ' τ'ά
χείλη του). Η ζωή, Νίνα, είναι
ή άπαλή γλύκα της στοργής
που σε θερμαίνει με τη θαλπω-
ρή της... Τ' αυθόρμητα λόγια
της καρδιάς που σε χαϊδεύουν
όταν είσαι πονεμένος... Δυσ-
ζευγάρια μάτια που σε κυττά-
ζουν με κρυμμένη αγωνία όταν
είσ' άρρωστος ή μελαγχολι-
κός... Κι' ένα ξανθό παιδικό
κεφαλάκι που μόλις βυθίσης τ'ό
κουρασμένο χέρι σου στο μετά-
ξι τών μαλλιών του, τ'ά ξεχνάς
όλα και παίρνεις τόννους κου-
ράγιο... Αυτή είν' ή ζωή, Νί-
να... Καί τίποτ' άλλο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, άφου είν'
αυτή, γιατί την άφησες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' άπόφρασι):
Γιατ' ήμουν τρελλός. Ήμουν
μεθυσμένος. Το πιο δυνατό άλ-
κοόλ για έναν άντρα, είναι τ'ό
άρωμα μιάς έπιπόλαιης κοκέτ-
τας. Μ' αυτό με ζάλισες. Δεν
είχα νοιώσει τί άξίζε ή εύτυ-
χισμένη μου άνια... ή γλυκειά
ρουτίνα του σπιτιού μου... ή
μονοτονία της χαράς που με
κούραζε... ή πλήξη της εύτυ-
χίας!... Είχα νοσταλγήσει,
σαν ήλίθιος, την άνησυχία, τη
ζήλεια, τον έρωτικό καυγά, την
τρελλή ζωή...

ΕΚΕΙΝΗ (άπλā): Τότε τί
κάθεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να κάνω;

ΕΚΕΙΝΗ: Να γυρίσης εκεί
που θέλεις. Στην... πώς την
είπες;... Ά, ναι. Στην «πλή-
ξη της εύτυχίας»!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ειλικρίνεια):
Άν δεν ήταν άργά, θα τόκανα.
Μ'ά τώρα... τ'ό γυαλί έχει
ραίσει.

ΕΚΕΙΝΗ (είρωνικά): Δεν
πειράζει. Κόλλησέ του άπάνω
ένα τσιγαρόχαρτο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): Με τ'ό
παραμικρό θα τρίξη. Καί θα
μου θυμίζει πώς είναι ραϊσμέ-
νο... (Στέκει μιά στιγμή άνα-
ποφάσιτος κι' ύστερα παίρνει
τ'ό τηλέφωνο, γυρίζοντας την
πλάτη του σ' ΕΚΕΙΝΗ).
Μπρός... Έσ' είσαι Πόνη;
Ναι, εγώ, κ'ελημέρα. (Η φωνή
του γίνεται μόνη της άπαλή,
γλυκειά, δελουδένια). Τί κάνει
τ'ό παιδί; (άνησυχά): Άδιάθε-
το; (μ' ανακούφισι): Ά, δεν
είνε τίποτα σοδαρό. Δόξα σοι
ό Θεός. Θάρθω να τ'ό δω
(Εύγενικά): Μήπως δε θέλεις;
Εύχαριστώ. Έρχομαι άμέσως.
Όρδουάρ. (κλείνει τ'ό τηλέφω-
νο).

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπεις πόσο εύ-
κολα είναι όλα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάνοντας πώς
δεν άκουσε τί του είπε): Άν
δεν έρθω μ'ή με περιμένης...

ΕΚΕΙΝΗ: Τ'ό μεσημέρι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί τ'ό μεσημέ-
ρι καί πάντα. Άντίο. (φεύγει
πολύ γρήγορα).

ΕΚΕΙΝΗ (μόλις έκείνος κλεί-
ση την πόρτα πίσω του):
Ούφ!... (Σχηματίζει στο τη-
λέφωνο ένα γνώριμο αριθμό).
Γεια σου Νίκο!... Νίνα!
Ναι!... Έγώ! Μ'ά τί έγινε
βρέ παιδί; Έτσι χάθηκες; Τό-
σον καιρό ούτ' ένα τηλεφώνη-
μα;...

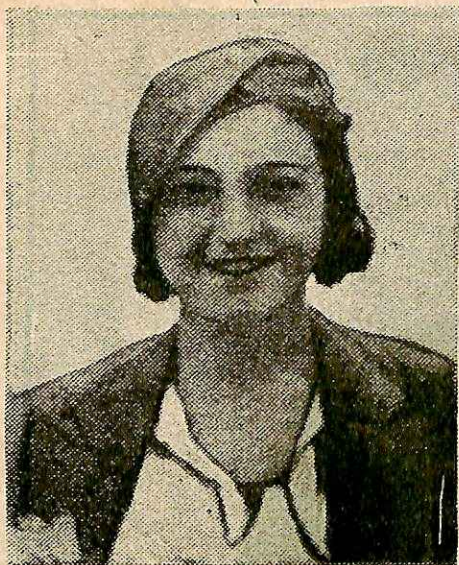
(Καί κλείνει σιγά-σιγά ή
ΑΥΛΑΙΑ).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Χέντυ Λαμάρ
Ρόμπερτ Τοντ

Η «Μίς Υφήλιος» του 1933 Κερίμαν Χανούμ

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ με την «Ωραία των ωραίων»

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συμμερχντου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ήταν η εποχή που μιά από τις μεγάλες φροντίδες του κόσμου ήταν τα... καλλιστεία. Άρχες του 1933. Δεν υπήρχαν τότε ούτε συγκρούσεις μεταξύ Ανατολής και Δύσεως, ούτε «σιδηρά παραπετάσματα», ούτε ατομικές δόμδες. Οι άνθρωποι κανόνιζαν τις δουλειές τους ήσυχα και είχαν τον καιρό και τη διάθεση να ασχολούνται στα σοβαρά με τις ωραίες των ωραίων. Έτσι δεν μου φάνηκε περίεργο όταν ένα πρωί με πήρε στο τηλέφωνο ο τότε εμπορικός ακόλουθος της τουρκικής πρεσβείας, παλαιός δημοσιογράφος και φίλος μου Χαλχλ Μιντάτ βέης, για να μου αναγγείλει ένα θαυμάσιο γεγονός:

— Σήμερα θα περάσει από τον Πειραιά, ταξιδεύοντας για την Πόλη, μια ελπίς με συγκίνησι, η «Μίς Υφήλιος» Κερίμαν Χανούμ. Έλα να τη γνωρίσεις. Α-ζίζεις τον κόπο.

Αζίζε πραγματικά τον κόπο, για δυο λόγους: Πρώτα για το δημοσιογραφικό ρεπορτάζ που ήταν σημαντικότατο εκείνη την εποχή πάνω σ' αυτά τα θέματα, κι ύστερα επειδή ήθελα να δω τι είδους πράγμα ήταν επίτελους μια κοπέλλα με τον καταπληκτικό τίτλο της «ωραιότερας του κόσμου».

Ανεβήκαμε, λοιπόν, κατά τις 10 το πρωί στο «Αμίρ» που μόλις είχε φθάσει από τη Μασσαλία. Όλοι οι επιβάτες ήταν συγκεντρωμένοι στο σαλόνι της πρώτης θέσεως, κι ανάμεσα σ' αυτούς και πολλές ωραίες γυναίκες. Είχα την εντύπωση πως μόλις θάμπαινα στο σαλόνι δεν θα δυσκολευόμουν να διακρίνω την «Μίς Υφήλιος» ανάμεσα σε εκατό άλλες γυναίκες. Έπρεπε, έλεγα μέσα μου, να στραφώ ή αμορφιά της. Εν τούτοις τα πράγματα δεν ήταν όπως τα πρόβλεπα. Οι ωραίες ήταν πολλές και αν μ' έβαζαν να εκλέξω ανάμεσα τους τη «Μίς Υφήλιος» δεν ξέρω αν θα έβρινα την ψήφο μου στην Κερίμαν Χανούμ. Έτσι, λοιπόν, τράβηξα κατ' ευθείαν σε μια ψηλή, καστανή, ελαφρώς στρουμπουλή νέα, με εκφραστικώτατα μάτια και γοητευτικό χαμόγελο. Στήριζε την πεποίθησή μου στη διαίσθησή μου, ή όπρια μου έλεγε πως αυτή έπρεπε να είναι η «ντουινιά γκιουζέλ»... η ωραιότερη του κόσμου. Δεν πρόλαβα όμως να τη συγχαρώ και να της υποβάλω την πρώτη διάκριτη δημοσιογραφική ερώτησή, όταν είδα το φίλο μου Χαλχλ Μιντάτ να τρέχει... Εντρομος και να με τραβήξει από το χέρι.

— Τι κάνεις εκεί, τζάνεμ; ρώτησε με γαργαλή.
— Ετοιμάζομαι να πάρω μια συνέντευξη με τη «Μίς Υφήλιος»...
— Μα η «ντουινιά γκιουζέλ» δεν είναι αυτή. Έλα να σου τη συστήσω.

Με τράβηξε σε μια γωνιά του σαλονιού, όπου περίμενε, περιτριγυρισμένη από συγγενείς και θαυμαστές η Κερίμαν Χανούμ, η πραγματική «Μίς Υφήλιος».

Ήταν, πραγματικά, μια πολύ ωραία κοπέλλα. Άλλα δεν θα μπορούσα να δεβαιώσω πως ήταν η ωραιότερη της ύφηλίου. Είχε λεπτά χαρακτηριστικά, σώμα άρτιας διαπλάσεως, δεν ήταν ούτε ψηλή, ούτε κοντή, είχε ευγενικές γραμμές, αλλά δεν της έλειπε εκείνο το ανατολίτικο ύφος που δικαιολογούσε τους χαρακτηρισμούς που έλεγαν μερικοί: «Αυτή είναι... μπακλαβάς». Η μπουρέκι...».

Μπακλαβάς ή μπουρέκι ή ντονέρ κεμπάπ, η Κερίμαν Χανούμ δεν έπαυε να συγκεντρώνει τα θαυμαστικά βλέμματα του κόσμου που είχε αρχίσει να συγκεντρώνεται εν τώ μεταξύ. Πάνω στην ώρα έφτασε και μια επίτροπη της Ένωσεως Συντακτών — αυτό γιατί η Ένωσις διοργάνωνε τότε τα εδω καλλιστεία — με επίκεφαλής, αν θυμούμαι καλά, τον παλαιό συνάδελφο κ. Στράτη Κτεναδά, ο οποίος και προσέφερε τη σχετική ανθοδέσμη, ύστερα από μια βαθειά υπόκληση.

Δεν ξέρω πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή οι γνώσεις μου στην τουρκική γλώσσα, ύστερα από τόσα χρόνια άχρηστίας, αλλά εκείνη την εποχή τα κατάφερα κάπως. Ήταν άλλωστε πολύτιμος βοηθός κι ο Χαλχλ Μιντάτ, καθώς και η Έλληνίδα μονίστα Εύθυμία Παπαδοπούλου που ακολουθούσε την πελάτιδά της στο θριαμβευτικό ταξίδι της, φροντίζοντας για τον καλλωπισμό της.

Η «Μίς Υφήλιος» ήταν κάπως συσταλμένη στην αρχή. Μα δεν άργησε να ανοίξει το στόμα της.

— Τώρα είμαστε άνθρωποι κι' εμείς οι γυναίκες! άρχισε να μου λέει.
Δεν κατάλαβα τι σήμαινε αυτό με τα Καλλιστεία. Αμέσως όμως έδωσε την εξήγησι. Μίλησε για τα παλαιά χαρέμια, για το ζυγό των γυναικών της Τουρκίας, για τις μεταρρυθμίσεις του Μουσταφά Κεμάλ. Και γελώντας προσέθεσε:

— Άκουγα πάντα μικρή στα παραμύθια της γιαγιάς μου για κάποια θρυλική «Ντουινιά γκιουζέλ». Μα ποτέ δεν μπορούσα να φαντασθώ πως θα παίζα στη ζωή μου το ρόλο του παραμυθένιου αυτού προσώπου. Χαίρομαι, όμως, γιατί στο προσωπό μου τιμήθηκε η «Θωμανίδα γυναικά».

Με τρόπο της θύμια τα παιδικά της χρόνια. Τότε υπήρχαν τα χαρέμια...
— Όχι! όχι! Δεν τα νοσταλγώ καθόλου. Άληθεια, το χαρέμι...

Της έκανα υπαινιγμούς για το... μυστήριο, το παιχτικό θέλγητρο του παληού χαρεμιού. Έξηγέρθη:

— Για όνομα του Θεού. Πέστε μου για νοικοκυριά όσο θέλετε. Όχι όμως για την άποπνικτική σκλαβιά του χαρεμιού. Τι μα...

Τελευταία επίσκεψις

Ο γιατρός Ξενοπούλος φθάνοντας ένα μεσημέρι στο σπίτι κάποιου πελάτου του, τον οποίο περιποιείται από πολύ καιρό, βλέπει την πόρτα του σπιτιού σκεπασμένη με μαύρα παρατετάσματα.

Ένα θλιβερό προσίσημα πλημμυρίζει την καρδιά του. Πλησιάζει μια γειτονισσα που κάθεται στο παράθυρο του γειτονικού σπιτιού για να την ρωτήσει τι συμβαίνει. Προτού όμως προφτάσει να μιλήσει, εκείνη που τον αναγνώρισε αμέσως, τον ρωτάει:

— Ήρθατε μήπως, γιατρέ μου, για τον κύριο Μακαριτόπουλο;

— Ναι, απαντά εκείνος, δειλά-δειλά.
— Τότε, περιττόν ν' ανεβείτε επάνω. Σε λίγο θα τον κατεβάσουν!...

Ο ΦΑΚΟΣ

νία, αλήθεια, την έχετε όλοι έσεις οι ξένοι να... ποιητικοποιήτε και να περιβάλλετε με φανταστικά θέλγητρα το πιο πεζό, το πιο άπαισιο πράγμα που γνώρισε η Όθωμανή γυναικά. Αλλά, εφέντη μου, το χαρέμι δεν έχει τίποτε το κοινό με τα δημιουργήματα της φαντασίας του ποιητού της Δύσεως. Ω, αν μπορούσατε να ξέρετε τι άπατόρπαια και πνιγνά περιβάλλον ήταν, ακόμη και για τον άνδρα!

Έτσι τα λέγαμε, όταν επενέβη ο πατέρας της «ντουινιά γκιουζέλ»:

— Μαμλεκετινίζ γκεσμένα σεβντιμίζ... (Έποθήσαμε να περιηγηθούμε τη χώρα σας).

Η «χώρα» — την είδειχνε με το δάχτυλό του — ήταν η Αθήνα...

Η Κερίμαν Χανούμ κατέβηκε εν τώ μεταξύ, υπό τα ένθουσιώδη χειροκροτήματα του πλήθους, και παίρνει θέσι στο αυτοκίνητο που την περίμενε. Αλλά η ώρα περνάει κι' ο σωφέρ είναι άφαντος. Μυστήριο. Παρέστη ανάγκη να μετακληθώ άλλο αυτοκίνητο και να επιβιβάσω εκεί η «Μίς Υφήλιος» κι' η συνοδεία της. Και μόνον όταν ξεκίνησε, ενεφανίσθη με όλο του το κέφι ο σωφέρ του αγκαχαρισμένου ειδικά για την ωραία Χανούμ πολυτελούς αυτοκινήτου, ζητών να εξηγηθώ στη «Μίς Υφήλιος» ότι πήγε για... επείγουσα υπόθεσή του. Αυτό ήταν το λιγώτερο. Από το Δέλτα του Φαλήρου αντίλαμβανόμμεθα ότι το ένα λαστιχο του αυτοκινήτου άρχισε να ξεφουσκώνει.

— Μη σάς νοιάζει και θα πάμε! μας καθούσαμε ο νέος σωφέρ.

Αλλοίμονο... Στόν Άγιο Σώστη ή σαμπρέλλα ξεθύμανε. Και να πού για μια στιγμή δεν υπήρχε άλλη λύσις, παρά... το λεωφορείο! Φαντασθήτε την είσοδο της «Μίς Υφήλιος» στην πρωτεύουσα μέσα σ' ένα από τα αλυσμόνητα εκείνα σαράβαλα του Βουρλοποτάμου! Άς είναι. Θέσαμε στη διάθεσή της το δικό μας ταξί. Και τελικά τη χάσαμε κι' εμείς κι' όλος ο κόσμος που την περίμενε, γιατί αντί να πάει στην Τουρκική πρεσβεία, ή στην Ακρόπολι — όπως προέδλεπε το πρόγραμμα — τράβηξε κατ' ευθείαν στα... μαγαζιά της οδού Ερμού. Κατόπιν πήγε στα γραφεία της Ένωσεως Συντακτών, όπου της έγινε δεξίσις. Είχαν κληθί να παρασταούν στη δεξίσις αυτή και οι καλλογες Αθηνών, Πειραιώς και περιχώρων — κάπου 20 τοπικές «βασιλίσσες» που είχαν έκλεγη εκείνο το χρόνο, αλλά για να μη χαλάσουν τα χουζούρι τους έστειλαν τις... μανάδες τους!

Εξαιρετική χαρά έκανε στην Κερίμαν Χανούμ η θερμή υποδοχή που της επέφυλαξε ο τότε πρωθυπουργός Έλ. Βενιζέλος. Σε μια στιγμή που ο Βενιζέλος έκανε ιπποτικώτατα την υπόκλησή του κι' έτοιμάσθηκε να της φίληση το χέρι, η «ντουινιά γκιουζέλ» τον έπρόλαβε: Έσκυψε και το φίλησε το δικό του.

Αυτή ήταν η ενδιαφέρουσα για την ει-δυλλιακή εκείνη εποχή διέλευσις της «Μίς Υφήλιος» από την Αθήνα. Δεν ξέρω τι γίνεται τώρα η περικαλλής Κερίμαν Χανούμ. Πέρασαν 15 χρόνια. Φαντάζομαι πως θα είναι μια καλή νοικοκυρά, με πολλά παιδιά...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

***

40.000 γραβάτες

Ο Άμερικανός δημοσιογράφος Χάρβεϋ Μόρλεϋ έστειλε στην Ευρώπη πριν από μερικές μέρες ένα καινούργιο δέμα με γραβάτες. Εκείνες που έχει στείλει συνολικά ως σήμερα ανέρχονται σε 40.000.

Όπως εξήγησεν ο ίδιος, η αποστολή όλων αυτών των γραβατών οφείλεται σε μια τυχαία φράσι που είχε γράψει άλλοτε σ' ένα άρθρο του. Έτόνιζε σ' αυτό ότι οι Άμερικανοί άφειλαν να βοηθήσουν τους Ευρωπαίους, στέλνοντάς τους ό,τι είχαν, ακόμη και τις παλιές γραβάτες τους. Από την άλλη μέρα, λοιπόν, άρχισε να παίρνει δέματα με γραβάτες. Μεταξύ άλλων, του έστειλαν γραβάτες ο γνωστός ηθοποιός του κινηματογράφου Αδόλφος Μανζού καθώς και η κυρία Ρούζβελτ.

Από τότε παίρνει συνεχώς γραβάτες, που τις συσκευάζει σε δέματα και τις στέλνει κάθε τόσο στην Ευρώπη.

— Καυο!... Καιρός για δυο!

— Έχει και τα καλά του το χιόνι!

— Ήμουνα υποχρεωμένη να βγω για να πάρω συνταξί μου!

— Τι κάνεις εκεί χριστιανέ μου! Άσε τη φωτιά, να ζεσταθώ λιγάκι το κόκκαλό μας!

— Άπ' τον καιρό που ανάβεις το τζάκι βρέ γυναίκα, οι φίλοι σου έκαναν το σπίτι μας μαφεντιο!

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Είς τὸ ὑπ' ἀριθ. 531 φύλλον τοῦ «Θησαυροῦ» ἐδημοσιεύθη ἕκ παραδρομῆς ἄρθρον μεταφρασθὲν ἐκ τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος «Λα Μπαταϊν», σχετικῶς μετὰ τὴν σύζυγον τοῦ Προέδρου τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας κ. Εὐάν Περρόν.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» μὴ συμμεριζομένη τὰ ὅσα ἐκτίθενται εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἄρθρον, ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴν τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Πρὸς τὴν Α.Ε. τὸν κ. πρεσβευτὴν τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας

Ἐνταῦθα

Ἐξοχώτατε,

Περιήλθε σήμερον εἰς γνῶσιν μας θλίβερόν γεγονός, ὅτι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 531 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ μας «Θησαυρός», ἐδημοσιεύθη ἄρθρον θίγον τὴν Α.Ε. τὴν σύζυγον τοῦ κ. Προέδρου τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας. Τὸ δημοσίευμα τοῦτο ἀποτελεῖ μετάφρασιν ἄρθρου παρισινής ἐφημερίδος, καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον ἀποτελεῖ ἀναδημοσίευσιν ἐκ τοῦ ξένου τύπου ἑτερον ἄρθριον σχετικῶς μετὰ μικροπερίσθιον τῆς Α.Ε. τῆς Κυρίας Προέδρου μετὰ τὴν Ντολὸρ ντελ Ρίο καὶ διέλαθε τῆς προσοχῆς μας. Εἶναι δὲ ἡ ἀναδημοσίευσιν αὕτη τοσούτῳ μάλλον λυπηρὸν γεγονός, καθ' ὅσον ἡ Ἐλλάς, ὡς καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς, ἐξ ἄλλου, θεωρεῖ ἐκ παραδόσεως τὴν μακρυνὴν Σας πατρίδα ὡς ἀδελφὴν χώραν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀλυσμένητοι ὑποχρεώσεσι δὲ συνδέονται καὶ ἐκτιμᾷ ἰδιαίτερος τὴν συμβολὴν τῶν Α.Α.Ε.Ε. τῷ κυρίῳ καὶ τῇ κυρίᾳ Προέδρου τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας εἰς τὴν πρόδον καὶ τὴν εὐμερίαν τῆς μεγάλης φίλης χώρας.

Παρακαλοῦμεν, ἐξοχώτατε, ὅπως δεχθῆτε τὴν ἑκφρασὶν τῆς βαθύτης λύπης μας διὰ τὸ ἀκούσιον αὐτὸ λάθος.

Δραστήρια τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐκφράσωμεν τὴν βαθειὰν ἐκτίμησιν μας πρὸς τὴν Ἐξοχότητά Σας καὶ τὴν εὐγνήν Σας πατρίδα, καθὼς καὶ πρὸς τὰ ὕψηλα πρόσωπα τοῦ Κόου καὶ τῆς Κυρίας Προέδρου.

Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἡ γιορτὴ τῆς Πλάκας

Ὁ Πέτρος Κυριακός, ὁ δημοφιλὴς δημιουργὸς τοῦ λαϊκοῦ τύπου τοῦ Μουσικοῦ Θεάτρου, εἶχε τὴν ὥρα ἐμπνευσίαν νὰ ἀναγγέλλῃ μὴ καθαρὰ ἀθηναϊκὴ ἀποκριτικὴ βραδυὰ τὴν Τετάρτη 16 Φεβρουαρίου στὴν ταβέρνα «Μοστρου» τῆς Πλάκας. Τὸ βράδυ αὐτὸ, ὁ Κυριακὸς μετὰ τὸν ἀνεξάντλητον κέφι του, μὲς ὑπόσχεται νὰ ξαναξαντανέψῃ τὶς ὥραις ὁποῦ αὐτὸς ἀναμνηστικὰς τῶν παλῶν καλῶν ἡμερῶν. Συνεργάζονται γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς βραδυᾶς, οἱ γνωστοὶ συνεργαῖς κ. κ. Γιαννουκάκης, Ἀσημακόπουλος, Γιαννουκάκης, Σακελλάριος, Σπυριδίου καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπύρος Μελάς. Ὁ ἀναμνηστικὸς ἐπίσημος ἡθοῖοι οἱ κ. κ. Ἐπιτροπάρχης, Μανιατάκης, Ἐγκολοφόπουλος, Τζενεράλης, Τρωγάδης, σὲ παλὰ τραγουδιὰ μετὰ κιθάρας καὶ λατέρνας. Τὸ «κλῶ» τῆς βραδυᾶς θὰ εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀπαράμιλλου στο εἶδος αὐτοῦ Πέτρου Κυριακοῦ ὡς «Καρκαλέτσου» καὶ «Λιονταρῆ».

ΕΛΕΝΗ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Ἐπιφωνεῖς Ἑλληνίδες

Ἀπὸ τῆς σειράς τῶν ἐπιφωνῶν Ἑλληνίδων ἐμειναν ἀρκεταὶ ποὺ ἔχουν δικαιωματικὰ θέσι στὴν ἱστορία τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς καὶ μετὰ τὶς ὁποῖες θ' ἀσχοληθούμε, ἀργότερα, ἀφοῦ περατώσουμε τὴν σχετικὴ συγγραφικὴ ἐργασία μας.

Ἐπομένως, σήμερον νὰ παρουσιάσουμε τὴν Ἑλένη Μπουκουβάλα, ποὺ ἐργάστηκε κ' αὕτη, τὸν περασμένον αἰῶνα, στὰ ἑλληνικὰ γράμματα κ' ἄφησε μετὰ τῆς φωτεινῆς δρᾶς τῆς, ἐποχὴ τὰ χρονικά τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Γεννήθηκε στὸ Μεσολόγγι κ' ἀνατράφηκε στὴν Ἀθήνα. Πρόγονοι τῆς ἦσαν οἱ περιφημοὶ ἀρματοῦλοι τῶν Ἀγρῶν, Μπουκουβαλαῖοι.

Αὕτη ἦταν κόρη τοῦ παιδαίου στρατιωτικοῦ Νικολάου Μπουκουβάλα καὶ τῆς Χρυσάνθης τῆς γένος Παπαδιέρου, αἰκογενεῖας τοῦ Ἀγώνος.

Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι φάνηκε τὰ ἐξαιρετικὰ πνευματικὰ χαρίσματα τῆς. Τελείωσε τὶς κλασσικὲς σπουδὰς τῆς μετὰ ἀλλεπάλληλα «ἀρίστα» καὶ ἦταν ἀκόμα μαθήτρια ὅταν ἐ-
λεγε:

— Αὐτὰ τὰ γράμματα ποὺ μαθαίνω ἐδῶ, δὲν εἶναι ἀρκετά. Καὶ πᾶς στὴν Εὐρώπῃ γιὰ νὰ μάθω κ' ἄλλα!...

Οἱ γονεῖς τῆς δὲν θέλησαν νὰ τῆς χαλάσουν τὸ χατήρι καὶ τὴν ἐπέστειλαν μαζί μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Πῆγαν μαζί στὸ Παρίσι, ὅπου ἡ Ἑλένη Μπουκουβάλα ἦταν πραγματικὸ θαῦμα σπουδαστρίας διότι ἐθριαμύευσεν στὶς σπουδὰς τῆς στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ καὶ στὴ Σορβὸννη.

Ξαναγύρισε, ἀργότερα, στὴν Ἑλλάδα μετὰ ἐξαιρετικὴ ἀνώτερη μόρφωσι καὶ νεωτάτη καθὼς ἦταν ἄρχος τῆς σπουδαστῆς δρᾶς τῆς στὴν ἐκπαιδεύσει ἀφοῦ τὴν προσκάλεσαν ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν (1893) τοῦ Παρθενιαγωγείου Πειραιῶς.

Τὸ παιδαγωγικὸ σύστημά της τὸ ἐκπαιδευτικὸ ἦταν θαυματοῦργον. Ὡς τότε, πολὺ λίγες δασκάλες κατάρθωναν ν' ἀγαπιῶνται πραγματικὰ ἀπ' τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτὸ. Κατάρθωνε, ἐπὶ, νὰ μεταδίδῃ στὰ παιδιά μετὰ τὸν καταληπτότερον τρόπο τῆς διδασκαλίας τῆς καὶ νὰ τὰ διαπλάττῃ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ.

Ἀργότερα, συχνὰ, παλῆς μαθήτριές της ποὺ τὴν ἀπαντοῦσαν στὸ δρόμῳ καὶ εἶχαν γίνῃ πια μεγάλες γυναικες, μητέρες καὶ γιαιάδες ἀκόμα, τὴν σταματοῦσαν γιὰ νὰ τῆς φιλήσουν τὸ χέρι.

Ἐτοί, ἡ Μπουκουβάλα, δὲν ξεχάστηκε ποτέ. Τὸ ὄνομά της θὰ μὲν γραμμένο μετὰ χρυσὰ γράμματα στὴν ἱστορία ἀπὸ τὸν ἑλῶν Ἑλλήνων γυναικῶν ἀλλὰ καὶ τῆς νεοελληνικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Δ. Γ.

Χιούμορ

Ὁ μαέστρος καὶ ἡ πρωταγωνίστρια

Ὁ μικρὸς Λάκης πηγαίνει μαζί με τοὺς γονεῖς του γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ὅπερα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως, βλέποντας τὸ μαέστρο νὰ κουνᾷ με ἀπότομες κινήσεις τὴν μπαγκέττα του, σκύβει καὶ ρωτᾷ τὴν μητέρα του:

— Γιατί, μαμά, αὐτὸς ὁ κύριος φοβερίζε με τὸ ξύλο ποὺ κρατᾷ τὴν κυρία ποὺ βρίσκεται πάνω στὴ σκηνή;

— Σσσ!... τοῦ λέει ἡ μητέρα του. Μὴ μιλάς τώρα... Δὲν τὴ φοβερίζει!...

— Μὰ τότε, γιατί ἐκεῖνη φωνάζει;

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα πάρτυ. Ἐνας νέος, καινούργιος στὸ σπῆτι αὐτό, κουβεντιάζει μετὰ μὴν νεὰ κυρία. — Τί πληκτικὴ αὕτη ἡ συγκέντρωσις! τῆς λέει. — Μὰ, κύριε, δὲν ξέρετε λοιπὸν πῶς εἶμαι ἡ οἰκοδόμος;

Ὁ νέος κοκκινίζει γιὰ τὴ γκάφα του, ξεροκαταπίνει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ μπαλώσῃ, λέγοντας:

— Ἀ, ἐτοί λοιπὸν ἐξηγεῖται ἡ ἀπορία μου!

— Ποία ἀπορία, κύριε;

— Πῶς κατορθώνετε καὶ μένετε τόσες ὥρες ἐδῶ!

Ὁ ἐπισκέπτης στέκεται μπροστὰ στὸ πορτραῖτο τῆς μακαρίτισσας οἰκοδομοῦνης, ποὺ κρέμεται στὸ σαλόνι. Καὶ λέει στὸν ἄντρα τῆς:

— Πῶς τῆς μοιάζει, φίλε μου, αὕτη ἡ εἰκόνα!...

— Ναι, πάρα πολὺ... Τόσο ποῦ, ἅμα τὴ βλέπω καμνία φορὰ ξαφνικά, φορὰ τὸ καπέλλο μου καὶ παίρνω δρόμο!

Βαρὲθηκα πιά αὕτη τὴν ἀθλία ζωὴ ποὺ περνᾷ, κ' ἀποφάσισα ν' αὐτοκτονήσω! Δάνεισέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ πιστόλι σου, φίλε μου! — Νὰ σοῦ τὸ δανείσω εὐχαρίστως. Μὴν ξεχάσης ὅμως νὰ μοῦ τὸ φέρῃς πίσω!

Σ' ἕνα πάρτυ, κάποιος ἀπ' τοὺς προσκεκλημένους λέει στὸν οἰκοδεσπότη:

— Μπα!... Ἦξερα πῶς τὸ σκυλάκι σας δὲν εἶναι διόλου κακὸ. Γιατί λοιπὸν τοῦ βάλατε φέμωτο;

— Ναι, εἶναι πολὺ καλὸ, τὸ καὶ μένο. Ἀναγκάζομαι ὅμως νὰ τοῦ βάζω φέμωτο... ὅταν πρόκειται νὰ τραγουδήσῃ ἡ γυναίκα μου!

Τὸ νοῖκι σας ἔχει τελειώσει ἐδῶ καὶ εἴκοσι μέρες, λέει ἡ σπιτονοικοκυρὰ στὸν ἐνοικιαστή της. Καὶ σὰς ὑπενωμιζῶς πῶς ἔχω τὴν ἀπόδειξιν στὰ χέρια μου πάντε!

Τί τυχερὴ ποὺ εἴσαστε! Πόσο θάβρελα νὰ ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι σας!

Ὁ κ. Παπαγάλος εἶναι μανιώδης φιλόμουσος — ὅπως βεβαιώνει τουλάχιστον. Ἐνας φίλος του τὸν ρωτᾷ μὴν μέρα:

— Σας ἀρέσει ὁ Ροσσίνι; Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης»;

— Δὲν τὸν ξέρω. Ξερίζομαι, ξέρετε, μόνος μου.

Ὅταν εἶπες τοῦ ἀραβωνιστικοῦ σου πῶς δὲν ἔχεις διόλου προίκα, τί εἶπε ἐκεῖνος; — Δὲν ξέρω... Δὲν τὸν ξαναεῖδα!

Μιλοῦν κάπου γιὰ τοὺς ἀνύπαντρους, ποὺ ζοῦν στὸ περιθώριο τῆς κοινωνίας, χωρὶς φροντίδες κ' ἐπιβαρύνσεις.

Οἱ ἀνύπαντροι, λέει ἕνας ἀσπληρὸς ἠθικολόγος, πρέπει νὰ τιμωροῦνται αὐστηρότατα!

Κ' ἕνας ἄλλος παρατηρεῖ:

— Τότε λοιπὸν νὰ τοὺς παντρεύουμε!

Δυὸ ἐπαρχιώτες σύζυγοι, ποὺ ἔρχονται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα, σταματοῦν μπροστὰ σὲ μὴν αὐτόματη ζυγαριὰ τοῦ δρόμου.

— Δὲν ζυγίζομαστε, ἄντρα μου; προτείνει ἡ γυναίκα.

— Ἀς ζυγιστοῦμε. Γιὰ οἰκονομία ὅμως, ν' ἀνεῖς μετὰ κ' οἱ δυὸ μαζί στὴ ζυγαριὰ, κ' ὕστερα μοιράζουμε στὴ μέση τὸ βάρος ποὺ θὰ δείξῃ!

Τί ἔχεις, φίλε μου; Μοῦ φαίνεται πολὺ λυπημένος. Μήπως σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα;

— Ναι, μοῦ ψάφησε ὁ παπαγάλος μου.

— Ε, μὰ δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο μεγάλο τὸ κακό...

— Ἐτοί λές ἐσύ;... Νάξερεις τί ἐψέλιξε τῆς πεθερᾶς μου!...

Ὁ Φράνκ Σινιάτρα

Ὁ ΠΡΟΦΗΤΗΣ τοῦ Χόλλυγουντ ΜΙΛΗΣΕ

Τί θὰ συμβῇ στοὺς ἀστέρες
κατὰ τὸ 1949

Τὸ Χόλλυγουντ ἔχει τὸν ἀγαπημένο του προφήτη. Ὀνομάζεται Κρίσγουελ καὶ εἶναι ὁ ἀστρολόγος ποὺ προεῖδε πέρσι ὅρισμα πραγματικὰ ποὺ ἐπαληθεύσαν μετὰ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια. Προέβλεψε τὴν αὐτοκτονία τῆς Καρὸλ Λάντς, τὸν θάνατον τοῦ Ἡλ Κερρόλ καὶ τοῦ Μπέριλ Γουάλλας σ' ἕνα ἀεροπορικὸ ἐκτύχημα, τὸ διαζύγιο τῶν δυὸ ἀνδρῶν τῶν Ρο-ναλντ Ρήγκαν - Τζέην Γουάιτμαν καὶ Τζον Παλντ - Γκλόρια Ντε Χά-
δεν κ. α.

Ἀς δοῦμε λοιπὸν, τί προφητεῖαι γιὰ τὸ 1949 καὶ εἰς περιμένουμε νὰ ἴδωμε ἀνὰ ἐπαληθεύσει.

Ἐνας διάσημος ἀσπληρ δὲ διωχθῇ γιὰ ἀναγνώριση πατρῶντος. Δυὸ ἀστέρες παντρευμένοι καὶ οἱ δυὸ, ἀλλ' ἕκαστος, δὲ χωρίσονται τοὺς νύκτους τοὺς γιὰ νὰ ξαναπαντρευτοῦν.

Ἐνας ξένος ἡθοῖος θὰ φτάσῃ στὸ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ θὰ δημιουργηθῇ μεγάλη σκάνδαλο, γιατί θ' ἀποκαλυφθῇ ὅτι ἔχει πλαστὴ θε-
ωρία διδασκαλίας.

Ἐνας διάσημος ἀσπληρ, ποὺ λατρεύεται ἀπὸ τὶς γυναῖκες, θ' ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Μία γνωστὴ στὰρ θὰ καταφύγῃ σὲ μαγιστρίαν.

Ἐξὲν γνωστὰ ἀστέρια θὰ παντρευτοῦν καὶ τρία ἀνδρόγυνα θὰ χωρίσουν.

Μία τρομερὴ πυρκαϊὰ θὰ ἐξη ὡς συνέπεια τῶν τραγικῶν θανάτων μίας στὰρ καὶ ἀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας τῆς.

Ἐνας γνωστὸς ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ θὰ βρεθῇ ἀναμειγμένο σ' ἕνα σοφὰρ σκάνδαλο.

Αὐτὰ προφητεῖαι ὁ Κρίσγουελ χωρὶς ν' ἀναφέρῃ ὀνόματα. Ἐχει ὅμως καὶ μὴν πρόβλεψιν γιὰ κάθε ἡθοῖο καὶ χωρὶς αἰτίαν.

Ἡ Τζέιν Κράου-φορντ θὰ δοκιμάσῃ μὴν μεγάλη αἰσθητικὴ ἀπογοήτευσιν. Κάποιος ἄντρας ποὺ τὴν ἐπιφέρει, θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ γιὰ νὰ παντρευθῇ μὴν πλουσία καὶ νέα αἰσθητικῶς.

Ἡ Τζέιν θὰ δοκιμάσῃ καὶ μὴν καλλιτεχνικὴ ἀπογοήτευσιν. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ χρόνου θὰ βρίσκεται στὴν Νέα Ὑόρκη, ὅπου θ' ἀρχίσῃ ἕνα νέο εἰδύλλιο.

Γιὰ τὴν Βαρβάρη Στάγγουϊκ τὸ 1949 θὰ εἶναι ἕνα καλὸτερον χρόνιον τῆς κινηματογραφικῆς καριέρας τῆς. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχῃ τὰ νεύρα της καὶ τὴν ὄψιν της. Ἡ συζυγία τῆς ζωὴ ἐμπνέει ἀνηπι-
χίες.

Ὁ Ρόμπερτ Τάιηλορ θ' ἀπογοητευθῇ ἐπειδὴ δὲν θὰ τοῦ ἀνατεθῇ ἕνας ὁλός ποὺ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ὑποδυθῇ.

Τὸ 1949 θὰ εἶναι ἔτος εὐτυχίας γιὰ τὸ ζευγάρι Χάμφρεϊ Μπρόνκ-
κ. α.

κ. α. Ὑπάρχει ἐλπίς ὁ Χάμφρεϊ νὰ κερδίσῃ τὸ «Ὀσκάρ». Ἡ Ἀν-
ρεν θὰ γυρίσῃ ἕνα μόνο φιλμ. Τὸ
παιδί της θὰ τὴν ἀγαπήσῃ νὰ
κλειστῇ γιὰ μερικὸς μῆνες στὸ
οἶκί της.

Ὁ Φράνκ Σινιάτρα θὰ
μπλεχθῇ ἀπὸ μερικὸς γνωστὸς
του σὲ μὴν σκεπτικὴν ὑπόθεσιν καὶ θὰ
συρθῇ στὰ δικαστήρια. Ἀπὸ καλ-
λιτεχνικῆς πλευρᾶς ἡ χρονιά δὲν
θὰ εἶναι καλὸν ἀνθρώπου.

Ἡ Κλῶντ Κολμπέρ
θὰ γυρίσῃ δυὸ φιλμ ποὺ θὰ σημει-
ώσουν μεγάλη ἐπιτυχία. Ὁ Κρο-
σὶ πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὴν ἀγο-
ραπωλείαν διαφόρων κινήσεων.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ ἀπὸ πολὺμηνον ἀνέπαυσιν ποὺ
θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ ν' ἀναρρώσῃ τε-
λείως, θὰ ξαναγυρίσῃ στὰ στούν-
τιο. Πρέπει νὰ προσέχῃ τοὺς φί-
λους της. Κάποιος τὴν προεῖδε.

Ἡ Ἀβὰ Γκάρντνερ
θὰ φτάσῃ ἐφέτος στὰ ξενίθ της ὁ-
δὸς της. Μία γνωστὴ στὰρ θ' ἀ-
ναγκασθῇ νὰ μὴ δεχθῇ ἕνα σπου-
δαῖο ὁλο προκειμένου νὰ γίνῃ μη-
τέρα. Ὁ ὁλός αὐτὸς θ' ἀνατεθῇ
στὴν Ἀβὰ. Ὁ γνωστὸς ἕνα θὲν
ἐρωτα ποὺ θὰ εἶναι εὐελλώδης.

Ἡ ὡραία περιπέτεια τῆς Ρί-
τς Χάιγς θὰ καταλήξῃ σὲ νά-
μο. Μία σοβαρὴ δίκη περιμένει τὴν
Ρίτα κατὰ τὰ 1949. Καλὰ θὰ ἔ-
καγε νὰ προσέχῃ περισσότερο τὴν
δουλειὰ της καὶ τὴν ὄψιν της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ ξαναγυρίσῃ τὴν καριέρα καὶ
στὸ χορὸ. Ἡ συμβαίσις της μετὰ
Τζάκ Μπρίγκς θὰ παρουσιάσῃ με-
ρικὲς ἀνωμαλίες.

Τόσο ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ὥς καὶ
ἀπὸ συζυγικῆς πλευρᾶς, ὁ χρόνος
αὐτὸς δὲν θὰ εἶναι καλὸν εὐχάρι-
στος γιὰ τὸν Βᾶντ Τζόνσον.

Ὁ Κλῶντ Κολμπέρ
θὰ κἀν ἕνα ἐπιτυχεῖ γάμο. Ἡ σύ-
ζυγός του δὲν θὰ εἶναι στὰρ τοῦ
κινηματογράφου, ἀλλὰ μὴν κυρία
τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ ἀγαπᾷ πολὺ
τὰ ταξίδια. Ὁ Κλάου θὰ γυ-
ρίσῃ ἐπίσης ἕνα ἀπ' τὰ καλύτερα
φιλμ τῆς καριέρας του.

Ὁ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ παντρευθῇ ἐπὶ τέλους μετὰ
γαρμονικὴν κυρία καὶ θὰ φύγῃ μα-
ζὶ της γιὰ τὴν Εὐρώπῃ ὅπου θὰ
μελῇ μερικὸς μῆνες.

Κ' ἕνας ἄλλος ἐργὴς τοῦ
Χόλλυγουντ θὰ παντρευθῇ ἐφέτος:
Ὁ Κλῶντ Κράου-
φορντ θὰ κἀν ἕνα μακροχρόνιον να-
μῆλο ταξίδι.

Ἡ ὡραία περιπέτεια
τῆς Ρίτς Χάιγς θὰ γυρίσῃ ἕνα
παιδί καὶ θὰ γινῇ μὴν μεγάλη ἐπιτυχία γιὰ τὴν
ἐκτεταμένην καριέρα της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ εἶναι μοιραῖο γιὰ
τὴν καριέρα της. Ἡ Τζέιν θὰ
Ντᾶρ μὴν πᾶν ποὺ πρόκειται νὰ
δοκιμάσῃ καὶ αἰσθητικῶς ἀπο-
γοήτευσιν. Ὁ Κλάου θὰ γυ-
ρίσῃ ἐπίσης ἕνα ἀπ' τὰ καλύτερα
φιλμ τῆς καριέρας του.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

Ἡ Τζέιν Κράου-
φορντ θὰ γυρίσῃ ἕνα ἀπ' τὰ
καλύτερα φιλμ τῆς καριέρας της.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΠΡΩΤΟΦΩΝ

Ταξίδι με ἀεροπλάνο

Λένε καμπόσοι ἔξυπνοι πῶς
τὸ ἀεροπλάνο, λέει, εἶναι τὸ
ταχύτερο μέσον συγκοινωνίας!
Κ'

βέντα με τους εύτυχους και βιαστικούς ανθρώπους που θα ταξίδευαν μαζί μου. Ένας από τους διαλεχτούς αυτούς κυρίους, μάλιστα, έβγαλε το ρολόι του και μου είπε με κομποπολίτικο ύφος:

— Στη μία παρά τέταρτο έχω ραντεβού με κάποια φίλη μου στο ξενοδοχείο που θα μείνω, για να φάμε μαζί. Έλπιζω να προφθάσω!

Εννοiσα ένα κύμα εύτυχίας να με πλημμυρίσει, για λογαριασμό της ανθρωπότητας. Για φαντάσου, αλήθεια! Να είσαι στις εφτάμισι κοντά στο Φάληρο και νάχης κλείσει ραντεβού για το μεσημέρι σ' έναν άλλον τόπο, χίλια τόσα χιλιόμετρα μακριά! Βρε πώς προφθάει ο κόσμος!

Ήταν μία χειμωνιάτικη μέρα βαρεία και συννεφιασμένη. Τα γύρω βουνά είχαν χαθεί μέσα στη βαθεία ομίχλη και μονάχα μία υψηλή κορυφή ξεπρόβαλλε αναίδέστατα το κεφάλι της. Οχτώ παρά πέντε. Το αεροπλάνο έπρεπε να είχε κατέβει, για να μας πάρη. Στις οχτώ και τέταρτο, μπήκε ένας άνθρωπος με πρόσχαρο πρόσωπο.

— Έχουμε καμιά είδησι από το αεροπλάνο της γραμμής Α.Β.Γ.; ρώτησε ο κομποπολίτης.

— Όχι ακόμα, απάντησε ο πρόσχαρος άνθρωπος. Περιμένουμε. Θάχη καμιά καθυστέρησι απ' την κακοκαιρία!

Ο κομποπολίτης κτύπησε το ρολόι του και είπε στενοχωρημένος:

— Θά χάσω το ραντεβού μου!

Περιμέναμε ακόμα μισή ώρα. Στις οχτώμισι, άκουστική μία φωνή στο μεγάφωνο:

— Είδοποιούνται οι κ. κ. επιβάται οι προοριζόμενοι δια το Α... ότι το αεροπλάνο της γραμμής λόγω της ομίχλης, ήλαξε δρομολόγιον και δεν θα διέλθω από το αεροδρόμιον Χασανίου. Το ταξίδιον ματαιούται.

Απάνω στην ώρα, μπήκε και ο πρόσχαρος άνθρωπος, πιδ πρόσχαρος αυτή τη φορά.

— Πέραστε στο λεωφορείο, είπε, για την πόλι.

— Και πότε θα φύγη αεροπλάνο; ρώτησα.

— Μεθαύριο στις οχτώ. Βλέπετε ο καιρός είναι πολύ άσχημος. Το αεροπλάνο δεν μπορεί να περάσει.

Γύρισα στον κομποπολίτη και του είπα:

— Το χάσατε το ραντεβού σας!

Οι γνωστοί μου με ξαναείδαν με ζωηρή έκπληξη.

— Πώς; μου είπαν. Δεν έφυγες;

— Δεν είχε αεροπλάνο σήμερα, απάντησα, ένεκα ή ομίχλης. Θα φύγουμε μεθαύριο.

— Ναί, τάχει κάτι τέτοια το αεροπλάνο, παρατήρησε ο Κοσμάς, που είχε επιμείνει στο έναέριο ταξίδι. Η ομίχλη είναι πολύ επικίνδυνη.

★ Μεθαύριο στις έφτά, νάμαστε πάλι στο αεροδρόμιο. Ήταν μία μέρα χαρά Θεού. Αεροπλάνο κατέβαιναν κι' ανέβαιναν. Νά τος πάλι ο κομποπολίτης.

— Αϊ, σήμερα θα φύγωμε! είπε. Και θάχουμε και άραίο ταξίδι.

Ήμουν γεμάτος χαρά, αλλά μεγαλόχολος όταν σκέφθηκα ότι το πλοίο που λογαρίαζα να ταξιδέψω θα είχε πιάσει το

λιμάνι του προορισμού μου από χτές το βράδυ, θα είχε ξεφορτώσει και ξαναφορτώσει και θάχε πάρει το δρόμο της επιστροφής. Όποσδήποτε όμως, μου έμενε η χαρά του αεροπορικού ταξιδιού. Αλλά στίς οχτώ, να το πάλι το μεγάφωνο:

«Είδοποιούνται οι κ. κ. επιβάται οι προοριζόμενοι δια το Α... ότι το αεροπλάνο της γραμμής, λόγω σφοδράς κακοκαιρίας, έματαιώσε το δρομολόγιό του».

Και να τος πάλι ο πρόσχαρος άνθρωπος, με στραβιά το καπέλλο.

— Τί κακοκαιρία και πράσινα άλογα, διαμαρτυρήθηκα. Σήμερα είναι μέρα καλοκαιρινή!

— Εδώ μπορεί, απάντησε εκείνος. Αλλά δεν κάνει τον ίδιον καιρό σ' όλα τα μέρη. Το αεροπλάνο δεν ξεκίνησε καν από το αεροδρόμιο του Α...

... γιατί είχε καταιγίδα!

— Καλά κι' αυτά τα αεροπλάνο που πάνε κι' έρχονται σαν πεταλούδες;

— Είναι από άλλες γραμές!

— Και τώρα πότε θα φύγουμε;

— Δεν ξέρουμε ακόμα. Θα σάς είδοποιήσουμε στίτι σας!

Ο κομποπολίτης αυτή τη φορά ήταν ήσυχος. Το ραντεβού του το είχε χάσει πια και δεν τον ένοιαζε.

Οι φίλοι μου με ξαναείδαν, σαν φάντη μπαστούνι.

— Σωστά, είπε ο Κοσμάς. Οι καταιγίδες είναι πολύ επικίνδυνες για το αεροπλάνο. Βλέπετε κι' οι αεροπορικές εταιρίες έχουν ευθύνη!

★

Με είδοποιήσαν μετά τρείς μέρες:

— Αύριο στις οχτώ θεύγετε!

Και αύριο στις έφτά ήμουν πάλι στην αίθουσα άναμ. Αυτή την ημέρα έβρεχε, αλλά όπως μάθαμε πιδ έζω είχε καλό καιρό. Το αεροπλάνο θαρχόταν. 'Επί τέλους! Ήταν η έκτη μέρα που περιμένα να πετάξω. Και να το που ήρθε, στην ώρα του! Ούτε δευτερόλεπτο καθυστέρησι, έφτά και τριάντα πέντε ακριβώς.

— Αυτό είναι! είπε ο κομποπολίτης κύριος.

Ένα τεράστιο πουλί, που έκανε το μπάνιο του στη βροχή. Είχα μία συγκίνησι!... Τώρα θα μτώ και σε τέσσερις ώρες θα είμαι χίλια τόσα χιλιόμετρα μακριά! Αλλά το μεγάφωνο μας έκοψε πάλι τη φώρα:

— Είδοποιούνται οι κ. κ. επιβάται οι προοριζόμενοι δια το Α... ότι δεν θ' αναχωρήσουν σήμερα, διότι το αεροπλάνο είναι πλήρες.

Και να τος πάλι ο πρόσχαρος άνθρωπος.

— Κοροϊδεύομαστε; φώναξα. Τί πάει να πη είναι πλήρες;

— Βλέπετε, λόγω των καθυστερήσεων, μαζεύτηκαν πολλοί επιβάτες στην πόλι της άφετηρίας. Εδώ είναι ένδιάμεσος σταθμός. Μόνο αν υπάρχει θέσι μπορείτε να ταξιδέψετε.

— Εγώ έννοω να ταξιδέψω.

— Και τί θέλετε να κάνουμε; Να βγάλουμε κανέναν επιβάτη δια της βίας, ή να σάς δέσουμε στην ούρα;

— Έσείς δεν λέτε τίποτα; είπα στον κομποπολίτη.

— Τί να πώ; απάντησε εκείνος μοιρολατοικά. Εγώ τόχασα το ραντεβού μου!

— Και πότε θα ταξιδέψω; ρώτησα τον υπάλληλο.

— Μεθαύριο, την Τρίτη!

Αυτή τη φορά απέφυγα να ιδώ τους φίλους μου. Ντρεπόμουν για λογαριασμό της αεροπορίας!

★

Την Τρίτη, νάμαι πάλι στην αίθουσα άναμνησι. Μου φάνηκε τόσο γνώριμη, σαν δωμάτιο του σπιτιού μου. Και να το και το αεροπλάνο. Και να το το μεγάφωνο. Μόλις άρχισε, άρχισε να τρέμη κι' η καρδιά μου. Ευτυχώς όμως, αυτή τη φορά είχε ευχάριστη είδησι: «Είδοποιούνται οι κ. κ. επιβάται κλπ. κλπ. να περάσουν στο αεροπλάνο»!

Νά και ο πρόσχαρος άνθρωπος. Μας διάβασε τα ονόματά μας από τον κατάλογο, σηκώθηκε και τον άκολουθήσαμε. Με τί χαρά άνεβηκα τη σκαλίτσα, άφου μας ξαναδιάβασαν τα ονόματα και βρέθηκα μέσα στο αεροσκάφος! Κάθησα στη θέση μου, κυττάζοντας ένα γύρω. Μωρέ σαν λεωφορείο είναι!

Κι' αυτή η κοπέλλα που είναι κατι σαν καμαριέρα κι' αεροπόρισα να πούμε, τί κομμάτι! Βλέπω τους συνταξιδιώτες μου, όλοι σοβαροί, όπως επιβάλλουν οι περιστάσεις. Γεμάτο το αεροπλάνο. Ή μηχανή μπαίνει μπροστά, οι έλικες γυρίζουν, μας λένε να δέσουμε τη ζώνη στη μέση μας, λίγο τρέξιμο στο γήπεδο και να κάτι βουνοπλαγιές δίπλα μας! Πεταμέ!... Πεταμέ!...

Τί ώρα! Άναγαλλιάζει η ψυχή μου. Κυττάζω από το παράθυρο, τα σπίτια μου φαίνονται άστεία, /σαν κουτιά από σπέρτα. Είμαστε στον ούρανό!

— Οχτώ και πέντε! λέει ο κομποπολίτης που κάθεται δίπλα μου. Στις δώδεκα θα προγεινθούμε!

Όμορφα που είναι! Τώρα μπορούμε να λύσουμε τη ζώνη. Τώρα βλέπω τη θάλασσα από κάτω. Τώρα δεν βλέπω τίποτα. Είμαστε άναμεσα στα σύννεφα. Βγαίνουμε από τα σύννεφα. Ξαναμπαίνουμε σε σύννεφα. Πάμε άπάνω από τα σύννεφα. Ξαναμπαίνουμε στα σύννεφα. Έννη παρά δέκα, βγαίνουμε από τα σύννεφα. Καθαρή, γαλανή ατμόσφαιρα. Περνάμε άπάνω από στερρές και θάλασσες, από νησιά που φαίνονται σαν τούρτες σε γαλάζιο τραπέζιανηλο. Νά κι' ένα παπορί! Τί άργά που πρέπει να πηγαίνει, λές κι' είναι βιδωμένο στη θάλασσα. Γελώ εις βάρος του. Στις έννημισι μπαίνουμε ξανά σε σύννεφα, μαύρα αυτή τη φορά. Κάτι άστραπές δεξιά κι' άριστερά σπαθίζουν το άπειρο.

— Έχουμε καταιγίδα, λέει ο κομποπολίτης.

Και πιάνω την κοιλιά μου, γιατί νομίζω πως πάω να πέσω.

Ή καμαριέρα περνάει και μας έπιβάλλει να δέσουμε τις ζώνες.

— Είναι για τα ρεμού, μου έξηγει ο κομποπολίτης. Τα κενά άέρος, δηλαδή!

Αυτά τα κενά άέρος μάδουλεύουν πολύ άσχημα. Μιά κατεβαίνουμε, μία ανεβαίνουμε κι' όλο χοροπδάμε. Και δεν βλέπουμε κάτι τίποτα. Σκοτεινιά και μαυρίλα.

— Έχω τύχει και σε χειρότερα, λέει ο κομποπολίτης.

Κι' όλο ταξιδεύουμε μέσα στο σκοτεινό άγνωστο. Είναι ή ώρα μία. Κανονικά πρέπει νάχουμε φτάσει. Και πραγματικά έχουμε φτάσει. Ή καμαριέρα μας λέει πως βρισκόμα-

στε άπάνω από την πόλι του προορισμού μας.

— Μα εγώ δεν βλέπω τίποτα! λέω.

— Είναι ομίχλη, μου λέει.

— Καί, γιατί δεν κατεβαίνουμε;

— Αυτό προσπαθεί να κάνει ο πιλότος. Μισή ώρα τώρα φέρνει βόλτες άπάνω από το αεροδρόμιο. Αλλά δεν υπάρχει όρατότης. Τί θέλετε να κουτουλήσουμε σε κανένα ύποστεγο;

Ο πιλότος συνεχίζει τις φιλότιμες βόλτες του. Κάποια φορά καταλαβαίνω πως χαμλάνουμε. Έπειτα, όμως, ξαφνικά, καταλαβαίνω πως ανεβαίνουμε και μάλιστα άποτομα.

— Τί γίνεται; ρωτώ την κοπέλλα.

— Ο πιλότος έλαβε σήμα να μην προσγειωθεί.

— Και τί θα κάνουμε; Θα παραταίνουμε τα πουλιά;

— Όχι. Θα γυρίσουμε πίσω!

— Πού;

— Στην Άθήνα!

— Ά, για να σου πώ κοπέλλα μου! Αυτό δεν το παραδέχομαι! Νά είμαστε άπάνω από την πόλι και να ξαναγυρίσουμε πίσω! Είναι άνω ποταμών!

Εγώ θέλω να κατέβω!

— Να σάς δάσουμε ένα άλεξίπτωτο και να πηδήσετε!

Ο πιλότος, κύριε, έχει ευθύνη. Κι' έξ άλλου, δεν είναι ή πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό!

— Σωστά! συμφωνεί ο κομποπολίτης. Εγώ τουλάχιστον την έγω ξαναπάθει άλλες δύο φορές!

Τέσσερις ώρες μέσα σε σύννεφα και καταιγίδα και νάμαστε πάλι όμορφα - όμορφα άπάνω από το Σαρωνικό. Λιακάδα σπάνια! Κατεβαίνουμε. Καλήμέρα σας!

Θά σούγουμε ξανά την Πέμπτη. Την Τετάρτη το βράδυ όμως μας είδοποιήσαν ότι αναβάλλεται για το Σάββατο, γιατί πάλι οι θέσεις είναι συμπληρωμένες!

Το βράδυ κάθομαι στο στίτι μου και κάνω λογαριασμό. Έχουμε και λέμε: Χίλια διακόσια χιλιόμετρα. Άν ταξιδέψαμε με πλοίο, θα ήσουνα στον προορισμό μου σε 44 ώρες. Άν πίναινα με σιδηρόδρομο, θα ήζελα είκοσι οχτώ ώρες. Άν προτιμούσα αυτοκίνητο, θα έκανα αυτή την άπόσταση σε είκοσι τέσσερις. Άν πηγαίνα με ποδήλατο, θα ήζελα μία βδομάδα και να στέκωμαι να βλέπω τα αξιοθέατα. Κι' αν καβάλλαγα γάιδαρο και τον άλλαζα στο δρόμο, δεν θα μούταωε περιττώπορο άπ ά δύο βδομάδες. Τώρα προτίμησα το αεροπλάνο και σε δέκατέσσερις μέρες είμαι πάλι εδώ!

★

Και να κι' ο Κοσμάς. Καλώς μου τον!

— Γύρισε κι' όλας; μου λέει. Δεν στάλεγα εγώ; Αυτό θα — τανύτης.

— Δεν γύρισα, του λέω. Δεν πήγα ακόμα!

— Για ποιά λόγο;

— Γι' αυτόν και γι' αυτόν!

— Έπεςες άπάνω στις κακοκαιρίες!

— Τόν κακό σου τόν καιρό! Αυτός τα πληρώσε όλα. Εγώ δεν έφυγα. Γιατί οι δέκα πέντε μέρες που είχα στη διάθεσί μου, έξαντλήθηκαν.

Και μη μου πη κανείς πως το αεροπλάνο είναι το ταχύτερο μέσον συγκοινωνίας, γιατί θα πεθάνη!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ένα πρόχειρο έργαστήριο, εγκατεστημένο μέσα στην... κουζίνα ενός σπιτιού του Λόνγκ Άιλαντ, γεννήθηκε

πρό 10 έτών μία εφεύρεσις προορισμένη ίσως ν' αναστατώσει τις γραφικές τέχνες. Πατέρας της ήταν ένας... δικηγόρος, ο Τσέστερ Κάρλσον, που είχε έπιδοθή με πάθος στη Φυσική. Τόν βοηθούσε δέ στα πειράματά του κι' ένας φίλος του.

Οι δύο τους λοιπόν έπινοήσαν μία έντελώς νέα κι' επαναστατική μέθοδο έκτυπώσεως, που την άνωμασαν «ξηρογραφία», γιατί δεν μεταχειρίζεται μελάνια, ούτε και άνάγλυφα τυπογραφικά στοιχεία ή «κλιρέ» εικόνων. «Όλ' αυτά έχουν αντικατασταθή από μία έφαρμογή του στατικού ηλεκτρισμού.

Το πρώτο κείμενο που τυπώθηκε μ' αυτό τον τρόπο, ήταν ή ήμερομηνία της γεννήσεως της νέας εφευρέσεως: «22 Οκτωβρίου 1938». Από τότε, ο Κάρλσον προσπαθούσε μάταια επί πολλά χρόνια να κινήση το ένδιαφέρον διαφύρων κεφαλαιούχων και έπιχειρηματιών για τη μέθοδό του. Το κατώρθωσε μόνο μετά το τέλος του πολέμου, κι' έτσι σήμερα ή ξηρογραφία έχει θρη πια τις πρώτες πρακτικές έφαρμογές της.

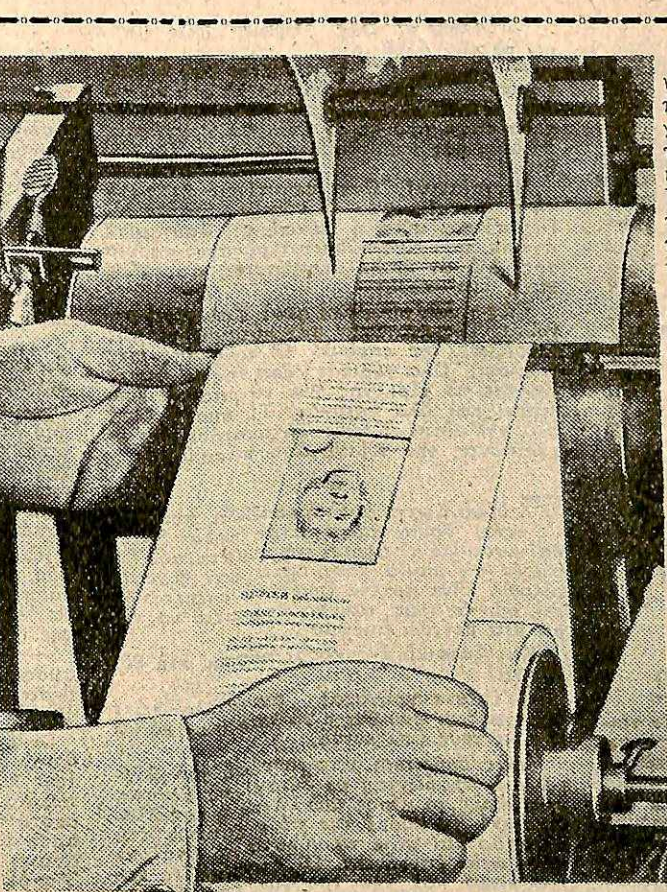
Όπως απέδειχεν τελευταίως, με πειράματα έμπρός σε ειδικούς έπιστήμονες, μπορεί να χρησιμοποιηθή για έκτυπωση πάνω σε οποιαδήποτε έπιφάνεια, με την βοήθεια μόνο μιας λεπτής σκόνης.

Πριν περιγράψουμε τη νέα αυτή μέθοδο, θα υπενθυμίσουμε στους άνγνώστες μας ότι ο στατικός ηλεκτρισμός είναι άποφορετικός άπ' το κοινό ηλεκτρικό ρεύμα. Παράγεται πάνω σε ώρισμένα αντικείμενα (κεχριμπάρι, γυαλί κλπ.) αν τα τρίψουμε με μάλλινο ύφασμα, μένει δέ άκίνητος στην έπιφάνειά τους, ενώ το ηλεκτρικό ρεύμα κινείται συνεχώς. Στατικός είναι κι' ο ατμοσφαιρικός ηλεκτρισμός των σύννεφων, που παράγει τις άστραπές και τους κεραυνούς. Δύο αντικείμενα, φορτισμένα με αντίθετο στατικό ηλεκτρισμό (θετικό και άρνητικό) έλκονται άμοιβαίως και ίσχυρά και προσκολλώνται το ένα με το άλλο.

Στην ξηρογραφία λοιπόν, χρησιμοποιείται μία λεπτή μεταλλινή πλάκα, άλειμένη με στρώμα «άνθρακενίου», μιάς ουσίας δηλαδή που θγαίνει άπ' την πίσσα. Ή ουσία αυτή έχει την περιέργη ιδιότητα νάνα κακός άγωγός του ηλεκτρισμού στο σκοτάδι, ενώ ά-τανύτης γίνεται καλός άγωγός κι' άφίνει να περάση έλευθερα ο ηλεκτρισμός, όπως τα μέταλλα.

Ή πλάκα με το άνθρακένιο περνάει πρώτα κάτω από ένα σύρμα φορτισμένο με στατικό ηλεκτρισμό, μέσα σε μία ειδική συσκευή, κι' έτσι ηλεκτρίζεται ολόκληρη ή έπιφάνειά της. Η έργασία αυτή γίνεται στο σκοτεινό. Και το άνθρακένιο διατηρεί όλο τόν ηλεκτρισμό του, δεν τόν άφίνει να φύγη, γιατί στο σκοτάδι είναι — όπως είπαμε — κακός άγωγός.

Κατόπιν, ή πλάκα αυτή χρησιμοποιείται άποως άκριβώς ένα φωτογραφικό φίλμ ή ένα κοινό χαρτί έκτυπώσεως

Το ειδικό κυλινδρικό πιεστήριο που έκτυπώνει μέσα σε ένα λεπτό 400 μέτρα χάρτι δια της μεθόδου της ξηρογραφίας.

Τυπογραφία ΧΩΡΙΣ ΜΕΛΑΝΗ

φωτογραφιών με ευαίσθητα άλατα άργύρου. Το φως που έκπέμπεται άπ' τα φωτεινά σημεία μιάς εικόνας, έπιδρά στα αντίστοιχα σημεία της πλάκας, όπου το άνθρακένιο γίνεται καλός άγωγός του ηλεκτρισμού κι' άφίνει το ηλεκτρικό φορτίο του να μεταδοθή στη μεταλλινή πλάκα και να χαθή. Όπου όμως δεν πέφτει φως, το στρώμα του άνθρακενίου διατηρεί τόν ηλεκτρισμό του στην έπιφάνειά του.

Γιά να γύη κατόπιν όρατή αυτή ή «ηλεκτρική εικόνα», χρησιμοποιείται μία ειδική λεπτοτάτη σκόνη, που περιέχει άσφαλτο και συνθετικές ρητίνες μαύρου χρώματος. Ή σκόνη αυτή έχει προηγουμένως ηλεκτρισθή άρνητικά. Οι κόκκοι της λοιπόν έλκονται άπ' τα θετικάς ηλεκτρισμένα σημεία της πλάκας και κολλούν άπάνω τους ενώ δεν έχουν ηλεκτρισμό. Όπου λοιπόν έπέδρασε το φως, ή πλάκα μένει άσπρη, ενώ στα σκοτεινά σημεία μαυρίζει άπ' την έπικολλημένη σκόνη κι' έτσι σχηματίζεται ένα άκριβές αντίγραφο της άοικής εικόνας (άλλά άναποδογυρισμένο, όπως θα φαινόταν μέσα σ' ένα καθρέφτη).

Ή πλάκα είναι πια έτοιμη, για να χρησιμοποιηθή για την έκτύπωση της εικόνας. Ένα φύλλο γαρτί, ηλεκτρισμένο θετικά κατά τόν ίδιο τρόπο όπως ή πλάκα, τοποθετείται άπό πάνω της. Τα μόρια της σκόνης έλκονται τότε άπ' αυτό και κολλούν άπάνω του, κι' έτσι ή εικόνα μεταφέρεται πάνω στο γαρτί.

Τέλος, το γαρτί θερμαίνεται επί μερικές στιγμές. Ή σκόνη λυώνει τότε, έμποτίζει το γαρτί και δίνει μία εικόνα σταθερή κι' άνεξάλειπτη.

Προβλέπεται ότι ή ξηρογραφία μπορεί να χρησιμοποιηθή πολύ γρήγορα για την έκτύπωση έφημερίδων. Έχει μάλιστα κατασκευασθή ήδη ένα πρότυπο πιεστήριο, που λειτουργεί μ' αυτή τη μέθοδο και με την ταχύτητα των κοινών περιστροφικών πιεστηρίων των έφημερίδων.

Σ' αυτό, άποτυπώνεται πρώτα το κείμενον και οι εικόνες της σελίδος πάνω σ' ένα μεταλλινό έλασμα άλειμένο με άνθρακένιο. (Ή άποτύπωση μπορεί να γύνη με συνήθεις φωτοχημικές μεθόδους, ή και με μία ειδική γραφομηχανή με κατάλληλο «καρμπόν»).

Κατόπιν το έλασμα περνάει άπ' τη συσκευή ηλεκτρίσεως. Ήλεκτρίζονται τότε μόνο τα σκοτεινά σημεία της εικόνας. Έπειτα σκορπίζεται πάνω ή μαύρη σκέ η, που προσκολλάται στα ηλεκτρισμένα σημεία. Τέλος, το έλασμα έρχεται σ' έπίψη με το χαρτί, που είναι έπίσης ηλεκτρισμένο, μεταβιβάζει σ' αυτό τη μαύρη σκόνη και ξαναρχίζει στην έπομένη στροφή όλη αυτή τη διαδικασία.

443 προτάσεις γάμου μέσα σε τρείς μέρες!

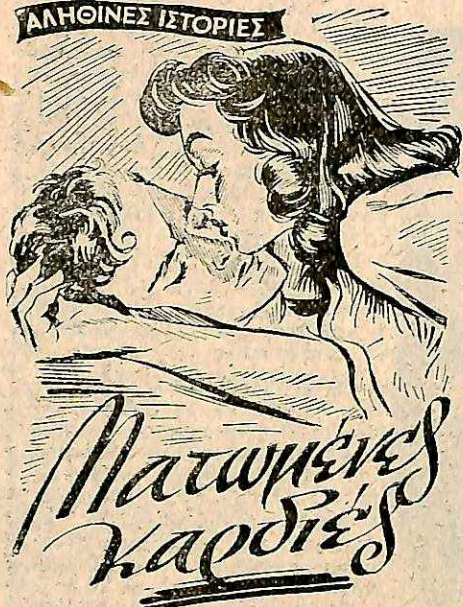
Πρό ήμερών έφθασαν στη Νέα Υόρκη δώδεκα νεαρές Γερμανίδες μνηστευμένες με Άμερικανούς στρατιώτες.

Μεταξύ αυτών βρισκόταν και ή Έλισάβετ Άλμπινους. Άλλ' ο μνηστήρ της δεν εμφανίσθηκε για να την άποδεχθή κατά την άποδίδασί της από το πλοίο.

Ευτυχώς όμως, βρισκόταν εκεί ένας φωτογράφος, που είχε την καλή έμπνευσι να πάρη τη φωτογραφία της. Την άλλη μέρα, έξη από τις μεγαλύτερες άμερικανικές εφημερίδες δημοσίευσαν αυτή τη φωτογραφία με κολακευτικώτατες λεζάντες. Κατά τις τρείς επόμενες μέρες, ή Έλισάβετ, που, σημειώτεον, είναι μία ώραιότατη νέα, έλαβε όχι λιγώτερες από 443 προτάσεις γάμου.

Ή Έλισάβετ διστάζει ποιών να πρωτοδιαλέξη, όταν, την τελευταία στιγμή, εμφανίσθηκε ο μνηστήρ της. Ή καθυστέρησι του ώφελιστο στο ότι δεν είχε λάβει το τηλεγράφημά της.

Γυρισμός απ' το θάνατο

Τόσοι νεαροί της ηλικίας της, την τριγύριζαν, αλλά η Ρένα δεν έδινε σε κανένα την καρδιά της. Δεν είχε βρεθεί εκείνος που θα τη συγκινούσε. Ήταν μόλις δεκαεφτά χρονών, ένα μπουμπουκι που τώρα ανοιγόταν στη ζωή. Και λαχταρούσε την αγάπη, τη μεγάλη και παντοτεινή αγάπη, ένα αίσθημα δυνατό, σαν κι' εκείνα που διάβαζε στα ρομαντικά μυθιστορήματα. Δεν της άρσαν οι μικροπεριπέτειες, οι περαστικές τρέλλες, τα επιπόλαια αισθήματα που κρατούν όσο κι' η σύντομη ζωή μιας πεταλούδας. Αισθανόταν πως τον άντρα που θ' αγαπούσε, θα τον αγαπούσε για όλη τη ζωή.

Με τους νεαρούς του κύκλου της είχε μια απλή φιλία, παρ' όλο που εκείνοι θα ήθελαν κάτι περισσότερο. Ός που βρέθηκε εκείνος! Ήταν μερικά χρόνια μεγαλύτερος της, δέκα, ίσως πιο πολλά. Αυτός έδειξε από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους το ενδιαφέρον του για τη Ρένα. Εκείνη κολακεύθηκε, μα δεν φανέρωσε το δικό της ενδιαφέρον, που άρχισε να γεννιέται σιγά-σιγά. Εκείνος επέμενε. Κι' όσο η Ρένα φαινόταν επιφυλακτική, τόσο ο Τώνης — έτσι τον έλεγαν — επέμενε. Κι' ένα βράδυ βρέθηκε στην αγκαλιά του! Ήταν ευτυχισμένη.

Κάτι της έλεγε μέσα της πως αυτός ήταν ο μοιραίος άντρας της ζωής της, αυτός που όνειροπολούσε, αυτός που έδλεπε με τα μάτια της φαντασίας της στις ατελείωτες ώρες των ρεμάδσμων της.

— Και θα μ' αγαπάς πάντα, Τώνη; — Πάντα, Ρένα!

Τι ευτυχία, αλήθεια, να ζήσης όλη σου τη ζωή κοντά σ' έναν άντρα που αγαπάς και σ' αγαπά, να περάσης μαζί του τις χαρές και τις λύπες που φέρνουν τα χρόνια καθώς κυλούν και να δεχθείτε μαζί τα πρώτα χιόνια στα μαλλιά, ανάμεσα στα παιδιά που θα είναι ένα κομμάτι από τον εαυτό σας...

Εκλείνε τα μάτια της και παραδινόταν σ' αυτό το γελαστό κι' ευτυχισμένο δνειρο... Δόθηκε δόκιλη στην αγάπη της.

Κι' όμως... Κι' όμως και τώρα η Ρένα με βουρκωμένα μάτια και με σπαραγμό στην ψυχή. Το σκληρό χτύπημα που δεν περίμενε, ήρθε. Ούτε ένας χρόνος δεν είχε περάσει από τότε που άγαπησε. Κι' ο Τώνης, που τον πίστευε δικό της, αποκλειστικά δικό της, για όλη της τη ζωή, πρόδινε την αγάπη της. Είχε σχέσεις με μίαν άλλη. Όταν της το είπαν, δεν το πίστεψε. Και ρώτησε τον ίδιο τον Τώνη, βέβαιη πως θα της απαντούσε πως ήταν συκοφαντία. Μα όχι. Άπλα και φυσικά, σαν νόλεγε το πιο μοινοί πράγμα του κόσμου, της είπε: — Ναί, είναι αλήθεια!

— Αλήθεια; Πώς αλήθεια; Πώς μπορεί να είναι αλήθεια; — Άκουσέ με, Ρένα. Έτσι είναι η ζωή. Γεμάτη περιπέτειες. Ήθελα να σου το πω από καιρό, μα πάντα το ανέβαλλα. Καλύτερα όμως που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Η δική μας περιπέτεια τελείωσε! Ός εδώ ήταν!

Περιπέτεια! Όστε περιπέτεια ήταν αυτή η ιστορία, που τη νόμιζε παντοτεινή. Περιπέτεια αυτή η δυνατή κι' ασύγκριτη αγάπη, που είχε δώσει φτερά στην καρδιά της; Μα αν ήθελε περιπέτειες, μπορούσε ναχη ένα σωρό!

Πώς γελάστηκε, Θεέ μου! Και πόσο πονούσε. Της φαινόταν σαν κάποιος να της ξεριζώνει την καρδιά. Ο νους της είχε θολώσει. Όλα γύριζαν γύρω της κι' εκείνη άπλωνε το χέρι της για να πιαστεί από κάπου και όλα έφευγαν. Τι σκοπό θαχε πιά γι' αυτήν η ζωή; Το σκοτάδι της απελπισίας την τυλίγει από παντού.

Τί θέλει άραγε αυτή η καπέλλα, που στέκεται όρθια πάνω στον ψηλό βράχο και κυττάζει τ' αφρισμένα κύματα που ξεσπούν τη μανία τους κάτω και ξαναγυρίζουν; Είναι αρκετή ώρα που στέκεται εκεί, σαν αγάλμα, σαν να πρόκειται να πάρη μια μεγάλη απόφαση...

Και ξαφνικά ένα κορμί πέφτει στη θάλασσα!

— Τρέχτε γρήγορα! φωνάζουν κάτι βαρκάρηδες, που έτυχε να παλεύουν με τα δίχτυα τους εκεί κοντά.

Τρεις άνθρωποι μπαίνουν σε μια βάρκα και, τραβώντας με δύναμη τα κουπί, πάνε προς το μέρος που έπεσε η καπέλλα. Νά την! Το κορμί της πότε χάνεται στη θάλασσα και πότε τα κύματα το βγάλουν πάλι στην επιφάνεια. Οι βαρκάρηδες κατ'ορθώνουν και την τραβούν στη βάρκα. Νάχη πνιγιά άραγε; Τα μάτια της είναι κλειστά, τα χείλη της σφραγισμένα. Το κορμί της κρύο... Ίσως, αν προφτάσουν!

Βγαίνουν γρήγορα στην αμμουδιά, την ξαπλώνουν. Αρχίζουν να της κάνουν τεχνητή αναπνοή. Σε κάμποση ώρα η καρδιά αρχίζει αργά-αργά να χτυπάει. Έχει μαζευτεί κόσμος. Την βάζουν σ' ένα αυτοκίνητο και την ηγαίνουν σε μια κλινική, που βρίσκεται δυο χιλιόμετρα πιο πέρα.

Γιατροί και νοσοκόμες, προσπαθούν να την ξαναφέρουν στις αισθήσεις της... Περνά μια ολόκληρη ώρα, ως που η Ρένα ν' ανοίξει τα μάτια της, να κυττάξη γύρω της περίεργα και να φιθωρίσει:

— Πού βρίσκομαι;

Σε λίγη ώρα ακόμα, με φόρμα και άλλες προσπάθειες, συνεχεται σχεδόν εντελώς. Πάνω από το κεφάλι της βλέπει τα πρόσωπα των δικών της, σοβαρά και δακρυσμένα.

— Γιατί, παιδί μου, ρωτάει ο γέρος πατέρας της.

— Και θα μ' αγαπάς πάντα, Τώνη; — Πάντα, Ρένα!

Τι ευτυχία, αλήθεια, να ζήσης όλη σου τη ζωή κοντά σ' έναν άντρα που αγαπάς και σ' αγαπά, να περάσης μαζί του τις χαρές και τις λύπες που φέρνουν τα χρόνια καθώς κυλούν και να δεχθείτε μαζί τα πρώτα χιόνια στα μαλλιά, ανάμεσα στα παιδιά που θα είναι ένα κομμάτι από τον εαυτό σας...

ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

— Φαίνεται πως δεν ξεμέθυσα ακόμα!...

— Συχώρεσέ με, πατέρα. Είναι μυστικό μου.

Και κλαίει... — Πρέπει να μείνι μια δυο μέρες ακόμα, λέει ο γιατρός. Κι' ύστερα θα είναι καλά. Όχι μόνο στο σώμα, αλλά και στην ψυχή...

Η άλλη μέρα, είναι μια μέρα ηλιόλουστη. Η προϊσταμένη της κλινικής, μια ηλικιωμένη γυναίκα με γλυκό πρόσωπο, μπαίνει στο θάλαμο της.

— Δεσποινίς, της λέει ελάτε να καθήσουμε λίγο στη βεράντα. Θα σας κάνη καλό.

Τη βοηθάει να σηκωθή. Βγαίνουν στη βεράντα. Η Ρένα καθάται σε μια σαιζ λούγκ και κοντά της η αδελφή.

— Βλέπεις τί όμορφη που είναι η ζωή, της λέει. Κι' ήθελες να την αφήσεις, στα δεκαοχτώ σου χρόνια! Έλα άνοιξε μου έμένα την καρδιά σου, παιδί μου. Θα σ' ακούσω σά μητέρα, σά μια καλή σου φίλη... Γιατί πηγες να κάνης αυτή την κουταμάρα;

Είναι τόσο γλυκό το πρόσωπο της αδελφής, τα μάτια της τα φωτεινά δείχνουν τόσο συμπάθεια και καλωσύνη. Κι' η Ρένα θέλει ν' ανοίξη σέ κάποιον την καρδιά της. Της διηγείται την ιστορία της.

— Μ' έπιασε τόσο απελπισία! Ο κόσμος όλος είχε σβυστή για μένα. Ήμουν μέσα σ' ένα φριχτό σκοτάδι. Και μόνη έλπιδα βρήκα το θάνατο!

— Είσαι κουτή, παιδί μου. Για έναν άτυχο έρωτα ποτέ δεν θυσιάζον τα νεύατα τους και τη ζωή τους. Κι' έτσι είναι κάθε πρώτος έρωτας. Άτυχος. Άν ήταν να σκοτώνονταν οι άνθρωποι γι' αυτό, ο κόσμος θα είχε πολύ βραϊώσει. Η πρώτη αγάπη είναι η πρώτη γνωριμία με τη ζωή. Αργότερα θα γελάς κι' η ίδια με τον εαυτό σου. Είσαι τόσο νέα ακόμη, τόσο παιδί. Έχεις όλα τα χρόνια μπροστά σου. Θα γνωρίσης κι' άλλες λύπες κι' άλλες χαρές και κάποτε θα βρεθίς ο άνθρωπος που σου αξίζει και που θα σου χαρίση την αληθινή και παντοτεινή ευτυχία. Αυτόν που σ' έκανε να πονέσης, θα τον ξεχάσης.

— Τον ξεχάσα κι' εγώ! απάντησε η Ρένα. Τον φέρνω στο νου μου και μου φαίνεται σαν ένας μακρινός άνθρωπος που κάποτε είχα γνωρίσει. Τι περίεργο, αλήθεια! Δεν αισθάνομαι καμιά λύπη, καμιά πίκρα. Και τώρα νομίζω πως έχω μεγαλώσει ξαφνικά. Πως ξέρω πολλά πράγματα από τη ζωή. Και θέλω να τη ζήσω πολύ... Τι περιεργό!

— Είναι που ξαναγυρίσες από το θάνατο, παιδί μου. Κυττάς τώρα γύρω σου! Τι χαρούμενα που είναι όλα!

Η Ρένα αγκάλιασε με το βλέμμα της την ήρεμη θάλασσα, που λουζόταν στον ήλιο. Τα πράσινα δέντρα, τα λουλούδια των κήπων, ένα πλοίο που έστελνε τον καπνό του μακριά, τις βαρκούλες που τ' άσπρα τους πανιά έμοιαζαν με άναποδες όψεις στο γαλάζιο φόντο του ουρανού, τ' αυτοκίνητα που έτρεχαν στην ασφάλτο, τους κοινούς ανθρώπους που περπατούσαν, τα παιδιά που έπαιζαν στην αμμουδιά — όλο αυτό το ζωντανό χαρούμενο θέαμα που απλωνόταν γύρω της. Χαμογέλασε και είπε:

— Ναί, αδελφή! Όλα είναι χαρούμενα. Κι' εγώ μαζί... Άχ! Τι γλυκειά που είναι η ζωή!

ΒΕΡΟΕΡΟΣ

Δίδυμα κλωσσοπούλα

Ένα αυγό με διπλό κροκό μπορεί να παραγάγη δυο κλωσσοπούλα; Οι ειδικοί του αμερικανικού Υπουργείου Γεωργίας απαντούν καταφατικά. Προσθέτουν μάλιστα ότι ένα αυγό μπορεί ναχά ακόμη και πέντε ή έξη κροκούς και να παραγάγη ισάριθμα πουλάκια! Υπάρχουν όμως ελάχιστες πιθανότητες να συμβή αυτό, γιατί οι περισσότεροι πτηνοτρόφοι αποφεύγουν να χρησιμοποιούν για κλωσσημα αυγά με πολλούς κροκούς. Πράγματι, ξέρουν ότι τα δίδυμα, τριδύμα ή πενταδύμα κλωσσοπούλα σπάνια μένουν ζωντανά αφού βγούν απ' το αυγό, κι' αν ακόμη επιζήσουν είναι άσθενικά.

Η λέξι «σέξ-άππλ» εφευρέθηκε για την προκλητική γόσσα με τα πλατινένια μαλλιά, την Τζίν Χάρλου. Το «πιν-άπ-γκέρλ» για την Μπέτυ Γκρέιμπλ, την γόσσα με τις άφorges γραμμές και τις πλούσιες καμπυλότητες. Έπρεπε να βρεθί μια νέα λέξι για τη Τζίν Πήτερς, την νέα αποκάλυψη του κινηματογράφου, που είναι παρτενάρ του Τάυρον Πάουερ στο φιλμ «Λοχαγός της Καστίλλης». Μα η λέξι αυτή δεν βρέθηκε ακόμα και πήρε προσωρινά τον τίτλο «βασιλίσσα του τεχνικολόρ». Η εξαιρετικά όμορφη αυτή νέα ασπυγνίζετα σαν τη πιο φωτογενή Αμερικανίδα. Καμμία στάρ ως σήμερα δεν ευνόηθηκε τόσο από το τεχνικολόρ όσο η Τζίν Πήτερς. Το δέρμα της, τα φωτεινά πράσινα μάτια της, τα κυματιστά πλούσια μαλλιά και γενικά το καλοδεμένο κορμί της, επιτρέπουν στο τεχνικολόρ να παρουσιάση ένα ανάγλυφο σύνολο από βελούδινες αποχρώσεις.

Στο Χόλλυγουντ υπάρχουν χιλιάδες κορίτσια και νέοι που ταξίδεψαν ως εκεί για να γίνουν στάρ και τώρα περιμένοντας ν' ανακαλυφθούν, παίρνουν μαθήματα ηθοποιίας, τραγουδιού, χορού, καλής συμπεριφοράς.

Δεν έγινε όμως το ίδιο και με την Τζίν Πήτερς που πέτυχε μέσα σε λίγες μέρες και χωρίς να επιδιώξη αυτό που άλλοι το περιμένουν χρόνια. Άρχισε μ' ένα διαγωνισμό καλώνης στο Όχάιο, όπου μερικοί συμφοιτητές της στο Πανεπιστήμιο την έπεισαν με χιλιά βόσσια να πωρή μέσος. Η Τζίν δεν ήταν απ' τις κοπέλλες που ασχολούνται διαρκώς με την όμορφη τους. Ήθελε να μορφωθή και είχε πάρει την απόφαση να γίνη δασκάλα.

Όταν όμως βγήκε νικήτρια στο διαγωνισμό με 95 ψήφους έναντι 82 της επομένης, κέρδισε καμπί με τα 250 δολάρια του βραβείου κι' ένα ταξίδι στο Χόλλυγουντ όπου την περίμενε μια πρόχειρη δοκιμή στα στυντιό της «Φόξ».

Ξαναγυρίζοντας σ' όποι της έπει...

Η φωτογενής βασιλίσσα του Τεχνικολόρ

α απ' το διασκεδαστικό αυτό ταξίδι στην κινηματογραφόπολη η Τζίν βρήκε εκεί μια πρόταση για υπογραφή συμβολαίου με την «Φόξ».

— Μα τί ξέρω εγώ από ηθοποιία; φθόρυσε γελάοντας η Τζίν.

— Τι σημασία έχει αυτό; της είπε κάποιος φίλος της. Που άλλου θα μπερσέης να κερδίσης 150 δολάρια την εβδομάδα χωρίς να κάνης τίποτα; Άλλωστε θα σε μάθουν!

Και πράγματι δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να την μάθουν.

Η Τζίν δεν ξεχιά ποσ καλός φάνηκε ο Τάυρον Πάουερ μαζί της. Προσπαθούσε διαρκώς να την κάνει να ξεχάση πως γύριζε για πρώτη φορά μπροστά στο φακό. Και ο σκηνοθέτης του φιλμ όμως ο Χένρ Κινγκ θέλοντας να την βοηθήση και να την κάνει να πάρη θάρρος την έβαλε να γυρίση πρώτα τις εύκολες σκηνές του φιλμ, για να συνηθίση έπειτα κάπως και τις δύσκολες.

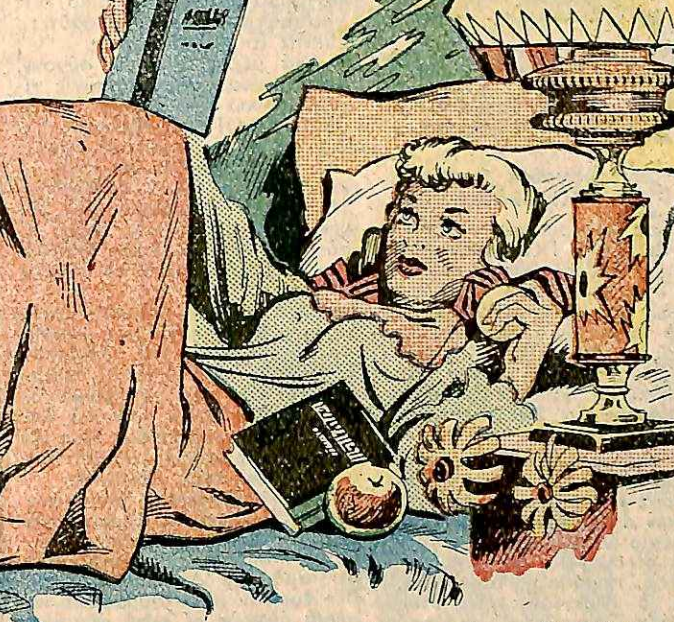
Η Τζίν Πήτερς γεννήθηκε στο Κάντον του Όχάιο στις 15 Οκτωβρίου 1926. Είναι η στάρ που με δυο φιλμ κατέκτησε και κατέληξε την Αμερική. Ο Χένρ Κινγκ, ο σκηνοθέτης και των δυο της φιλμ: «Λοχαγός της Καστίλλης» και «Δαίμων των θαλάσσων», λέει πως είναι «γεννημένη ηθοποιός». Ο παραγωγός Νταρζνελ Ζάνικς και η «Φόξ» την θεωρούν σαν μία από τις μεγαλύτερες ανακαλύψεις τους.

Η μητέρα της Τζίν δεν είναι όμως της ίδιας γνώμης. Θεωρεί την κινηματογραφική καριέρα...

ριέρα της κόρης της σά μια μετασχηματική περίοδο. Είναι βέβαιη πως γρήγορα θα βαρεθί, όπως βαρέθηκε κάθε κι ως σήμερα που έτυχε άλλοτε να την απασχολή.

Δεν θα δυσχερευτή καθόλου αν το Χόλλυγουντ αποκρούση μεθούριο την κόρη της και την υποχρέωση να ξαναγυρίση στο «Hot - Κάντον» όπου βρίσκεται το αγρόκτημά τους. Θα ευχαριστηθί περισσότερο να την έχη κοντά της όπως πριν.

Η μικρή αδελφούλα της Τζίν, η Σίρλεϊ, δεν παραδέχεται πως η αδελφή της έχει ταλέντο, έκανε όμως στην...

μητέρα της τελευταίως μια πολύ έξυπνη πρόταση: Να βάλουν μια ταμπέλα έξω από το σπίτι τους: «Εδώ κοιμούνται άλλοτε η Τζίν Πήτερς» και να κόβουν εισιτήριο σ' όσους θα θέλουν να επισκεφθούν το δωμάτιό της.

Η κυρία Πήτερς που είναι χήρα, διαβάει καθημερινώς στις εφημερίδες και στα περιοδικά την ζωή, τα διαζύγια και τα σκάνδαλα των αστέρων και γράφει τακτικά στην κόρη της, συνιστώντας της να προσέχη.

Η Τζίν Πήτερς δεν χρειάζεται όμως τις συμβουλές της. Είναι πολύ φρόνιμη.

Υπάρχει βέβαια ένας πολυκατομιμωρικός σπόρτσμαν ο Χόουαρντ Χιούζ, που την συνοδεύει παντού και της βγάζει διαρκώς φωτογραφίες για να τις στείλη σ' όλα τα μέρη του κόσμου. Ένα «γαί» της Τζίν είναι αρκετό για να γίνη γυναίκα του. Δεν φαίνεται όμως της διατεθειμένη να το πη. Όταν παρ' όλο που δημοσιογράφος της ρώτησε αν σκόπευε να παντρευτή, η Τζίν χαμογέλασε και της απάντησε:

— Η τύχη με βοήθησε να φτάσω στο σημείο που βρίσκομαι σήμερα. Δεν νομίζω όμως πως θα μπορούσα και άστερα από ένα ένδεχομενο γάμο να εξακολουθήσω να κάνω «καλή δουλειά» στον κινηματογράφο. Αισθάνομαι πως δεν θα μπορούσα να τα καταφέρω και τα δυο.

Μία από τις πιο αγαπημένες της ασχολίες είναι το ράψιμο. Όταν κάποιος τη ρώτησε στο «γυρίσμα» του τελευταίου της φιλμ αν την τσαλεύετα που φορούσε την έλεγαν ράφει η ίδια, εκείνη του απάντησε:

— Άν την είχα φτιάξει εγώ, θα μου πήγαινε καλύτερα.

Η Τζίν βρίσκει πως είναι ακόμη πολύ μικρή για να πνι, πολύ μικρή για να παντρευτή, πολύ μικρή για ν' ασχοληθή με την πολιτική, πολύ μικρή για να κάνει ποσά με τις άλλες διάσημες σεναρίστρες. Και γι' αυτό τη δλομόναχη σ' ένα ερμηκό σπιτάκι όπου κανείς δεν μπορεί να την βρή αν δεν έχη την διεύθυνσή της.

A. KINCK

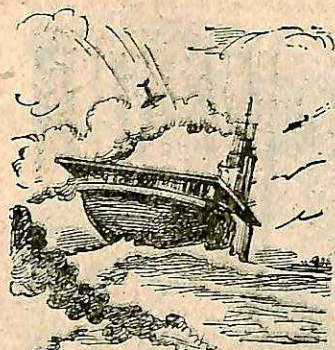

Το διαζύγιο της Μισέλ Μορνγκαν

Αναφέρεται ότι ξεδόθη το διαζύγιο μεταξύ της Μισέλ Μορνγκαν και του Μπίλ Μόραλ. Σύμφωνα με την απόφαση, ο μικρός γιός τους Μιχαήλ θα μείνη οκτώ μήνες το χρόνο με τη μητέρα του και τους υπόλοιπους τέσσερις με τον πατέρα του. Στο μεταξύ, ο Μπίλ Μόραλ αναγγέλει επίσημα το διαζύγιο του με την επίσης Γαλλίδα ηθοποιό Μισέλ Πρέλ.

Η χαριτωμένη στάρ Τζίν Πήτερς

ΟΙ ΠΙΛΟΤΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πώς λειτουργούσε η σχολή των «Καμικάζε»

Ένας Άμερικανός στρατιώτης από την Πενσυλβανία, ο Ρομπερτ Τζόνσον, που σκοτώθηκε στις Φιλιππίνες, λίγη ώρα προτού ξεψυχήσει, έδωσε εντολή το ποσό των δέκα χιλιάδων δολαρίων, που είχε γι' ασφάλεια ζωής, να δοθεί σ' ένα νεαρό Ιάπωνα, για να μπορέσει να σπουδάσει σ' ένα αμερικανικό πανεπιστήμιο.

Ο κληρός ανέδειξε, για κληρονόμο του τον εικοσιτριετή Ιάπωνά Νισιγιάμα, που έφτασε πριν από μερικές μέρες στο Κολέγιο Λαφαγιέτ και γράφτηκε σ' αυτό ως φοιτητής.

Από παράδοση σύμπτωσης, αυτός ο Νισιγιάμα είναι ένας απ' τους λίγους πιλότους του θανάτου, που διασώθηκαν.

Πόσα δεν γράφθηκαν άλλοτε γι' αυτούς! Όλα όμως ήταν αποκυήματα της φαντασίας και ανταποκρίνονταν πολύ λίγο στην πραγματικότητα.

Την αλήθεια για τους περιφημούς «πιλότους του θανάτου» τη φανέρωσε ο Νισιγιάμα, στις αποκαλύψεις που έκανε στους Άμερικανούς δημοσιογράφους.

Ο πρώτος που είχε αυτή την ιδέα και που πρόσφερε για παράδειγμα τον ίδιο τον εαυτό του, ήταν ο αντιναύαρχος Άρριρα.

Μια μέρα, τον Οκτώβριο του 1944, παρουσιάστηκε χωρίς τα διάσημα του βαθμού του στους αξιωματικούς του επιτελείου του και τους είπε:

Θα πετάξω χωρίς ελπίδα και χωρίς τη βέληση να γυρίσω, με μοναδικό σκοπό να βυθίσω ένα από τα έχθρικά αεροπλάνα που δρούν στην περιοχή των Φιλιππίνων. Είμαι βέβαιος ότι πολλοί άλλοι θα μιμηθούν το παράδειγμά μου.

Έπειτα από μερικές μέρες, ιδρύθηκε σ' ένα προάστειο του Τόκιο η σχολή των «Καμικάζε», με υπερδιακόσιους έδελοντες «πιλότους του θανάτου».

Οι μαθητές της σχολής διάβαζαν ακατάπαυστα το «Μπουσίντο», που είναι ο Ιαπωνικός κώδικς στρατιωτικής τιμής και τους δίδασκε τη χρήση των όπλων που θα τους χρησιμοποιούν στην εκτέλεση της αποστολής τους. Τρεις φορές την ημέρα, έξ' άλλου, πηγαίνουν μπροστά στο βωμό, που είχε στηθεί στο προαύλιο της σχολής προς τιμήν των αεροπόρων που είχαν πεσει θύματα του καθηκόντος κι' έδιναν τον ακόλουθο όρκο:

— Άδελφοί, σε λίγο θα σάς συναντήσω!

Οι καθηγητές τους, που είχαν αναλάβει κι' αυτοί την υποχρέωση να πεθάνουν με τον ίδιο τρόπο, τους φώναζαν διαρκώς:

— Φανήτε ανδρείοι!... Κατανικήστε τον φυσικό πόνο! Ο θάνατος σάς περιμένει!... Μην το ξεχνάτε! Ο άνθρωπος που έρχεται στη ζωή υπογράφει ένα γραμμάτιο στο θάνατο. Άλλ' αυτό το γραμμάτιο δεν έχει ημερομηνία. Να η μόνη διαφορά που το κάνει να ξεχωρίζει από το γραμμάτιο που υπογράψατε σεις. Το δικό σας γραμμάτιο λήγει το βραδύτερο έπειτα από τρεις μήνες.

Μια μέρα, πριν να φύγουν, δινόταν ένα συμπόσιο προς τιμήν εκείνου που έμελλε να θυσιασθή. Οι συνάδελφοί του του διάβαζαν νεκρικούς ύμνους και τον εξωρρίζαν να κάνει το καθήκον του. Στά επιδόρπια, τέλος, του πρόσφεραν ένα δοχείο με τ' όνομά του. Μέσα σ' αυτό θα έβαζαν, όπως έλεγαν, την τέφρα του μετά το θάνατό του.

Σε διάστημα μερικών μόνον μηνών, ο αριθμός των υποψηφίων «πιλότων του θανάτου» ξεπέρασε τις 2.000. Οι περισσότεροι απ' αυτούς βρήκαν έναν ήρωικό, αλλά τραγικό θάνατο στην προσπάθειά τους να πλήξουν τα έχθρικά σκάφη που βρισκόνταν στον Ειρηνικό.

Τα περισσότερα πλήγματα δέχθηκαν ιδίως τα αμερικανικά πλοία, γιατί τα αγγλικά διέθεταν καλύτερο αντιαεροπορικό όπλισμό. Οι Άμερικανοί όμως δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια εμπρός σ' αυτό τον κίνδυνο. Και ο μόνος τρόπος για να τον αντιμετωπίσουν ήταν να προκληθεί η έκρηξη στο αεροπλάνο - τορπίλλη, όπου επέβαινε ο «πιλότος του θανάτου», προτού αυτό φθάσει στο στόχο του.

Αυτό το έργο το ανέλαβαν οι τορπιλλάκατοι, που εφοδιάσθηκαν με ειδικά όπλα εκπληκτικής ευστοχίας. Σε κάθε εμφάνισή ενός παρόμοιου αεροπλάνου, ο ουρανός γέμιζε από βλήματα, που διασταυρώνονταν προς όλες τις διευθύνσεις. Το αποτέλεσμα ήταν ότι το αεροπλάνο - τορπίλλη εξερρηγνύετο προτού φθάσει στο στόχο του.

Στην περιφέρεια ναυμιακής της Οκινάβα έλαβαν μέρος όχι λιγώτερα από 1852 αεροπλάνα - τορπίλλες, που τα οδηγούσαν «πιλότοι του θανάτου». Απ' αυτά μόνον 210 έπληξαν στόχους. Τα υπόλοιπα 1642 καταστράφηκαν στον αέρα.

Στο τέλος, οι Ιάπωνες διέθεταν αθρόο έμψυχο υλικό, αλλά δεν είχαν πια αεροπλάνα - τορπίλλες. Και το αξιοσημείωτο είναι ότι η τελευταία αμερικανική τορπιλλάκατος που βυθίστηκε έπληγη από ένα παλιό υδροπλάνο, που χρησίμευε για σχολή για τους «πιλότους του θανάτου».

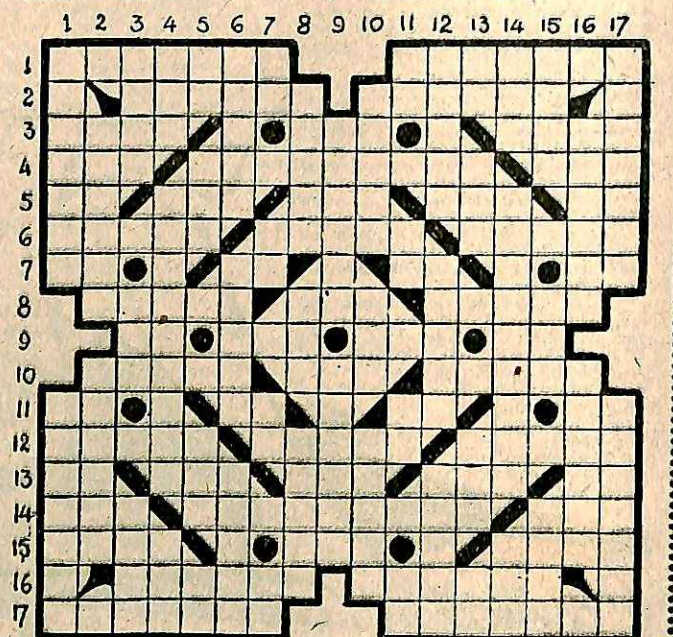
Ο Ιαπωνικός ήρωισμός αναγκάστηκε τότε να υποχωρήσει μπροστά στην ανώτερη τεχνική των Άμερικανών. Σε διάστημα έξι περίπου μηνών, περισσότεροι από 3.000 νεαροί Ιάπωνες είχαν θυσιασθή μ' αυτό τον τρόπο. Πεντακόσιοι περίπου απ' αυτούς καταβύθισαν να πλήξουν μεγάλα ή μικρά πολεμικά πλοία ή σημαντικούς στρατιωτικούς στόχους. Η θυσία των υπολοίπων έμεινε χωρίς αποτέλεσμα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 211

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) "Εμπνευσις. — 'Αδελφία.
- 2) Γυιός του 'Ηλίου κατά τη μυθολογία. — Αούδεια.
- 3) Προσωπική αντανούμια (β' πρ. πληθ.). — Δε μήκαν στη φωτιά. — Τροφή ζών (πλ.).
- 4) "Εχει πολλές ένα τσαμπι σταφύλι, εδώ μόνο μία. — Πολεμικά πλοία της 'Επανάστασης. — Αρχικά υπουργείου.

- 5) Νότα μουσικής. — Χωρίς αυτό ένας άνθρωπος δεν μπορεί ούτε να εργασθή, ούτε να κινήθ. — Ολοκληρή. — Επίσημα της δημοτικής. — Κατά τους Αιγυπτίους, όμιλωμα του υλικού σώματος που επήλθε μετά θάνατον.
- 6) Συνώνυμον του πράγματος. — Ανάπαυλα (μεταφ.). — Αρχηγός της αστυνομίας (έπων.).
- 7) Κτητική αντανούμια (πληθ.). — Άνθη. — Άρνιους (ξεν.).
- 8) Τό εφθως επισημην. — Στη χώρα αυτή βρισκόταν το χρυσόμαλλο δέρας. — Κινητήριος δύναμις.
- 9) "Αρθρο. — Μετονομάστηκε Ο. Η. Ε. — Αντιθετικός σύνδεσμος. — Έρωτηματική αντανούμια (δόδ.).
- 10) Νόμισμα μικράς αξίας. — Συμμελετικόν. — Βρίσκονται κοντά στο Θεό (θελ. καθαρ.).
- 11) Το επαναλαμβανόμενο γελώντας. — Προσωπική αντανούμια. — Πλανήτης. — Φανερώνει συγκατάδοσι.
- 12) Τέτοια ζώα είναι οι θηλυκές ήμιονοι. — Έρπετον. — Προκλητική αντανούμια.
- 13) "Αντιθετικός σύνδεσμος (δημ.). — Λέξις που συναντούμε σε στρατιωτικά παραγγέλματα. — Πρόσκληση. — Δεν έχουν υποστή καμιά βλάβη. — Δυό όμοια σύμφωνά.
- 14) Θεά των αρχαίων. — Μικρό παιδί. — Προσωπική αντανούμια (δοτ.).
- 15) Ίερευσ του Θιέτ. — Διαχειρίζεται τη σταβίδα μας. — Ο πρώτος εγκληματίας.
- 16) Απορολόγητον. — Ένδυμασις (καθ.).
- 17) Αναφέρονται στους "Ιωνες και στην "Ιωνία (θελ. καθ.). — Μεγάλο πλοίο των χωρικών.

- 5) Νότα μουσικής. — Χωρίς αυτό ένας άνθρωπος δεν μπορεί ούτε να εργασθή, ούτε να κινήθ. — Ολοκληρή. — Επίσημα της δημοτικής. — Κατά τους Αιγυπτίους, όμιλωμα του υλικού σώματος που επήλθε μετά θάνατον.
- 6) Συνώνυμον του πράγματος. — Ανάπαυλα (μεταφ.). — Αρχηγός της αστυνομίας (έπων.).
- 7) Κτητική αντανούμια (πληθ.). — Άνθη. — Άρνιους (ξεν.).
- 8) Τό εφθως επισημην. — Στη χώρα αυτή βρισκόταν το χρυσόμαλλο δέρας. — Κινητήριος δύναμις.
- 9) "Αρθρο. — Μετονομάστηκε Ο. Η. Ε. — Αντιθετικός σύνδεσμος. — Έρωτηματική αντανούμια (δόδ.).
- 10) Νόμισμα μικράς αξίας. — Συμμελετικόν. — Βρίσκονται κοντά στο Θεό (θελ. καθαρ.).
- 11) Το επαναλαμβανόμενο γελώντας. — Προσωπική αντανούμια. — Πλανήτης. — Φανερώνει συγκατάδοσι.
- 12) Τέτοια ζώα είναι οι θηλυκές ήμιονοι. — Έρπετον. — Προκλητική αντανούμια.
- 13) "Αντιθετικός σύνδεσμος (δημ.). — Λέξις που συναντούμε σε στρατιωτικά παραγγέλματα. — Πρόσκληση. — Δεν έχουν υποστή καμιά βλάβη. — Δυό όμοια σύμφωνά.
- 14) Θεά των αρχαίων. — Μικρό παιδί. — Προσωπική αντανούμια (δοτ.).
- 15) Ίερευσ του Θιέτ. — Διαχειρίζεται τη σταβίδα μας. — Ο πρώτος εγκληματίας.
- 16) Απορολόγητον. — Ένδυμασις (καθ.).
- 17) Αναφέρονται στους "Ιωνες και στην "Ιωνία (θελ. καθ.). — Μεγάλο πλοίο των χωρικών.

- 7) Συγγραφέας της "Αγίας "Ιωάννας. — Φανερώνει έκλεκτη ποιότητα. — Χείρας. — Υποθετικόν.
- 8) Θρέσκο (καθ.). — Παθοσφορική όμας. — Άλλοτε κινούσε πλοία.
- 9) Πόλις της Λακωνίας. — Πόντος που μετέφρασε πιστότητα την Π. Διαθήκη.
- 10) Αρχαίος σοφός. — Φίλος σε ξένη γλώσσα. — Συνήθως είναι πάλιν, αλλά υπάρχει και αντίθετο.
- 11) Μέτρο των σταυρολέων. — Υποθετικόν. — Βυζαντινή νότα. — Δυό όμοια σύμφωνά.
- 12) Προστατεύει τους κακοποιούς. — Σιδηροδρομικός σταθμός κοντά στο Σχηματάρη των Θεών.
- 13) Γερμανός που έπεσε στην "Αγγλία με αλεξιπλάνο (έπων.). — Πηγαίνε. — Γενάρης ελληνικής φυλής. — Νότα μουσικής.
- 14) "Αντζέλις. Τέτοια είναι τα παιδιά στις πρώτες μέρες της ζωής τους. — Ελαττωματικός σύνδεσμος.
- 15) Γυιός του "Ισαάκ. — Άναφορική αντανούμια (θελ.). — Γυναικείο επάγγελμα.
- 16) Λεβάντο. — Μετρικός ποδς των αρχαίων (πληθ.).
- 17) Ενεχύρον (τουρκ.). — Είδαν τις γυναίκες τους ν' αρπάζονται από τους Ρωμάους.

ΠΑΝΑΓ. ΕΜΜ. ΓΑΛΗΝΟΣ

Η λύσις του 210ου στη σελ. 76

Οι ηλικιωμένοι είναι υγιέστεροι

Ο Άμερικανός δόκτωρ Τζόνσον βεβαιώνει ότι οι ηλικιωμένοι παρουσιάζουν μεγαλύτερη αντοχή απ' τους νέους στις μολυσματικές ασθένειες. Έξ' άλλου, οι ηλικιωμένοι εκλείπουν συνήθως, όσο προχωρούν τα χρόνια. Ο διαβητης είναι λιγώτερο επικίνδυνος στους ηλικιωμένους παρά στους νέους. Ο καρκίνος εξελίσσεται πιο αργά.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φωνικό του μαχτιού

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ συνεδριάσεις της Βουλής είχαν πολύ εύθυμα στιγμιότυπα, και της Αιθούσης και των παρασκήνιων.

Κατά τις 4 το πρωί, όμιλει ο κ. Κουλουμδάκης, δέξας, δριμύς και μάλλον εκνευρισμένος.

Όταν γειρώνται τοιαύται συζητήσεις, λέει, απαντούν οι άρχοντες της Κυβερνήσεως. Άλλα που είναι ο Άρχηγος; (υπονοούν τον κ. Σοφούλη).

Κοιμάται! φωνάζει κάποιος βουλευτής.

... κι' η τύχη του δουλεύει!

Όταν το έμαθε το πρωί, ο κ. Σοφούλης, έκουνησε το κεφάλι του.

Αυτοί θέλουν να μου απαγορεύσουν και να κοιμάμαι τη νύχτα! είπε. Άλλα ένα είναι βέβαιον. Ότι έχω κοιμάμαι στο κρεβάτι μου. Ένώ μερικοί άλλοι... κοιμούνται ολόγυροι!

Ο κ. Κουλουμδάκης, συνεχίζων, έφθασε σε πολύ μακάβρια συμπεράσματα:

Οι υπονομευόντες το κοινοβουλευτικόν καθέστη, είπε, πρέπει να γνωρίζουν ότι θα πατήσουν επί των πτωμάτων ήμιν ή ήμεις θα πατήσωμεν επί των πτωμάτων των...

Τώρα όμως είναι πέντε το πρωί και είμαστε όλοι... πτώματα! ακούγεται μία φωνή.

ΑΓΑΘΟΣ νοικοκύρης, πίνοντας το «κατοστράκι» του στην ταβέρνα της γειτονιάς, έκαμε τη σοβαρή δήλωσι ότι «έλυσε το ζήτημα» των «Πωλησάντων» και «Αγορασάντων»!

Ε, πώς, κύρ Γιώργη, τα κατάφερες;

Να, παιδί μου! Είχα ένα σπίντι και το πούλησα στην κατοχή στον κύρ Άριστέϊδη, το μπακάλη. Τώρα, η κόρη του κύρ Άριστέϊδη, παντρεύει το γυιό μου! "Ο,τι διάλογο κι' αν γίνη με το νόμο, διό μας είν' το σπίντι! Τα παιδιά μας, θα το πάρουνε!

Ισο ή Σολωμνίταιος λύσις, λοιπόν; Υποχρεωτικά συνοικέσια μεταξύ των οικογενειών «πωλησάντων» και «αγορασάντων»! "Όσο για τους ατέκνους... ας παντρεύουνε τ' ανήψια τους!

ΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΑ λάθη, έχουν κάποτε απρόοπτες συνέπειες: Πρὸς ἡμερῶν, χτυπά το τηλέφωνο, γνωστό διανοομένου.

Εμπρός...

Ο γαμπρός εκεί είναι;

Ο γαμπρός;

Ναι, παιδί μου, ο γαμπρός εκεί δεν περιμένει! Πές του πως δε θα περάσωμε να τον πάρουμε και να πάη κατ' εὐθείαν, στην "Εκκλησία!

Στάσου να τον φωνάξω μία στιγμή...

Περιμένω.

Και μετά μισή ώρα;

Περιμένεις ακόμα;

Φυσικά!

Καλά κάνεις! Για να μάθης άλλοτε να προσέχης τί αριθμό παίρνεις!

Καί... κλείσιμο το τηλέφωνο!

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ καταζητεί αυτές τις μέρες κ' ίππων Άμφρα που παρουσιάζονται ως γιατρός

καί με το σύστημα αυτό κατάφερε να παίρνη από τους άφελείς σεβαστά ποσά.

Μεταξύ των θυμάτων του συγκαταλέγεται κι' ένας όνοματι Φουντουκίδης, από τον όποιον απέσπασε 700.000 δραχμές για να του θεραπεύσει τις άμυγδαλές...

Το τελευταίο έδωσε την ευκαιρία σ' έναν χαϊρέκακο να εκδηλωθή δημοσία:

— Καλά να πάθη ο άπληστος. Άφου ήταν Φουντουκίδης τί τις ήθελε τις... άμυγδαλές;

ΠΑΡ' ΟΛΕΣ τις διαβεβαιώσεις των αρμοδίων ότι υπάρχει άφθονο πετρέλαιο στην αγορά, το τελευταίο άντ' να λάμψη στις λάμπες λάμπει διά της άπουσίας του.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι ώρισμένοι επιτήδειοι το έχουν καταχωριάσει τόσο βαθύ στη γή, που δεν αποκλείεται να διαδόσουμε μία μέρα:

«Εργάται ασχολούμενοι με την ανόρυξιν τάφου, ανέκαλυσαν, παρά την όδον Άθηνάς, κοιτάσματα πετρελαίου!».

ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ, γράφει το άστυνομικόν δελτίον, τρεις γυναίκες γιατί έκλεβαν το Φιλόπτερον Ταμείον μιάς εκκλησίας.

Γιατί να συλληφθούν; Άφου το Ταμείον ήταν φιλόπτερον και αυτές φτωχές, έπαιρναν μόνες τους εκείνα που τους άνηκαν.

ΠΟΛΛΟΙ νεόνυμφοι θα μακαρίζουν άσφαλώς τους τελευταίους μήνες τα συμπαθή τετράποδα, που λέγονται γάτες.

Είνε η μόνη τάξις νεονύμφων που δεν ζέρει, στην εποχή μας, τί σημαίνει «κρίσις»...

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ στήλη άπογευματινής εφημερίδος πληροφορεί την... αγωνισσαν κοινήν γνώμην ή «Λυρική Σκηνή» άπεφάσισε να παρουσιάση άντ'ι του «Μπάλλο ιν μάρκερα», την «Τόσκα»!

Η άπόφασις αυτή ελήφθη, έπειδ ή το πρώτο έργο άπαιτεί μεγάλον σκηνικόν πλούτον, ενώ το δεύτερο μπορεί να παρουσιαστή με λιγώτερα μέσα.

Μά τότε, συμπληρώνει ο άναγνώστης, πρέπει να προτιμηθούν, ως καταλληλότεροι οί... «Παλατιοί»!

ΜΕΣΑ στις τόσες σοβαρές είδησεις, διαβάσαμε ότι το Σχέδιον Μάρσαλ απέκλεισε τελείως από τις μεταφορές τα Έλληνικά έμπορικά πλοία.

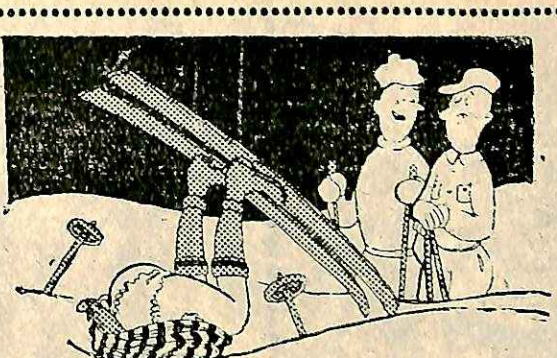
Κατόπιν αυτού μπορούμε να πούμε ότι στο σημείον αυτό, οί φίλοι μας Άμερικανοί «μας τή σκάσαν στο... Βαπίδο»!

ΤΟ ΘΕΜΑ της συναντήσεως, ή μη του Τρούμαν και Στάλιν παίρνει και δίνει τελευταίως.

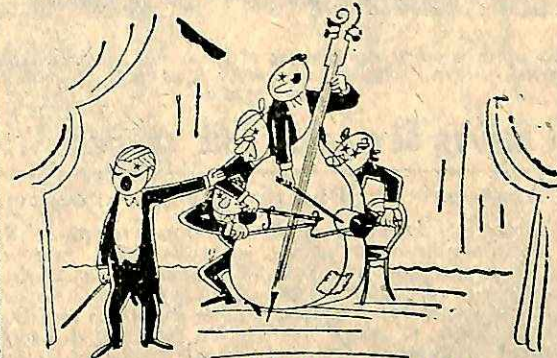
Έχω τη γνώμη, έλεγε προχτές ο καλός πληροφορημένος καφενοβίος, ότι και να συναντηθούν, ή άργήσουν πολύ να συμφωνήσουν.

Έγώ νομίζω, άπαντούσε ο άλλος, ότι δεν θα συμφωνήσουν καθόλου και το αποτέλεσμα θα είναι να φάνε τα μoustάκια τους...

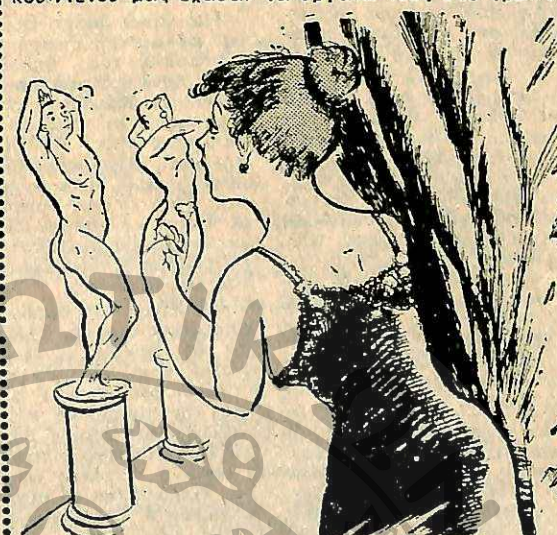
Μά κι' αυτό αν γίνη, συμπλήρωσε κάποιος τρίτος, πάλι θ' άργήση πολύ, γιατί εν τώ μεταξύ έχει... μους τ' άκία μόνον ο Στάλιν! Κατ' ανάγκην θα περιμένουν ν' άποκτήη και ο Τρούμαν μoustάκια, για να μπορέσουν να τή φάνει!

ΚΑΙ ΠΟΥ ΝΑ ΔΗΣ ΤΑ ΜΟΥΤΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΗ ΟΤΑΝ ΘΑ ΣΗΚΩΘΗ...

Δυστυχώς τρεις από τους καλλιτέχνες του κουίντέτου μας έχασαν τα όργανά τους στο τρένο!

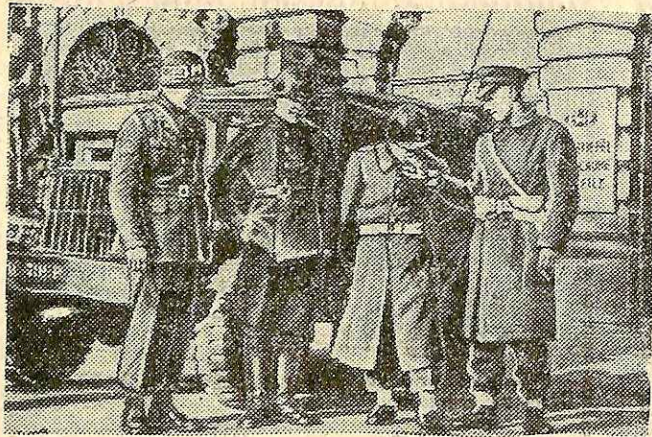

Μπορείς να κατεβείς, Άνδρέα. Έφυγε ο άντρας μου!

Είνε, αγάπη μου, ο πρώην σύζυγός μου... Αυτή τη στιγμή ώμολόγησε ότι δεν μου κρατάει πια κακία!

Μία μικτή συμμαχική περίπολος έξω από την 'Αμερικανική Στρατιωτική Λέσχη, αποτελούμενη από 'Αμερικανό, Ρώσο, Γάλλο και 'Αγγλο.

‘Η Βιέννη δέν μοιάζει μέ τò Βερολίνο...

‘Αμερικανοί και Ρώσοι συνεργάζονται άρμονικά

Όπως τò Βερολίνο, έτσι κι ‘η Βιέννη βρίσκεται μέσα στη ζώνη της ρωσικής κατοχής — και μάλιστα ακόμη βαθύτερα παρά τò Βερολίνο. ‘Εχει κι αυτή τετραμερή συμμαχική διοίκηση (αμερικανική, αγγλική, ρωσική και γαλλική) σάν εκείνη που απέτυχε παταγώδως στη γερμανική πρωτεύουσα.

Κι’ όμως, στη Βιέννη δέν έχει σημειωθεί ποτέ κρίσις στις σχέσεις τών δυνάμεων κατοχής. Καμιά απ’ αυτές δέν απειλεί τις άλλες, φανερά ή σκεπασμένα, ούτε μιλεί γιά πόλεμο... Έχουν διαψευσθή εύτυχως οι ‘Αμερικανοί δημοσιογράφοι, που προέλεγαν από 3 χρόνια ότι τò «συμπεριερί» αυτό δέν θά μπορούσε νά συνεχισθή γιά πολύ, χωρίς νά οδηγήσῃ στη ρήξη — φαίνεται σέ ότι δέν θά επαληθεύσουν ποτέ οι δυσάρεστες προφητείες τους...

Πού οφείλεται λοιπόν ή τεραστία διαφορά της καταστάσεως Βιέννης και Βερολίνου; ‘Η πρώτη αίτια είνε ότι στην Αυστρία υπάρχει νόμιμη κι’ ανεγνωρισμένη Κυβέρνησις, που διοικεί τη χώρα. Μάλιστα, ή Κυβέρνησις αυτή είνε μία απ’ τις σταθερότερες της Ευρώπης, βασιζόμενη στη συνεργασία του Καθολικού κόμματος και τών Σοσιαλιστών. Οι νόμοι της δέν μπορούν ν’ ακυρωθούν, παρά μέ την κοινή συμφωνία όλων τών δυνάμεων κατοχής, κι’ έτσι οι περισσότεροι απ’ αυτούς εφαρμόζονται ανεμπόδια. Έχουν γίνει π.χ. δυο φορές ώς τώρα νομισματικές μεταρρυθμίσεις, χωρίς κανένα δυσάρεστο αποτέλεσμα, ενώ στο Βερολίνο, ως γνωστόν, μία τέτοια μεταρρύθμισις προκάλεσε τη ρήξη.

‘Ακόμη περισσότερο όμως, ή άρμονική συνεργασία οφείλεται στην ικανότητα και τη διπλωματική ευστροφία τών αντιπροσώπων ‘Αμερικής και Ρωσίας, τόσο τών στρατιωτικών όσο και τών πολιτικών. ‘Ο ‘Αμερικανός στρατηγός Κέϋς κι’ ο

Ρώσος στρατηγός Κουράσφ, ανώτεροι στρατιωτικοί διοικηταί, συναντώνται όταν χρειάζεται και κανονίζουν, μέσα σέ φιλική ατμόσφαιρα, κάθε διαφορά σοβαρής φύσεως. ‘Εχουν κι’ οι δυο θεληματικότητα, αλλά και ειλικρίνεια και μετριοπάθεια.

Πιό πολύ ακόμη βρίσκονται σέ συνεχή επαφή οι υφιστάμενοί τους, δηλαδή οι στρατηγοί Μπάλμερ και Ζέλτωφ. Κάνουν τακτικά συντροφιά, κι’ έξω απ’ την υπηρεσία τους. ‘Ο Ζέλτωφ πηγαίνει στο «κοκταήλ - πάρτυ» που δίνει ο Μπάλμερ. Πρό ολίγου καιρού, ο Μπάλμερ κάλεσε τò Ζέλτωφ νά περάσουν μαζί τò Σαββατοκύριακό τους «ψαρεύοντας και πίνοντας».

— Σύμφωνα, θάρθω, τού απάντησε εκείνος. ‘Αλλά υπό τόν θρονόν... έσεις θά ψαρεύετε κι’ εγώ θά πίνω! ‘Ενδιαφέρονται κι’ οι δυο γιά την κηπουρική και συναγώνονται ποιός θά παραγάγῃ τὰ μεγαλύτερα αγγούρια ή πατάτες (ως τώρα, έχει νικήσει σ’ αυτό τόν «άγανας» ο ‘Αμερικανός).

‘Η παρακάτω περίπτωση δείχνει πόσο εύκολα κανονίζονται όλα, όταν υπάρχει καλή διάθεσις.

Τόσο οι ‘Αμερικανοί, όσο κι’ οι ‘Αγγλοι της Βιέννης έχουν εξασφαλίσει ανά ένα έλευθερο διάδρομο, διά μέσου του σοβιετικού εδάφους, που οδηγεί στις δικές τους ζώνες κατοχής. Γιά νά μεταχειρισθούν όμως οι ‘Αμερικανοί τόν αγγλικό διάδρομο, ή αντίθετως, έπρεπε νά έφοδιασθούν μέ μία «γκρίζα κάρτα», δηλαδή μέ μία άδεια που έδιναν πρόθυμα οι Ρώσοι.

Εφ’ όσον, οι ρωσικές αρχές έπαψαν νά χορηγούν τέτοιες «κάρτες», ως αντίποινα γιάτί οι ‘Αμερικανοί είχαν παρεμποδίσει στη ζώνη τους τò έργον μιας σοβιετικής «επιτροπής επαναπατρισμού». ‘Ενώ λοιπόν άλλοι σύμβουλοι τού στρατηγού Κέϋς τού συνιστούσαν νά φανή «άκαμπος» στην κρίσιμη εκείνη στιγμή, ο Μπάλ-

μερ τού υπέδειξε ότι έπρεπε νά διευκολυνθί τò έργον της ρωσικής επιτροπής. ‘Εκείνος ακολούθησε τη συμβουλή του. Κι’ οι Ρώσοι ξανάρχισαν νά χορηγούν κανονικά «γκρίζες κάρτες». Τò αδιέξοδο είχε διευθετηθί.

Φαιδρότερο χαρακτήρα είχε μία άλλη διαφορά ‘Αμερικανών και Ρώσων.

Οι άνδρες τών αμερικανικών φορτηγών αυτοκινήτων — συνθησισμένοι απ’ τις κανονικές ώρες συσσιτίου — πεινούσαν πάντοτε σ’ ένα ώρισμένο σημείο τού «διαδρόμου» Βιέννης — Σάλτσμπουργκ, όταν δηλαδή περνούσαν μέ τὰ καμιόνια τους απ’ τη βιομηχανική πόλι Σάιντ - Πέλτεν, της ρωσικής ζώνης.

Είχαν διαταγές νά μη σταματούν καθόλου στο δρόμο, γιάτί τò απαγόρευαν οι συμφωνίες χρησιμοποίησεως τού «διαδρόμου». Μερικοί όμως απ’ αυτούς, οι πιο πολλοί, έπροσποιούντο ότι τὰ καμιόνια τους πάθαιναν βλάβη, έξω ακριβώς απ’ τò ρεστοράν αυτής της πόλεως! Οι Ρώσοι φρουροί καταλάβαιναν, βέβαια, τò κόλπο τους, αλλά δέν μιλούσαν. Τους έκαναν μάλιστα παρέα στο φαγοπότι... Δείχνονταν όμως άκαμτοι σέ όσους άλλους έπιχειρούσαν νά σταματήσουν χωρίς την πρόφασι της βλάβης.

Τέλος, ο Μπάλμερ έστειλε ένα έγγραφο στο Ζέλτωφ και τού τόνιζε εύγενικά ότι θάταν εύκολο γιά όλους τους ‘Αμερικανούς νά «χαλούν» τὰ καμιόνια τους έξω απ’ τò ρεστοράν, ακόμη όμως εύκολότερο κι’ απλούστερο θάταν νά τους έπιτρέψουν επίσημως οι Ρώσοι νά σταματούν εκεί! Και πραγματικά, ο Ζέλτωφ έδωσε άμέσως τήν άδεια.

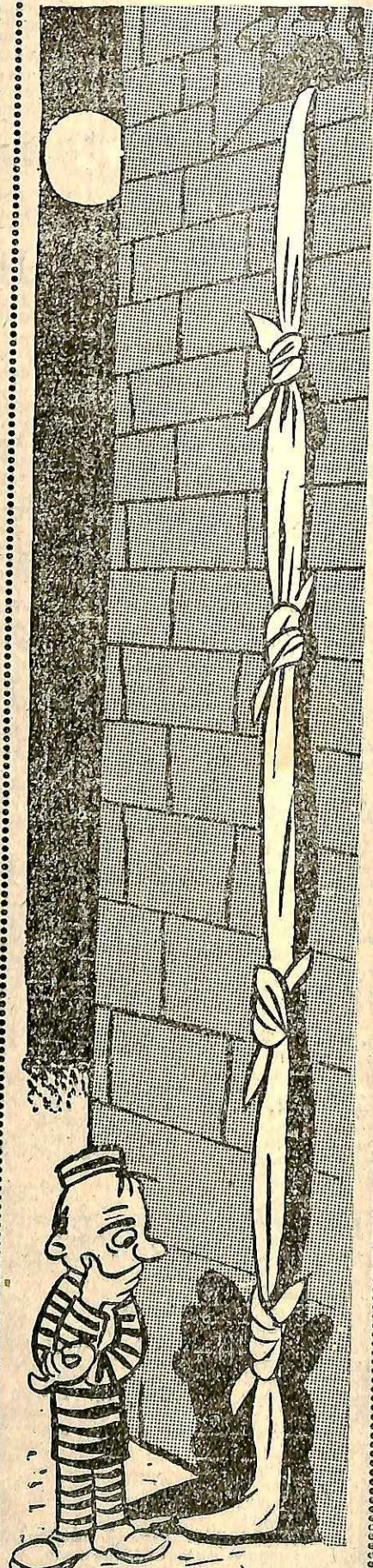
‘Εκτός όμως απ’ τούς άρχηγούς των, και τὰ καλύτερα όργανα τών τεσσάρων δυνάμεων κατοχής της Βιέννης τὰ πηγαίνουν περίφημα μεταξύ τους. Κάθε μέρα, μετά τò συνθησισμένο γύρο της μικτής συμμαχικής περιπόλου, τò αυτοκίνητό της σταματάει έξω απ’ την αμερικανική στρατιωτική λέσχη (την πλουσιότερη απ’ όλες), κι’ οι ‘Αμερικανοί κερνούν άφειδώς τούς Ρώσους, ‘Αγγλους και Γάλλους συνάδελφους των παγωτά, κόκα - κόλα κι’ άλλα αναψυκτικά.

Πόσο άλλωστε κατάστασις απ’ τò Βερολίνο!... Α. ΚΕΝΤΡΙΚ

ΟΟ

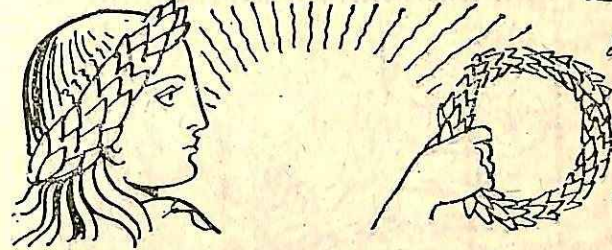
Τά «κακά παραδείγματα»

Οι φυλακισμένοι τών αμερικανικών φυλακών τού Σάλτ Λαίγκ Σίτυ εκδίδουν δική τους έφημερίδα. Στην προμετωπίδα της βρίσκεται ή ακόλουθη φράσις: «Κανείς δέν είνε άχρηστος σ’ αυτό τόν κόσμο. Εμείς άποτελούμε έξαιρετα «κακά παραδείγματα» γιά τούς άλλους που θά άποφύγουν νά κάμουν τις πράξεις που κάμουμε, γιά νά μήν βρεθούν στην ίδια μοίρα μαζί μας».

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

— Νά πάρῃ ή όργή, δέν μπορώ νά θυμηθώ γιάτί τόν έδεσα αυτόν τόν κομπο!...

‘Εχω νά κάνω βέβαια μ’ ανθρώπους μορφωμένους που ξέρουν όπωσδήποτε της γής τους δοξασμένους, αλλά άγνοείτε όλοι σας, άγαπητοί μου φίλοι, που ακριβώς τη δόξα του καθένος την οφείλει. Αυτό λοιπόν τò μυστικό θά σας άποκαλύψω, χωρίς κανένα ένδοξο, παιδιά, νά παραλείψω.

‘Ο Μενέλαος

Σέ κάτι που και σήμερα συχνότατα συμβαίνει: στο... στόλισμα που τούκανε ή όμορφη ‘Ελένη.

‘Ο Χίτλερ

Στην κουτουράδα πουύκανε, άν και πολλοί τού τδ- (πανε) «Τραβάς γιά κοσμοκράτορας; Τρελλάθηκες, δρέ κό- (πανε);».

‘Ο Μπακόπουλος

Στη δύναμι τού χρήματος που είνε κι’ έκαυλίστρια κι’ άγόρασε — τί κρίμα του! — μέ τò κλεμμένο χρῆμα του μιá όμορφη χορεύτρια και κάποια τραγουδίστρια. Και λόγω της χορεύτριας έπέισθηκε τò τέρας πώς νά... χορέψῃ δέν μπορεί τò νηστικό τ’ άρκοῦδι και λόγω πάλι της ντιζέ, της φίλης της δευτέρας, θά συλληφθῇ και σίγουρα θά... πῇ κι’ ένα τραγούδι!

Τò τράμ Παγκρατίου

Σέ κάτι που τόν πληθυσμό τόν άφησε μισό: στα μακροβούτια πουύκανε μέσα στον ‘Ιλισσό!

‘Ο κ. Σοφούλης

Στò μυστικό που θά τò πῇ κρυφά κι’ ιδιαιτέρως: Τῆς... Μπουμπουλίνας ήτανε ο πρώτος της ο έρως!

‘Ο Μπραβάν

Στη μάχη κατά τών Περσών — τιμή γιά τήν ‘Ελλάδα — πρό πάντων όμως, κύριοι, στη λίμνη τῆς σημάδας.

‘Η Σῦρος

Στ’ όνομαστό λουκούμι της, τò νόστιμο, τò σπάνιο και στον... άχαμογέλαστο γρουσουζή καπετάνιο!

‘Ο Ο. Η. Ε.

Σέ κάτι που ως σήμερα πολλές φορές έγγραφε: στις άπειρες συσκέψεις του που πήγαν όλες στραφί!

‘Ο λόρδος Βύρων

Στους στίχους του και στα γνωστά κολλάρα τ’ α λά (Μπαύρον) που έκτιμά βαθύτατα κι’ ο φίλος μας ο Τάυρον!

‘Ο κ. ‘Αλεξανδρής

Στò κόμμα του που στέκεται άκλόνητο σάν δράχος κι’ είνε ο ίδιος άρχηγός και όπαδός μονάχος!

‘Ο Ευλοβράχυστης

Σέ κάτι που ανέκαθεν τόν κόσμο άπησχόλει και περιττεύει νά τò πῇ γιάτί τò ξέραυν όλοι!

‘Ο δημόσιος υπάλληλος

Αυτό κατά τού γράφοντος την ταπεινή τῆ γνώμη: Στò δώρο της Πρωτοχρονιάς που δέν τò πήρε άκόμη!

‘Η Βασιλῶ

Στὰ δροσερά τὰ νειάτα της, στα κάλλη της τ’ ά (φράτα) και στα γνωστά κουμπούρια της τ’ άσφυκτικά γε- (μάτα)!

‘Ο κ. Τσαλδάρης

Στò στύλ τού ψυχραιμου ‘Αρχηγού και πάντοτε ά- (ταράχου) και στη θερμή ύποστήριξι τού... Γεωργίου Βλάχου!

‘Η Ρίτα Χάινγουορθ

Στò λυγρό τò σώμα της, στο βλέμμα της τò πλάνο, στα κόκκινά της νά μαλλιά και στον ‘Άλή τò... Χάνο!

Του ‘οφείδουν ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥΣ

‘Ο κ. Γ. Παπανδρέου

Στην προθυμία πουύδειξε την τρομερή νά σπεύσῃ αυτό που λέν γιά τούς ψηλούς ρητώς νά διαψεύσῃ!

‘Η Πάουερ

Σέ παραβάσεις πουύκανε νυχθημερόν προδήλους και στους άνοικονόμτους τούς δυο της στρόβιλους!

‘Ο κ. Βισίνσκι

Σ’ ένα ρεκόρ που μπόρεσε νά καταρρίψῃ έφέτο, εξαπολώντας εκατόν όγδόντα πέντε βέτο!

‘Η αντερμπεντέρισσα

Στην πλήρη όμοιότητα μέ μιá μαντάμ μοντέρνα που σήμερα δέ ζῇ χωρίς μπουζούκια και ταβέρνα!

Τò τσίπ

Σέ μιá σπουδαία πρόοδο επίσημian όμως, γιάτί τόσα προάδευσε τούγινε... λαϊμητόμος!

‘Ο κ. Ξενόπουλος

Σέ κάθε κωμωδία του κι’ έρωτικό του δράμα, στη «Στέλλα της Βιολάντης» του και στην καλή ρε- (κλάμα) που είχε κάνει λέγοντας: — ‘Αγαπητοί μου φίλοι, όπως κι’ εγώ, καπνίζετε «Ζήτα Καραβασίλη»!

‘Ο κ. Μαρκεζίνης

Στὸν τρόπο που τῆ θέσι του έν τάξει την κανόνισε και τὰ «χαρτοφυλάκια» πολύ τὰ περιφρόνησε!

Τò λάδι

Σέ μιá πλήρη έλλειψι συχνή και φοικαλέα στην εύτυχῇ τῇ χώρα μας που... «θάλλει ή έλαία»!

‘Ο Ρουμπιρόζα

Στò γεγονός πώς έκανε μέ πόδα διπλωμάτου παρέα μέ τῆ Νεουρί παντού τῆ... νε-ούρα του!

‘Ο καρμπινιέρος

Και στο «Κομάντο Τάπα» του και στο «Κομάντο (Πιάτσα) του που σέ προσωπικότητα μετέβαλλαν τῆ φάτσα του. Μά οι καιροί γυρίζουνε, καθώς σας τò ξανάπα, και τò Κομάντο τόχασε και τούμεινε ή... Τάπα!

‘Ο ύποφαινόμενος

Στους στίχους μου που ξακουστοί θά μείνουν στους (αϊώνες, γιάτί ως τώρα έφεραν δυο - τρεις άντικυκλώνες!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τό παληοκάραβο ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Η δόξα και το τέλος ενός
τρελλού πυρπολητή

Ήταν και δεν ήταν δεκαεννιά χρονών παλληκάρι ο Γιώργος Πολίτης, ο Ύδραϊος πυρπολητής του Εικοσιένα, όταν έγινε ήρωας χωρίς να παρακινήσει σε τούτο από άλλον ή να φιλοτιμηθεί. Χωρίς καν να είναι φιλόδοξος, ο ίδιος, ή φιλοχρήματος και κυνηγός αξιωματών.

Μόνο από έρωτα στην πατρίδα, ο σεμνός αυτός ήρωας, είχε γίνει ο πιο άτρωτος περιφρονήτης του κινδύνου.

Όταν άρχες του 'Απριλίου 1826 έμαθε πως η ναυτική μοίρα του Μισούλη, αδύνατη σε πολεμικά σκάφη και με δυο μονάχα πυρπολικά, έμενε ακίνητη περιμένοντας ενίσχυση μα και επάνδρωσι, για να ξεκινήσει και να πάει να προσβάλει στη Μεθώνη την Αιγυπτιακή Αρμάδα του Ιμπραήμ, ο Πολίτης πήρε άμεσως την απόφασί του.

Παρουσιάσθηκε στο γέρο ναύαρχο Μισούλη και του ζήτησε να οδηγήσει το ένα από τα πυρπολικά του, αφού ο καπετάνιος του πυρπολικού διατάξει, πέντε μέρες τώρα, να το αποφασίσει.

— Δώστε σε μένα το μπουρλότο, του είπε.

— Πώς σε λένε, ρώτησε ο γεροναύαρχος.

— Γιώργο Πολίτη.

— Από ποιο καράβι είσαι;

— Από του Παναγιώτα!

Ο Μισούλης ήξερε καλά ποιος ήταν ο Λάζαρος Παναγιώτας, ο τρομερός Ύδραϊος πολεμιστής του «Αγαμέμνονος», και ποιος ήταν τα παλληκάρια του.

Μα ωστόσο του είπε:

— Μπάς, βρε παιδί, το θαρρείς γλέντι εκεί που θα πάς; Θα σκοτωθείς! Το καταλαβαίνεις;

— Ό, τι πη ο Θεός και με την εύχρη σου ναύαρχε, ήταν ή απάντησή του Πολίτη. Έχω ελπίδα να τα καταφέρω.

Και τα κατάφερε. Πρώτος ρίχτηκε τυφλά και κόλλησε το πυρπολικό του σ' ένα τρικάρτο αγγυπτιώτικο μέσα στον κόλπο της Μεθώνης, που οι φλόγες της πυρκαγιάς του μαζί με τις φωτιές άλλων 19 ακόμη πλοίων άστραψαν με τις λάμψεις τους, τα έλληνικά ακρογιάλια, κάτω, και τους αιθέρες, ψηλά...

Η δόξα της Μεθώνης ήταν του Μισούλη, κοντά στις τόσες άλλες του. Μα και του Πολίτη η ναυτική δόξα εκεί δεν ήταν μικρότερη.

«— Τρέλλακι!» του φώναζε ο Μισούλης για το παράτολμό του. Κι' όλη του την έννοια την είχε, από τότε, σ' αυτόν τον τρελλό μπουρλοτιέρη από άνησυχία μη τον χάσει.

Έξω από τη Μυτιλήνη, στις 26 Σεπτεμβρίου 1826, ο Μισούλης με τη ναυαρχίδα του και με συνοδεία 2 πολεμικά και 2 πυρπολικά, του Πολίτη και του Ρούφα, κυκλώθηκε από τον έχθρικό στόλο και έπαθε ζημιές. Έσπασε και το τιμόνι του και τότε, ο ναύαρχος, αναγκάστηκε να ύψωση σημα ύποχωρήσεως.

Τα 2 πολεμικά της συνοδείας τον ακολούθησαν στην απομάκρυνσή του, αλλά τα δυο πυρπολικά με το Ρούφα και τον Πολίτη δεν υπάκουσαν. Με δεμένα τα πανιά περίμεναν τα έχθρικά κάτω από το ακρωτήριο της Αγίας Μαρίας. Βλέποντας ο ναύαρχος τον Πολίτη και το Ρούφα ν' άργοπορούν νόμιζε πως δεν τους βοηθούσε ο άνεμος να κάνουν πανιά κι' έστειλε δάρκες να τους ξεμακρύνουν.

Ο Ρούφας άκολούθησε. Μα ο

Πολίτης δε θέλησε ούτε να ρυμουλκηθεί ούτε να λύσει τα πανιά.

Οι Τούρκοι βλέποντας ένα μονάχο παληοκάραβο ν' αντίστέκεται μάνισσαν. Και δαιμονισμένοι το έβαλαν στη μέση και το άρχισαν με τα κανόνια. Δεν πέτυχαν όμως ούτε να το κάψουν, ούτε να το δουλιάσουν. Στέλνουν τότε 20 δάρκες να πιάσουν ζωντανό τον Πολίτη μέσα στο παληοκάραβό του. Πηδαίει άμέσως αυτός στη δάρκα, που είχε δεμένη στο πυρπολικό του και με το μικρό κανόνι της και το όπλο άρχισε να τους χτυπάει. Σε λίγο τους είχε σκορπίσει. Άνέθηκε τότε πάλι στο πυρπολικό, έλυσε τα πανιά κι' όρθος στην πλώρα με το σπαθί στο δεξί του χέρι φώναζε, έδριξε και προκαλούσε τον έχθρο να πολέμηση!

«Τοιουτοτρόπως άπεμακρύνθη — λέγει ο ιστορικός — θαυμαζόμενος και παρ' αυτόν των έχθρων δια την παράφρονα, ούτως είπειν, τόλημν του».

Μα ίσα - ίσα αυτά τα τολήματα δημιούργησαν το Εικοσιένα. Αυτά που έκαναν, τόσες φορές, τον ίδιο τον έχθρο να δέσει τους ήρώας μας και ν' άπορή έκστατικός.

Αλλά και τούτα τα τολήματα πήραν πολλές ζωές παλληκαριών — είνε ή αλήθεια — σε ώρες που δεν έπρεπε.

Όπως πήραν και τη ζωή του Πολίτη λίγους μήνες άργότερα.

Άρχη του 1827 ο Άγγλος μοίραρχος Χάμιλτον, μπήκε ξαφνικά στο λιμάνι της Ύδρας με το «Κάμπριαν» να κατασχέσει το τρικάρτο πλοίο των Κουντουριωτών που με πλοίαρχο το Ζάκα είχε βγή άνεφοδίστο από έγγραφα — παρά τη συμφωνία Χάμιλτον και Ύδραϊκής δημογεροντίας — και είχε πιάσει δυο - έπαναστατικά πλοία, τα είχε φέρει στην Ύδρα και τα είχε ξεφορτώσει.

Ο Χάμιλτον — πάντα συγκαταβατικός με τους Έλληνες και πάντα άπειρητικώς να κρατηθούν οι συμφωνίες, μη επιμένοντας όμως — τούτη τη φορά είχε γίνει θήρη. Έννοούσε να πιάσει το πειρατικό του Ζάκα. (Καθώς και το έπιασε, το έστειλε και δικαστή στη Μάλτα, καταδικάστηκε και πουλήθηκε σε δημοπρασία).

Με την είσοδο του Χάμιλτον όλη ή άκτή της Ύδρας έρημώθηκε. Ο κόσμος ξεροντας το θυμό του Άγγλου μοιράρχου, είχε τραβηχτεί, φοβισμένος, προς τα μέσα.

Μόνο ο Πολίτης όρθος και ξαρμάτωτος είχε σταθεί στην παραλία με τα χέρια πλεγμένα πίσω. Και κτύπαζε κατάματα τους Άγγλους που πλησίαζαν με την πρώτη αποβατική δάρκα.

Την ώρα εκείνη ένας πυροβολισμός άκούστηκε. Φαίνεται να έπιασε από το τρικάρτο των Κουντουριωτών.

Μιά δημοβροντία άκολούθησε από την αποβατική κι' ο Γιώργος Πολίτης με γαζωμένο το κορμί από έξη σφαίρες, έπεσε νεκρός, μισός μές' στο νερό, μισός στη στεριά.

Τον τάφο του τον είχε μοιραστή ή θάλασσα, που τον δόξαζε, με το άγιο χώμα που τον γέννησε...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

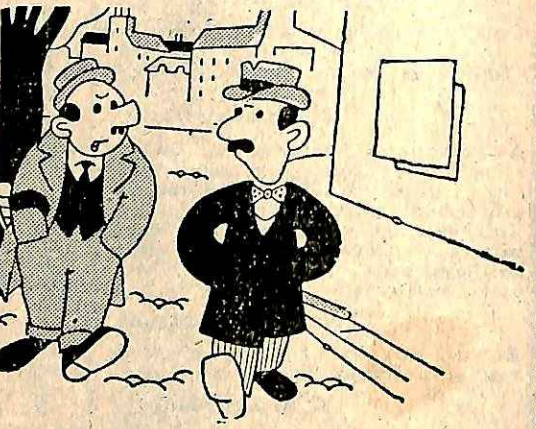
□□

Συμβάλλουν και άλλοι...

Η περιφημη στάρ του γερμανικού κινηματογράφου Λένι Ρίφενσταλ έπρόκειτο να νυμφευθεί τον «Βασιλέα του καπνού» Ρήμσταμ, προσωπικό φίλο του Χίτλερ. Δυστυχώς, την τελευταία στιγμή, ο Ρήμσταμ συνελήφθη ως ένεχόμενος σε μία μεγάλη υπόθεση λαθρεμπορίου καπνού και ταγιάρων, που διεξαγόταν μεταξύ Γερμανίας και Έλβετίας.

— Πάμε να φύγουμε τώρα, χριστιανέ μου!...
Κάνεις τίς γαργάρες στο σπίτι σου!...

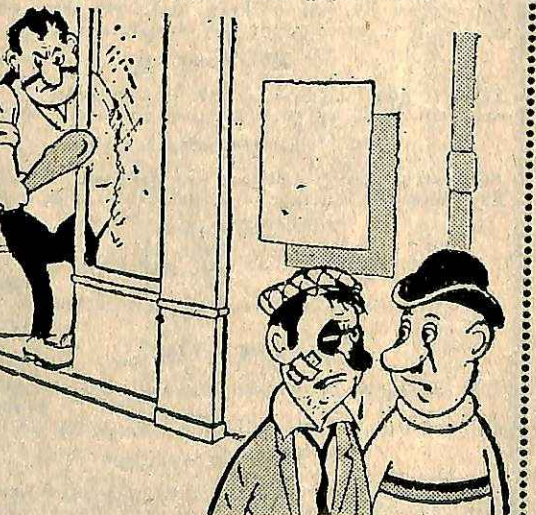

— Κόψατε το τσιγάρο;...
— Άς όφεται ή γυναίκα μου!

1.800 ΔΡΧ. 10 ΚΥΒΙΚΟ

— Πόσα εκατομμύρια πάνε χαμένα!...

— Λοιπόν, του τάπες ένα χεράκι;

Η ΜΟΙΡΑΙΑ μεγάλη δούκισσα

Η μεγάλη πεδιάδα του Τεμπελχώφ ήταν γεμάτη από στρατό το πρωί εκείνου της 14ης 'Απριλίου του 1897. Οι αξιωματικοί έλαμπαν μέσα στις χρυσοστόλιστες στολές τους και οι στρατιώτες είχαν ύφος περήφανο και χαρούμενο. Ήταν εκεί όλη ή φρουρά της Πετρούπολεως, μαζί με εκλεκτά τμήματα από τις φρουρές της Λευκορωσίας και της Ουκρανίας, που είχαν συγκεντρωθεί στην πρωτεύουσα για τη μεγάλη παρέλασι μπροστά στον τσάρο.

Η άφιξη του αυτοκράτορος είχε ορίσθει για τις δέκα το πρωί. Όστόσο, ο Νικόλαος ο Β' έφθασεν εκεί στις έντεκάμιση, με καθυστέρηση μιάμισης ώρας. Και το ύψος του ήταν σκυθρωπό και περίλυπο.

Όλοι πρόβλεψαν τότε ότι μεταξύ της ακολουθίας του δεν βρισκόταν ο θεός του, μέγας δούξ Κωνσταντίνος, που ήταν ανώτερος στρατιωτικός διοικητής της περιοχής της Πετρούπολεως. Και ήταν αδύνατο, βέβαια, να βρίσκεται εκεί. Γιατί ο μέγας δούξ είχε αυτοκτονήσει το ίδιο λι του. Μ' όλες τις προσπάθειες για τη συγκάλυψη του σκανδάλου, ή αλήθεια δεν άργησε να γίνει γνωστή. Η γυναίκα του, ή μεγάλη δούκισσα Ναταλία, είχε φύγει τη νύχτα, μαζί με τον ιπποκόμο του αντρού της, το Βόριδα Σορμπιάνωφ.

Ο μέγας δούξ έμαθε την άναχώρησή της το πρωί όταν σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του. Έγραψε τότε ένα γράμμα στον άνεψιό του τον τσάρο, για να τον άποχαίρειται και να του εξηγήσει ότι δεν μπορούσε να επιζηή ύστερ απ' την προσβολή που είχε γίνει σ' όνομά του. Έπειτα κλειδώθηκε στο δωμάτιό του και άυτόκτονήσε. Νά γιατί ο τσάρος είχε άργήσει τόσο πολύ εκείνη την ημέρα.

Απ' το πρωί κιόλας είχαν ειδοποιηθεί όλοι οι σταθμοί των συνόρων κι' ένας ανώτερος σύλικος είχε εγκατασταθεί στο τηλεγραφείο της Πετρούπολεως για να συντονίζει τις ενέργειες που γίνονταν γιό την άνακάλυψη των δυο φυγάδων.

Η Ναταλία και ο Βόρις αφού διέσχισαν τη Γερμανία, έφθασαν στην Μπελλιντσάνα της Έλβετίας, μεταξύ του Λάγκο Ματζόρε και της λίμνης του Κόμο. Εκεί, εγκαταστάθηκαν στο «Ξενοδοχείο των Πρίγκηπων» ως κύριος και κυρία Νεζερχώφ. Η ζωή τους κυλούσε τώρα ήρεμη και οι δυο φυγάδες πέρασαν μερικούς μήνες εύτυχας.

Αλλά, μία νύχτα — ήταν ή 23 Νοεμβρίου του 1897 — οι ένοικοι του ξενοδοχείου έπληθυναν άκούγοντας υπαρχτικές κραυγές, που προέρχονταν από το διαμέρισμα των Μπελκάν.

Εκείνοι που μπήκαν σέ λίγο μέσα βρήκαν το Νεζερχώφ να πλέη μέσα στο αίμα του, μ' ένα μαχαίρι ανάμεσα στις δυο ώμους. Ο δυστυχισμένος ήταν νεκρός.

Η Ναταλία έτρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια και άφηγήθηκε με άσυνάρτητα λόγια ότι δυο άγνωστοι με προσωπίδες είχαν μπή, ξαφνικά, μέσα στο δωμάτιο και είχαν σκοτώσει τον «άντρα» της, όπως άποκαλούσε το Νεζερχώφ. Έπειτα, είχαν όρμησει εναντίον της, έλλ' αυτή πρόφθασε να περάσει στο γειτονικό δωμάτιο και κλειδώσε πίσω της την πόρτα...

Την άλλη μέρα, ή Ναταλία δήλωσε την πραγματική ταυτότητά της και ζήτησε να τεθεί κάτω από την προστασία των έλβετικών άρχων. Όστόσο, έπειτα από μερικές βδομάδες, ή νεαρή γυναίκα έφυγε απ' το Νιουσάτελ κρυφά, έτσι που και αυτές οι άρχες πληροφορήθηκαν το γεγονός πολλές ώρες έπειτα από την άναχώρησή της.

Από τη στιγμή αυτή, άρχισαν οι θλιβέρες περιπλανήσεις της.

Η Ναταλία έπισκέφθηκε διαδοχικά τη Ρώμη, το Παρίσι, το Λονδίνο, το Βερολίνο, το Μόναχο, τις Βρυξέλλες... Ήταν σαν ένα διαβατάριο πουλί, που δεν άποφάσισε να εγκατασταθεί πουθενά. Γιατί ή Ναταλία φοβόταν πάντα πως θα έβλεπε ένα δολοφονικό χέρι να ύψωνεται, ξαφνικά, μπροστά της, για να της καταφέρει το θάνασιμο χτύπημα. Ο φόβος αυτός την είχε κάμει νευρασθενική. Στις άρχες του 1902, ή Ναταλία, που βρισκόταν τότε στο Παρίσι, άποφάσισε να έπισκεφθεί το νευρολόγο Άλμπερ Σαιν - Ζάν, για να υποβληθεί σέ θεραπεία.

Ο Σαιν - Ζάν είχε ένα γιό, τον Κάρολο, ήλικίας είκοσι ενός χρόνων, που μόλις είχαν αποφασίσει από τη σχολή του Σαιν - Ζύρ με το βαθμό του ανθυπολοχαγού.

Ο νεαρός Σαιν - Ζάν ένοιωσε άμέσως ένα παράφορο άίσθημα για τη Ναταλία, που φαίνεται πως κι' αυτή το συμπεριέσθηκε ή τουλάχιστον το ένεθάρρυνε. Όστόσο, δεν έπαψε να συναντάται με τον πρίγκηπα Σαντομίρ, ένα νεαρό Ρώσο άξιωματικό, που την άκολουθούσε

σαν τη σκιά της από το Μόναχο.

Ένα βράδυ, ο νεαρός Σαιν - Ζάν πήγε στο σπίτι της Ναταλίας και ζήτησε να την δει. Άλλ' ο ύπνηρέτης της του άπάντησε ότι ή κυρία του ήταν άρρωστη κι' ότι δεν μπορούσε να τον δεχθεί. Όστόσο, ο Κάρολος Σαιν - Ζάν εξακολουθούσε να κάνει βόλτες έξω από το σπίτι. Λίγο άργότερα, είδε ένα άμαξι να σταματάει μπροστά στην πόρτα.

Ο Σαιν - Ζάν άναγνώρισε στον άνθρωπο που κατέβηκε απ' αυτό τον πρίγκηπα Σαντομίρ. Ο ύπνηρέτης παραμέρισε άμέσως μπροστά του, σαν να τον περιμενε και τον άφισε να περάσει μέσα.

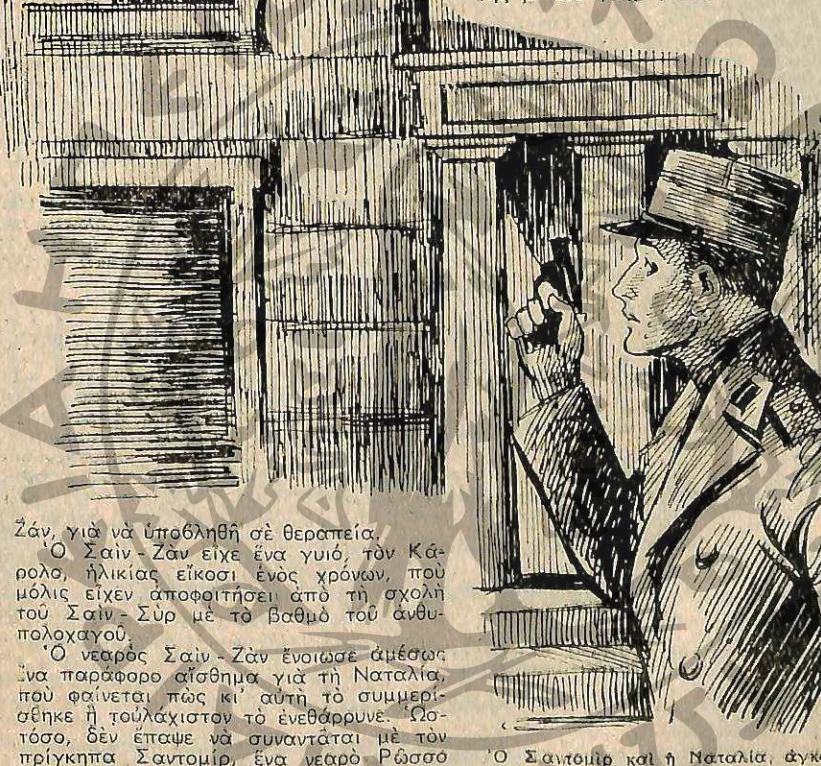
Η ζήλεια βασάνιζε τώρα την ψυχή του νεαρού άξιωματικού. Κάποια στιγμή — θα κόντευαν μεσάνυχτα — ο Κάρολος Σαιν - Ζάν είδε δυο σκίες σ' ένα παράθυρο του πρώτου όρόφου. Ήταν ο Σαντομίρ και ή Ναταλία, που, άγκάλιασμένοι τρυφερά, είχαν σταθεί κοντά στο παράθυρο και κτύπαζαν έξω. Μερικά λεπτά άργότερα, άκούστηκε ένας πυροβολισμός.

Ο Σαιν - Ζάν, πλημμυρισμένος από ζήλεια και πόνο, είχε άυτόκτονήσει μπροστά στην είσοδο του μεγάρου της Ναταλίας, φυτεύοντας μία σφαίρα στο κεφάλι του.

Το θλιβερό αυτό έπεισόδιο έκαμε το μυαλό της νεαρής γυναίκας να σαλέψει. Τρεις άνθρωποι είχαν πεθάνει ως τώρα εξ αίτίας της. Ο πρώτος ήταν ο άντρας της. Ο δεύτερος ο δυστυχισμένος Βόρις Σορμπιάνωφ, που την είχε άγαπήσει άλλοτε με τόση λαχτάρα. Και ο τρίτος, ο νεαρός Σαιν - Ζάν, ένα παιδί άμούστακο σχεδόν... Χωρίς άμφιβολία, κάποια και ή μοίρα την έκανε να σκορπίσει το θάνατο και τη δυστυχία γύρω της. Η εύτυχία φαινόταν, λοιπόν, πως ήταν άπαγορευμένη γι' αυτή...

Από τότε, ή Ναταλία, κλείσθηκε στο μέγαρό της, όπου δεν δεχόταν κανένα πια, ούτε αυτόν τον Σαντομίρ, που, άπελπισμένος, γύρισε μία μέρα στην πατρίδα του.

Η μεγάλη δούκισσα έζησε μερικούς μήνες ακόμη, βασανισμένη από τρόμερους έφιάλτες. Ένα πρωί, τέλος, ή καμαριέρα της τη βρήκε νεκρή πάνω στο κρεβάτι της. Η Ναταλία είχε άυτόκτονήσει, άνοίγοντας τις φλέβες του χεριού της μ' ένα μαχαίράκι.

Ο Σαντομίρ και ή Ναταλία, άγκάλιασμένοι τρυφερά, είχαν σταθεί κοντά στο παράθυρο.

Μελίμια πρώην ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Απογοητευμένη απ' τις σημερινές γυναίκες

Ελάχιστες απ' τις σημερινές γυναίκες ξέρουν ποσα οφείλουν στην Αμερικανίδα Άιρεν Κέιστλ... Οι πιο πολλές αγνοούν ότι η λεπτοκαμωμένη κι' ανάλαφρη Άιρεν ητ' εκείνη που δημιούργησε τον τύπο της μοντέρνας κι' ανεξάρτητης μεταπολεμικής γυναίκας, μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Η Άιρεν έκοψε τα μαλλιά της, σε εποχή που ένα τέτοιος νεωτερικός έθεωρείτο ασυγχώρητος. Και δημιούργησε έτσι μια καινούργια μόδα, που ριζώσε ακλόνητα. Ήταν επίσης η πρώτη που κατήργησε τα μπουτόνια που κομπάναν ως ψηλά, και τ' αντικατέστησε με τα μοντέρνα γοβάκια. Αυτή λανσάρισε την κοντή φούστα και τη λεπτή σιλουέττα, αυτή κατεδίκασε τον κορσέ.

Μαζί με το σύζυγό της Βέρνον, εισήγαγε τη μόδα του χορού και των ντάνσινγκ, όπως την έννοούμε σήμερα, δηλαδή σαν μια διασκεδαστική για όλο τον κόσμο, σε δημόσια κέντρα, έξω απ' τα σαλόνια και τις δεξιώσεις. Οι χορευτικές φιγούρες που εκτελούσαν οι δύο τους στις επιδείξεις τους, αποτέλεσαν τη βάση των περισσότερων σημερινών χορών.

Τώρα λοιπόν, έπειτα από 30 ολόκληρα χρόνια, η Άιρεν Κέιστλ εκφράζει την αποδοκιμασία της και την απογοήτευσή της για

τον τύπο της καινούργιας μεταπολεμικής γυναίκας. Φρονεί ότι οι νέες γυναίκες της εποχής μας έχουν χάσει τη χαρι τους και την κοкетταρία τους, με το να φορούν παπούτσια με χαμηλό τακούνι, και φούστες μακρές και πλατύες που κρύβουν και αδικούν τη σιλουέττα τους. «Τα σημερινά κορίτσια — λέει — δεν δίνουν προσοχή στην εμφάνισή τους κι' αδιαφορούν αν είναι περιποιημένα».

«Τελευταίως — προσθέτει — συζητούσα γι' αυτό το θέμα μ' ένα γνωστό καθηγητή της ψυχολογίας σε πανεπιστήμιο, ο οποίος μου είπε ότι τα περισσότερα κορίτσια φοιτούν στα κολλέγια, όχι για να μορφωθούν, αλλά... για να βρουν σύζυγο. Αρκοούνται δε σ' όποιονδήποτε, έστω κι' ασχνημόνη, αρκεί να τους προσφέρει την ασφάλεια και την άνεση που επιζητούν. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι... προτιμούν τους βλάκες!».

Πολύ πιο ικανοποιημένη είναι η κ. Κέιστλ απ' τις συνομηλικές της.

«Βρίσκω — λέει — ότι οι ηλικιωμένες γυναίκες ντύνονται σήμερα καλλίτερα παρά ποτέ, γιατί έχουν το θάρρος να εμφανίζονται με φορέματα πολύ νεανικότερα, παρά όσο, μετά τον πρώτο πόλεμο. Έξ' άλλου, οι φούστες δεν φτάνουν σήμερα στον αστραγάλο, όπως τότε... Ωστόσο, όμως, λόγω πώς θάβει πολύ να ξαναγυρίζαν τα ντυσέ, τα πέπλα κι' οι ταφτάδες».

Όσο για το πολυθρύλητο ζήτημα του μακρούς της φούστας, η κ. Κέιστλ είναι υπέρ του μέσου όρου. Φρονεί δηλαδή ότι το φουστάνι πρέπει να φτάνει ως τη μέση της νύμφης.

Για τη γυναίκα και τον έρωτο

Ο έρωτας είναι ανώτερος από το καθήκον. Ο θάνατος μόνον μπορεί να νικήσει τον έρωτα.

Μονάχα στο πρόσωπο μιας γυναίκας μπορεί κανείς να διαβιβάσει τον Παράδεισο.

Πρός τις αρρώστες γυναίκες πρέπει να φέρνεστε με επιείκεια. Έτσι διατάζει ο Θεός.

Ο σεισμός και ο έρωτας έχουν την ίδια αιτία: την έσωτερική φωτιά.

Ο σεισμός κι' ο έρωτας μπορούν να σ' αφήσουν νυμνά και άστεγο!

Η σεμνοτυφία των γυναικών, αν δεν είναι ένας ποιητικός τρόπος φιλαρεσκείας, είναι προσπάθεια αποκρύψας κάποιου φυσικού ελαττώματος.

Να φοβάσαι όσους αγαπάς. Μονάχα αυτοί μπορούν να σου προσεγγίσουν πραγματική λύπη.

Αντράς χωρίς γυναίκα είναι άλογο χωρίς χαλινάρι. Γυναίκα χωρίς άντρα είναι πλοίο χωρίς πηδάλιο.

Είναι δυστυχία για μια γυναίκα να μην έχει αγαπητή, αλλά είναι βαρύνουσα προσβολή να μην αγαπάται πιά.

Για τη γυναίκα καλό είναι ότι την ευχαριστεί και κακό ότι δεν την κοιταζει.

Ο γάμος γίνεται από τον έρωτα όπως το ξύδι από το κρασί.

Ένα απ' τα πράγματα που την απογοητεύουν περισσότερο, είναι η έλλειψη πρωτοτυπίας που δείχνουν οι περισσότερες νέες γυναίκες της εποχής μας. «Θάλεγε κανείς — τονίζει — ότι ενδιαφέρονται μόνο να φτιάχνουν ακριβά φορέματα, χωρίς να προσπαθούν να δημιουργήσουν κάτι δικό τους, να μελετήσουν τον τύπο τους και να επιδιώξουν να γίνουν διαφορετικές απ' τις άλλες. Είναι αδύνατον να βρη κανείς σήμερα σε μια γυναίκα την ωραία άσπρη και γκριζα ρωσική στολή και τις μπόττες που φόρεσε το 1914, ή μια στολή Ζουάβου με άσπρες γκέτες και κόκκινο φεσάκι που είχα λανσάρει μετά τον πρώτο πόλεμο».

Κατά τη γνώμη της, η καλλίτερη ντυμένη απ' τις σημερινές γυναίκες του καλού κόσμου είναι η δούκισσα του Ουίνδσορ.

Αλλά κι' από μιας άλλης απόψεως βρίσκεται το παρλόν ανώτερο απ' το παρόν: «Κανείς — λέει — δεν μπορεί να με ονομάσει σεμνοτυφή. Κι' όμως καταδικάζω τη σημερινή ωμή γυναικότητα. Πρέπει να ξέρουν οι γυναίκες ότι ένα πόδι τελείως γυμνό δεν μπορεί να συναγωνισθεί ούτε κατ' ιδέαν στο σέξ-άππηλ μ' ένα άλλο σφιγμένο μέσα σε λεπτή μαύρη κάλτσα».

Δεν βρίσκετε πώς έχει απόλυτο δίκιο;... Έχει άλλωστε όλο το δικαίωμα να μιλή για σέξ-άππηλ ή γυναίκα αυτή, που κατάφερε να παντρευτεί τέσσερες άντρες! Πραγματικά, ο πρώτος σύζυγός της Βέρνον Κέιστλ είχε γίνει αεροπόρος στον πρώτο πόλεμο και σκοτώθηκε το 1918.

Ένα χρόνο αργότερα, η Άιρεν ξαναπαντρεύτηκε μ' ένα πλούσιο Νεοορκεζό, χωρίς σε 8 χρόνια κι' έκαμε το τρίτο γάμο της με τον εκατομμυριούχο «βασιλέα του καφέ» και σπόρτμαν Φρέντ Μακ Λώλιν. Το 1944 χήρεψε, κι' έπειτα από 2 χρόνια παντρεύτηκε πάλι μ' ένα διαφημιστή. Σήμερα ενδιαφέρεται κυρίως για τα ζωα. Ωστόσο, παρ' όλη την ηλικία της, δεν έχει χάσει τη χαρι της και τη κομψότητά της.

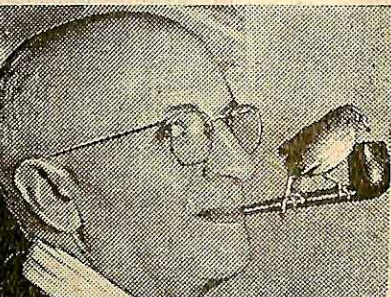
Αφλεκτα ύφασματα

Καθένας μπορεί να κάνει αφλεκτο ένα ύφασμα βάμβακερό, λινό ή ρεγίδον, αν το βουτήξει σε διάλυσι μισού κιλού κρυσταλλικού βορικού και 400 γραμμαρίων βορικού οξέος σε 5 λίτρα νερό. Το αφήνει εκεί μέσα 5-15 λεπτά (ανάλογως του πάχους του υφάσματος), κι' έπειτα το στύβει λίγο, το αφήνει να στεγνώσει και το σιδερώνει. Είναι μια συνταγή αμερικανική, που δεν αλλοιώνει καθόλου το χρώμα των υφασμάτων και δεν είναι δηλητηριώδης. Όταν όμως πλυθεί το ύφασμα, παίζει νανε αφλεκτο, και πρέπει να υποβληθεί και πάλι στην ίδια κατεργασία.

ΕΝΑ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΓΙΑ ΤΕΣΣΕΡΕΣ

Το επιβλητικό αυτό ποδήλατο για 4 άτομα είναι κατασκευασμένο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε και οι τέσσερες επιβάτες του να συμβάλλουν στην λειτουργία του. Κατασκευαστής του είναι ο Άρτ Ρόθμιντ που κατέχει στην εικόνα μας την υψηλότερη θέση.

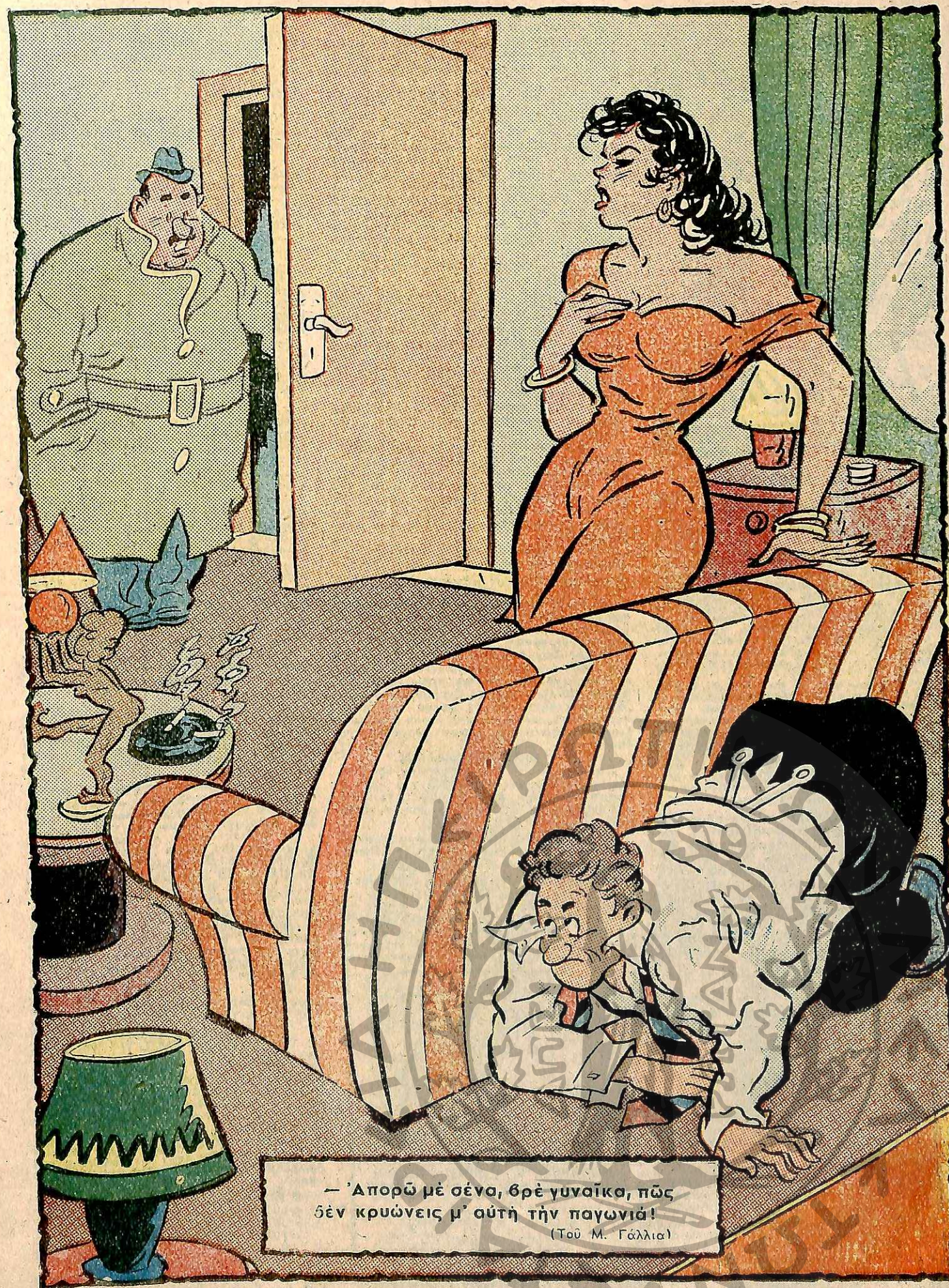
ΕΝΑΣ ΔΑΜΑΣΤΗΣ ΠΤΗΝΩΝ

Ο κ. Γούντρουφ Μάνεζιν από το Σαούθμπτον κατάρθωσε να δαμάσει το πουλάκι αυτό που κατέβαινε συχνά σ' η κήπο του σπιτιού του, για να φάη τα ψιγούλα που του πετούσε. Το έμαθε σιγά-σιγά να έρχεται να τρώει μέσα απ' το χέρι του και κατόπιν να πηγαίνει να στέκεται άφοβα πάνω στη πλάκα του.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΜΕ ΡΑΒΔΩΣΕΙΣ

Αντιγράφοντας τις κάλτσες που φορούν οι συνάδελφοί τους της ποδοσφαιρικής ομάδας, τα κορίτσια του Πανεπιστημίου του Σικάγου, αποφάσισαν να φέρουν τις χοντρές αυτές μάλλινες κάλτσες, με τις οριζόντιες ραβδώσεις. Η εκκεντρικότητά της δεν άρεσε καθόλου στους άρρενες συμπαθείς τους, στους οποίους τα πόδια αυτά θυμίζουν τις κολώνες που σηκώνουν τις στάσεις των τράμ.

— Απορώ με σένα, θρέ γυναίκα, πώς δεν κρυώνεις μ' αυτή την παγωνιά!

(Του Μ. Γάλλια)

σαν όλα τα γύρω βουνά, οι λαγκαδιές και τα παρθένα δάση.

Ύστερα απόλυτη σιωπή απλώθηκε γύρω. Οι τρεις κυνηγοί κυττάχτηκαν με φρίκη, με τις καρδιές σφιγμένες.

— Τόσο αίμα σε μιά ώρα μέσα!... ψιθύρισε ο Φάβιος. Δυο ανθρώπινες ζωές χάθηκαν. Αυτό δεν θα μας βγεί σε καλό...

— Ηκούσατε παιδιά μου, τού είπε ο Βουαροζέ. Οι κακούργοι πρέπει να τιμωρούνται. Έκαστος το καθήκον μας και τίποτε περισσότερο. Δεν είχατε δολοφόνοι, είμαστε εκδίκητοι.

Το βλέμμα του Φάβιου έπεσε τώρα στο μέρος όπου βρισκόταν ξαπλωμένος στη γη το πτώμα του δόν Αντώνιο Μεδιάνο, μέσα σε μία λίμνη αίματος. "Όρνεα σαρκοβόρα διέγραφαν μεγάλους κύκλους πάνω απ' το νεκρό. Ο Φάβιος αναστέναζε και είπε στους συντρόφους του:

— Πρέπει να βρούμε το πτώμα του Μεδιάνο πριν νυχτώσει.

— Αυτό είναι εύκολο, απάντησε ο Πέπες. Θα το μεταφέρουμε μέσα στο μνήμα του 'Ινδοιού αρχηγού και θα φράσουμε την είσοδο με μεγάλες πέτρες. Έτσι δεν υπάρχει φόβος να το κατασπαράξουν τα άγρια.

Πράγματι, ο Πέπες κι' ο Βουαροζέ κατέβηκαν από το λόφο, σήκωσαν το πτώμα του δόν Αντώνιο και το μετέφεραν στο μνήμα του 'Ινδοιού. Έβαλαν έπειτα μεγάλες πέτρες μπροστά στην είσοδο και ξαναγύρισαν κοντά στο Φάβιο.

Οι πειρατές της ζούγκλας

Η ώρα είχε περάσει πιά. Βράδυαζε... Ο ήλιος έγερνε στη δύση του πίσω απ' τα πανύψηλα δέντρα. Ο ουρανός φαινόταν σαν αίματοβαμμένος.

Οι τρεις κυνηγοί κάθισαν στην κορφή του λόφου κι' έδειπνισαν. Ήταν κατακουρασμένοι.

— Πρέπει να ξεκουραστούμε, είπε ο Πέπες.

— Όχι, όχι, φώναξε ο Βουαροζέ. Πρέπει να φύγουμε το γρηγορώτερο από δω πέρα. Δεν πρέπει να μείνουμε στο μέρος αυτό τη νύχτα. Θα μας περικυκλώσουν οι 'Ινδοί κι' αύριο πιά θάβει άργα. Ας μαζέψουμε όσο πιο πολύ χρυσάφι μπορούμε κι' ας ξαναγυρίσουμε στο μέρος απ' όπου ξεκινήσαμε. Σιγουρεύουμε εκεί το χρυσάφι και ξαναγυρίζουμε να πάρουμε κι' όλο το άλλο. Σύμφωνοι;

— Όχι, Βουαροζέ, είπε ο Φάβιος. Ας μείνουμε εδώ άποψη. Έχει νυχτώσει πιά. Κι' αύριο φεύγουμε. Όσο για το χρυσάφι, καταραμένο να είναι. Δεν θέλω ούτε δράμι απ' αυτό.

— Φάβιε, παιδί μου, γιατί μιλάς έτσι απελπισμένα; Ξέχασε ότι έγινε σήμερα. Από αύριο θ' αρχίσει μιά καινούργια ζωή για σένα.

Ο Φάβιος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του και δεν απάντησε.

Πυκνό απλώθηκε το σκοτάδι γύρω. Το δάσος ήταν μαύρο σαν τη Κόλαση. Τ' άγρια ζώα έφυγαν, έβγαζαν απ' τις φωλιές τους και ούρλιαζαν άγρια.

Οι τρεις κυνηγοί δεν άναψαν σκοπίμως φωτιά, για να μη τους αντιληφθούν οι 'Ινδοί.

— Δεν θα κοιμηθής, Φάβιε; ρώτησε ο Βουαροζέ το νέο.

— Όχι, Βουαροζέ. Δεν νυστάζω καθόλου. Κοιμήθητε σεις κι' εγώ θα μείνω άγρυπνος φρουρός ως τα μεσάνυχτα.

Ο γηραιός κυνηγός κατάλαβε πως ο Φάβιος ήθελε να μείνει μόνος και να δουρίστη στις σκέψεις του. Δεν έφερε λοιπόν καμιά αντίρρηση. Διπλώθηκε στο μανδύα του και πλάγιασε κοντά στον Πέπε με το όπλο στα χέρια, αφού τοποθέτησε γύρω στην κορφή του λόφου μερικές μεγάλες πέτρες, που θα του χρησίμευαν για τακτούρι, σε περίπτωση που θα τους έπετι βεντό οι 'Ινδοί. Οι δυο κυνηγοί δεν άργισαν ν' αποκοιμηθούν.

Μόνος τώρα ο Φάβιος με την καραμπί να ανάμεσα στα γόνατα, κύτταζε τον έστροφωτισμένο ουρανό και σκεφτόταν. Δυο άνθρωποι είχαν χάσει τη ζωή του εξ αίτια του, μέσα σε μιά ώρα. Και τώρα που είχε εκδικηθεί το δολοφόνο της μητέρας του και του θετού του πατέρα, τι τού έμενε να κάνει; Να υφίσταται πίσω στον κόσμο; Η ζωή των πολλών δεν τον τραβούσε καθόλου. Και το χρυσάφι τού ήταν άχρηστο.

Δεν τον ενδιέφεραν πιά τα πλούτη. Μόνο η αγάπη της δόνας Ροζαρίτας θα τον ξαναγεννούσε.

Στη σκέψη του Φάβιου ήρθαν ξαφνικά τα τελευταία λόγια του Κουχίλλου. Τι να ήθελε να πη άραγε ο τυχοδιώκτης; Μιλούσε σοβαρά ή έρχε ένα ψέμμα για να τον συγκινήσει και να τον κάνει να του χαρίσει τη ζωή; Τη στιγμή αυτή ένας ανατριχιαστικός θρήνος ακούστηκε από το μέρος του δάσους.

Ο Φάβιος ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Διέκρινε μερικές μαύρες σκιές να πηγαίνονταν κάτω απ' τα δέντρα. Το μυγκρητό ξανακούστηκε σε λίγο πιο δυνατά.

Ο Φάβιος έτοιμασε ανήσυχος το όπλο του. Μα την ίδια στιγμή αισθάνθηκε ένα χέρι να σφίγγει δυνατά το δικό του. Ήταν ο Βουαροζέ, που κοιμόταν πλάι του και που είχε ξυπνήσει απότομα από τα μυγκρητά. Ο γηραιός κυνηγός ανασηκώθηκε πλάι στο Φάβιο και τόν ρώτησε:

— Τι τρέχει Φάβιε; Αντί να τού απαντήσει, ο Φάβιος τού έδειξε το μέρος απ' όπου ακουγόταν ο παραξενός θρήνος.

Ο Βουαροζέ άφουγκράστηκε για μιά στιγμή και είπε με ήσυχη φωνή:

— Μην άνησυχείς, παιδί μου. Είναι το άλογο του δόν Έστεβάν που πυροβόλησα την ώρα που έφευγε για να ν' αλυτώσει. Το δυστυχισμένο ζώο! Φαίνεται πως δεν τ' σκότωσε η σφαίρα μου και τώρα ψυχораγεί.

— Και οι σκιές γύρω του; ρώτησε ο Φάβιος.

— Είναι λύκοι. Τριγύρισαν το έτοιμο θάνατο ζώο για να το κατασπαράξουν.

Πράγματι, γύρω απ' το πεσμένο στη γη έτοιμο θάνατο άλογο, καμιά δεκαπενταριά λύκοι τριγύριζαν ρουθουνίζοντας άγρια. Τα μάτια τους άστραφταν μέσα στη νύχτα, σαν αναμμένα κάρβουνα.

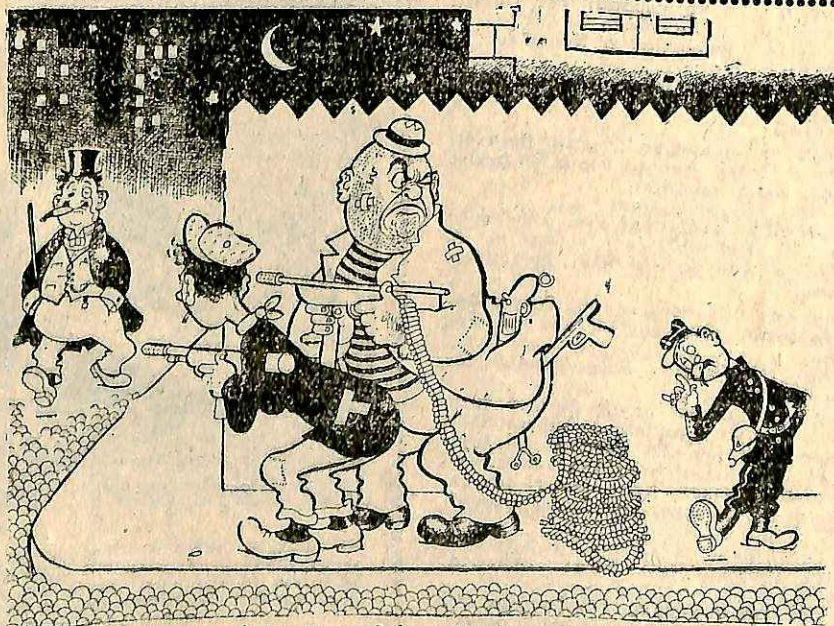
Το άλογο, καταλαβαίνοντας τόν έσχατο κίνδυνο που διέτρεχε, χλιμίντριζε μ' άγωνία κι' απελπισία.

— Κοιμήσου, παιδί μου, είπε ο Βουαροζέ στο Φάβιο. Θ' άγρυπνήσω εγώ ως το πρωί, ξυπνώντας άργότερα και τόν Πέπε. Μην άνησυχείς, Φάβιε μου. Οι λύκοι μας έχουν μυρίστη, αλλά δεν θα τολμήσουν να μας πλησιάσουν.

— Δεν μπορώ να κλείσω μάτι, αποκρίθηκε ο Φάβιος.

— Πλάγιασε και δεν θ' άργήσης να σε πάρη ο ύπνος. Πρέπει ν' αναπαυθής. Είσαι τόσο κουρασμένος!...

Ξαφνικά ο Φάβιος τινάχτηκε ανήσυχος, στυλώνοντας τα μάτια του μακριά, στο σκοτεινό βάθος της άπραντης ζούγκλας. Τό 'ίδιο έκανε κι' ο Βουαροζέ. Ο Πέπες ξύπνησε κι' αυτός κι' έτοιμασε το όπλο του.

— Να λείπουν τ' άστεια παιδιά... Άφήστε τόν κύριο ήσυχο...

— Τι τρέχει;... Τι τρέχει;... ρώτησε μι- σοκαλισμένος απ' τόν ύπνο.

— Πυροβολούν! είπε ο Φάβιος.

— Ναι, είπε ο Βουαροζέ. Ακούστε τί κακό γίνεται... Σωστή μάχη. Μα μην ά- νησυχήτε...

— Γιατί; Τι συμβαίνει λοιπόν; ρώτη- σε ο Φάβιος.

— Φαίνεται πως πιάστηκαν οι χρυσο- θήρες τού δόν Αντώνιο με τούς 'Ινδούς. Οι τρεις κυνηγοί σώπασαν τώρα κι' ά- κουγαν τις όμοιες που έπεφταν. Ο Βουαροζέ δεν είχε πέσει έξω. Έπρόκειτο πραγματικά για τη σύγκρουση μεταξύ τών χρυσοθήρων και τών Έρυθρόδερμων, που ήταν ο δολοφόνος τών άτυχών τυχοδιωκτών.

Οι ραγδαίοι πυροβολισμοί είχαν άνα- στατώσει τη ζούγκλα. Τ' άγρια έσκου- ζαν και θρυχόντανε άπελπιστικά.

Σε λίγο απόλυτη σιγή απλώθηκε κάτω απ' τόν έναστρο ουρανό.

Ο γερο - Βουαροζέ αναστέναζε και εί- πε σιγά:

— Η μάχη τελειώνει.

— Ποιοι να νίκησαν άραγε; ρώτησε ο Φάβιος.

— Αυτό δεν είναι δύσκολο να τó κατα- λάβει κανείς, τού απάντησε ο Πέπες. Θα νίκησαν αυτοί οι καταραμένοι 'Ινδοί.

— Γιατί; Πως τó συμπεραίνει αυτό;

— Είν' άπλουστατό, Φάβιε. Οι λευκοί ήταν χωρίς άρπηγούς. Πολύ φοβούμαι λοι- πόν, ότι οι Έρυθρόδερμοι θα τούς έξο- λώρουν.

— Είναι τρομερό!

— Ναι. Είναι ένα από τα τόσα δράμα- τα της ζούγκλας. Και τώρα πρέπει να- χουμε τα μάτια μας τέσσερα. Οι 'Ινδοί έλευθεροί πιά θα ριχτούν εναντίον μας. Έχουμε μαζί τους άνοιχτους λογαρια- σμούς. Το Μαύρο Πουλί θα ζητήσει να εκ- δικηθής. Γιατί δεν έφεύγαμε απ' τα κατα- ρμένα αυτά μέρη, όσο ήταν ακόμα και- ρός; Αύριο τó πρωί θα είναι ίσως άργα... ώστόσο θα κοιμηθώ λιγάκι...

Ο Φάβιος πλάγιασε σε λίγο σιμά στο Βουαροζέ και κουρασμένος όπως ήταν άρ- γησε ν' αποκοιμηθής κι' αυτός, όπως εί- χε κάνει κι' ο Πέπες. Ο Βουαροζέ σηκω- σε τότε άπαλά - άπαλά τó κεφάλι του και τó ακούμπησε στα γόνατά του.

Τα άστρα λάμπανε ψηλά στόν ουρανό σαν χιλιάδες διαμάντια. Ο γηραιός κυ- νηγός έσκυψε πάνω απ' τόν κοιμισμένο Φάβιο, τόν κύτταζε άρεκته ώρα με στο- ρή κι' ύστερα ψιθύρισε:

— Κοιμήσου... κοιμήσου ήσυχα, αγαπη- μένο μου παιδί. Όπως άλλοτε, όταν ή- σουνα μικρός, άγρυπνώ και τώρα από πά- νω σου έτοιμος να σε υπερασπισθώ από κάθε κίνδυνο. Είσαι μεγάλος και δυνατός τώρα, Φάβιε μου. Είσαι πλούσιος. Η μέ- ρα τού χωρισμού μας πλησίασε. Θα φύ- γης, να πάς να ζήσης μακριά μου, στις πόλεις. Και θ' απομείνω πάλι μόνος μου,

μόνος κι' έρημος... Ο γερο - Βουαροζέ θα πεθάνει μέσα στ' άγρια δάση...

Η νύχτα ήταν γλυκιά.

Τό φαγάρι έλουζε τις γύρω άγριες έ- ρμειες, με τó λευκό τού φώος. Πλάι, κοντά στους γκρεμούς, θρονούσαν πέφτοντας ά- πο ψηλά τα νερά τού καταρράκτη. Τα φύλ- λα τών δέντρων θρούσαν γλυκά μέσα στη νυχτερινή αύρα.

Μακριά, απ' τα Όμιχλώδη Όρη, έφτα- νε κάθε τόσο μιά άλλακοτή και μυστηριώ- δης βοή. Τα θηρία της ζούγκλας τίν ά- κουγαν κι' ούρλιαζαν άπειλητικά...

Στón ουρανό έσβυναν κάθε τόσο λαμπε- ρά άστρα, διαγράφοντας άργυρά τόξα στο θαμπό στερέωμα.

— Πόσο ή ζούγκλα μοιάζει με τόν ώ- κεανό! ψιθύρισε ο Βουαροζέ. Οι ίδιες βροντές, ή ίδια μεγαλοπρέπεια... Ο ώ- κεανός!... Η αγάπη της νεότητός μου. Η ζούγκλα!...

Κι' άπάνω απ' όλα αυτά ο Φάβιος μου, ή μεγαλύτερη της ζωής μου λατρεία.

Ξαφνικά, ένας ύποπτος θρόνους άκού- στησε πρós τó μέρος της Πηγής τού Χρυ- σαφιού. Ο Βουαροζέ ανησύχησε. Άφου- κράστηκε κάμποσες στιγμές και ύστερα ακούμπησε τó κεφάλι τού Φάβιου στη γη και κατηφόρησε πρós την Πηγή, με την καραμπίνα στο χέρι.

Η απότομη όμας αυτή μετατόπισε ξύ- πνησε τó Φάβιο, που μη βλέποντας τόν Βουαροζέ πλάι τού, σηκώθηκε όρθιος και κύτταζε γύρω τόν ανήσυχα.

Ο Βουαροζέ τόν είδε και ξαναγύρισε άμέσως πίσω.

— Τι τρέχει; τόν ρώτησε ο νέος.

— Τίποτα, παιδί μου, ήσυχασε.

— Κι' αυτός ο θρόνους που ακούγεται;

— Είναι μερικά τασκάκια, Μυρίστηκαν τó αίμα που χύθηκε εκεί κάτω και τρι- γυρίζουν άνάμεσα στα κλαδιά.

— Τό αίμα!... ψιθύρισε λυπημένος ο Φάβιο. Χύθηκε τόσο αίμα, μέσα σε μιά μέρα.

Μην τά σκέπτεσαι πιά αυτά, καλό μου παιδί. Κύτταζε τόν Πέπε τί θαθεία τού κοιμάται! Κάνε και συ τó ίδιο, Φά- βιε μου.

— Να κοιμηθώ; Όχι, είναι άδύνατον...

Δεν μπορώ, δεν θέλω. Ας μιλήσουμε καλ- λίτερα.

— Είδα στόν ύπνο μου τόν δόν Άν- τώνιο, είπε ο Φάβιος. Τό φάντασμά του θα με κυνηγεί άλλοιμονο, διαρκώς!

— Όχι, Φάβιε, δεν έχεις δίκιο, τού έξηγήσε ο Βουαροζέ. Είδες ένα κακό όνει- ρο, γιατί τó νεύρα σου είναι ταραγμένα.

Όλα θα ξεχαστούν με τόν καιρό.

Μερικές στιγμές σιωπής έμεσολάβησαν. Τέλος ο Βουαροζέ αναστέναζε θαθεία και εί- πε στο νέο:

— Πές μου, Φάβιε, θα με θυμάσαι όταν θα βρίσκεσαι μακριά μου; Θάσαι πιά τό- σο εύτυχισμένος, παιδί μου! Τη νύχτα που ήρθες παγωμένος στη φωτιά μας και ζήτησες βοήθεια, τη νύχτα που σε άνα- γνώρισα και σε ξαναδούληκα, έκανα χίλια δυό σχέδια για σένα. Σήμερα πιά είσαι πλούσιος. Έχεις περισσότερο χρυσάφι στη διάθεσή σου, απ' όσο έχουν όλοι μαζί οι βασιλείς. Δεν μπορώ λοιπόν να σου προσφέρω ό φτωχός εγώ κυνηγός παρά μόνο τήν καρδιά μου... Τήν καρδιά μου και τή ζωή μου...

Ο Βουαροζέ σταμάτησε. Τόν έπνιγε ή συγκίνηση.

— Λοιπόν, είπε σε λίγο στο Φάβιο, τί θές να μου πής, παιδί μου;

Ο Φάβιος έτοιμαζόταν ν' απάντησε όταν ραγδαίοι πυροβολισμοί άντήχησαν πάλι στο βάθος της ζούγκλας.

Ο Πέπες τούς άκούσε μέσα στόν ύπνο του και ξύπνησε.

— Τι συμβαίνει πάλι; ρώτησε, άρπά- ζοντας τó όπλο του, πούχε πέσει στο πλάι του, ενώ κοιμόταν.

— Θα μάχονται ακόμα οι χρυσοθήρες με τούς 'Ινδούς, απάντησε ο Βουαροζέ. Οι πυροβολισμοί πέφτουν πρós τó μέρος της κατασκηνώσεως τού δόν Αντώνιο.

— Λες ναρθούνε ως εδώ αυτοί οι ά- χρείοι οι Έρυθρόδερμοι; Ξαναρώτησε ο Πέπες.

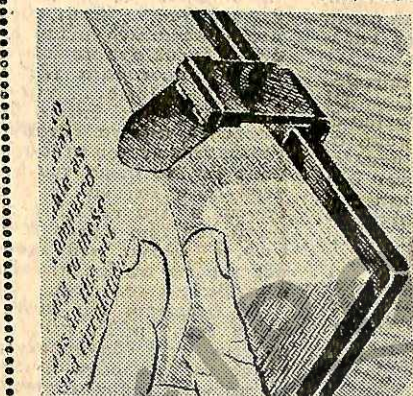
— Δεν τó πιστεύω, είπε ο Βουαροζέ. Πάντως κι' αν έρθουν δεν θα μάς βρουνε να κοιμόμαστε. Κι' αν είναι είκοσι όλοι όλοι θα τούς ξεπαστρέψουμε εύκολα.

Έπειτα ο γηραιός κυνηγός γύρισε στο Φάβιο και συνέχισε:

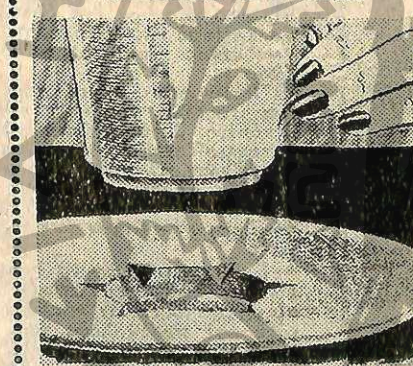
Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ ΧΑΙΝΓΟΥΩΡΘ

Η τέως σύζυγος τού Άλλι Χάν προσπα- θεί να κρύψει τó πρόσωπό της για ν' απο- φύγη τόν φωτογραφικό σακό. Η έγκρα- λειμένη αυχόνος βρισκόταν στο Μορρεν της Έλβετίας, έφυγε δίως απ' αυτή την πόλη τήν παραμονή της σφίσεως τού συ- ζύγου της με τήν Ρίτα Χάινγουορθ.

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Η άλλη αυτή έφευρεσις τού κ. Α. Σέ- φιερ από τó Μπρούκλιν, θα έυπρεπείση πολύ εκείνους που διαβάζουν βιβλία. Πρό- κειται για ένα αυτόματο σημάδι που ά- φηνει έλευθερό τó γύρισμα τών σελί- δων και επιτρέπει στόν άναγνώστη να ξαναβρίνη τó βιβλίο ακριβώς στη σελίδα που διέκοψε τó διάβασμα.

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΙΑΤΑΚΙ

Τό πιατάκι αυτό είναι διαμορφωμένο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να δέχεται τó φλυτζά- νι και να τó κρατά άκίνητο στο κέντρο του. Μερικές ρωγμές σε σχήμα «V» επι- τρέπει στó ύψος τού έχει ενδεδειγμένης χυθεί να κυλά στο βάθος τού μικρού κε- νού άφαινοντας έτσι τó πιατάκι ολόκληρο.

— Πρόσεξε, Φάβιε! Άν δεν προφτάσου- με να φύγουμε από δω και μάς επιτεθούν οι 'Ινδοί μην έκτεθής στα δέλη και στις σφαίρες τους. Μη σε παρασύρη, παιδί μου, ή όρμητικότητάς σου. Πρέπει να πυροβολώμε καθένας με τη σειρά του. Να σηματοδείς καλά όταν πυροβολήσ.

Οι πυροβολισμοί που άκουγότανσαν μακριά στη ζούγκλα, έπαψαν σιγά - σιγά. Απόλυτη γαλήνη απλώθηκε γύρω. Τ' άγε- ράκι που άρχισε να φυσάει έγινε πιο δρο- σερό. Κάθισαν κι' οι τρεις κάτω κι' άρχι- σαν να προγευματίζουν.

Όταν τó πρόγευμά τους τελείωσε, ο Φάβιος γύρισε στόν Βουαροζέ και τού εί- πε:

— Πές μου, Βουαροζέ, σου άρέσει ή ζωή τών πόλεων;

Πρίν ο Βουαροζέ προλάβη ν' απαντή- ση, ο Πέπες σηκώθηκε κι' απομακρύνθηκε μερικά βήματα. Κατάλαβε πως ή συζη- τηση αυτή θα ήταν σχετική με τόν απο- χωρισμό τους από τó Φάβιο.

— Άν μου άρέσουν οι πόλεις; απάντη- σε ο Βουαροζέ στο Φάβιο. Μα... φυσικά μου άρέσουν. Βέβαια έχουν βορβόρους, συ- νωστισμούς, αλλά... διάβολε, δάμουν εύ- τυχης να βρίσκωμαι μαζί σου.

Ο γηραιός κυνηγός δεν έλεγε τήν ά- λήθεια. Δεν ήθελε όμως να δυσχεράνη τó Φάβιο. Αυτός να ζήση μέσα σε μιά πόλη; Θα πεθάνει μέσα σε λίγες ώρες από άσφυξία.

Ο Πέπες κατάλαβε τó ψέμμα τού Βου- αροζέ και τó δράμα που παίζονταν στίν καρδιά του και ξερόβηξε απ' τó μέρος πούχε άποτραβήχτη.

— Και ή ζούγκλα, δεν σ' άρέσει ή ζούγκλα; Ξαναρώτησε ο Φάβιος.

— Χμ... Καλή είναι, παιδί μου, αν και κινδυνεύη να πεθάνη κανείς σήμερα από δίψα κι' αύριο από πείνα, αν και κινδυ- νεύη, λέω, κανείς να τού γυνώσουν τó κρανίο οι 'Ινδοί ή να τόν κατασπαράξη κορμιά τίγρις...

Και τή φορά αυτή ο Βουαροζέ δεν έλεγε τήν άλήθεια για να ν' άμείβεσθαι τó Φάβιο. Σ' αυτόν δεν άρεσε ή ζούγκλα; Και μήπως μπορούσε να ζήσει μακριά απ' αυ- τή; Η ζούγκλα ήταν τó σπίτι του, τó πα- λάτι του, ο παράδεισός του. Ο Πέπες ά- κούσε και τó ψέμμα του αυτό και ξανα- βήξε.

Η θέσις τού Βουαροζέ ήταν δύσκολη. Άναγκαζόταν να λήη ψεύματα, χάριν τού Φάβιου.

Ο Πέπες λυπήθηκε τó γηραιό φίλο του. Δεν μπόρεσε να κρατηθής πιά και φώναξε ξαφνικά:

Μην τόν πιστεύεις, Φάβιε! Δεν λέει άλήθεια. Δεν βλέπεις λοιπόν πως πνίγε- ται ή φωνή τού λαιμού του;

— Πέπε! φώναξε ο Βουαροζέ και τί- νάχηκε θρήνος.

— Ναι, ναι, έτσι είναι, έπέμεινε ο Πέ- πες. Πες τήν άλήθεια, παλιό μου φίλε. Δεν μπορούμε έμεις να ζήσουμε στις πόλεις.

— Θα τó κάμω, φώναξε ο Βουαροζέ. Τό ότι ο Φάβιος θα μου κλείση τά μάτια, ό- ταν πεθάνω, είναι αρκετή εύτυχία για μένα, που είμαι μόνος κι' έρημος.

— Έτσι λοιπόν, Βουαροζέ; Είς' έρη- μος στόν κόσμο; Κι' έμένα τόν παλιό σου σύντροφο δεν με λογαριάζεις; Δεν ζούμε τόσα χρόνια μαζί. Μαζί δεν κινδυνώσαμε χίλιες φορές; Σ' εγκατέλειπα ποτέ;

Ο Βουαροζέ έσκυψε λυπημένος τó κε- φάλι του.

Τώρα κανείς δεν μιλούσε. Ο Φάβιος έπιασε από τó χέρι τούς δυο κυνηγούς και τούς εί- πε:

— Ακούστε, φίλοι μου. Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος μαντεύατε τή σκέψη μου. Δεν αγαπώ τή ζωή τών πόλεων. Δεν ά- γαπώ τά πλούτη και τήν πολυτέλεια. Δεν θέλω ούτε δράμι από τó χρυσάφι της Πη- γής. Ένα μόνο θέλω...

Οι δυο κυνηγοί είχαν κρεμαστή από τά χείλη του.

— Ένα μόνονα ποθώ, συνέχισε ο Φά- βιος. Να ζήσω μαζί σας. Να μείνω κοντά σας, να συμμεριστώ τούς κινδύνους σας. Πές μου, Πέπε, τó θές σ' αυτό;

— Διάβολε! φώναξε με χαρά ο Πέπες. Θέλει και ρώτημα; Τό θέλω και τó παρα- θέλω μάλιστα.

— Κι' εσύ, Βουαροζέ;

Ο Βουαροζέ πνιγόταν απ' τή χαρά του ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟ ΠΟΥ ΔΙΑΣΩΖΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ

Το κυνήγι του έρωτα-
μένου παπαγάλου

Είναι γνωστόν ότι οι Άμερικανοί ενδιαφέρονται για τη ζωή και την καλοπέραση των ζώων, περισσότερο κι απ' των ανθρώπων! Σε κάθε μεγάλη λοιπόν αμερικανική πόλη υπάρχουν λιγότερο ή περισσότεροι ζωφίλοι, ανδρών και γυναικών, που δεν διατάζουν να ριψοκινδυνεύουν ακόμη και τη ζωή τους για να γλυτώσουν ζώα που βρίσκονται σε κίνδυνο — π. χ. να κυνηγήσουν μέσα στους σκαρφαλωμένους στα βράχια ή να σκορπάζουν στην πρόσοψη ενός σπιτιού για να ελευθερώσουν ένα περιστερίκι μπλεγμένο στα ηλεκτρικά σύρματα... Οι άνθρωποι αυτοί ριχνονται μέσα στη φωτιά σαν τους πυροσβέστες, και ξέρουν να περιποιούνται τα πληγωμένα ζώα σαν κτηνίατροι. Είναι έτοιμοι πάντοτε, μέρα και νύχτα, να τρέξουν όπου θα τους καλέσουν.

Η περίπτωση του «έρωτα-μένου παπαγάλου» ήταν μία απ' τις χαρακτηριστικότερες που τους έχουν ασχολήσει. Κάποιος κάτοικος του Σικάγου είχε στο σπίτι του ένα ζευγάρι πα-

παγάλους. Μια μέρα λοιπόν, ψόφησε η θηλυκή. Ο αρσενικός αρρώστησε τότε απ' τη λύπη του, έμεινε νηστικός επί μέρες, κι επιτέλους πέταξε απ' το ανοιχτό παράθυρο, για να ψάξει να βρει το χαμένο ταίρι του. Ο ιδιοκτήτης του φοβήθηκε ότι θα παγώσει τη νύχτα απ' το κρύο — ήταν καρδιά του χειμάνος — κι είδοποίησε άμεσα το «Συνεργείο ζωοφίλων».

Άμεσα ξεκίνησαν οι άνθρωποι του, μ' ένα αυτοκίνητο, εφωδιασμένοι μ' όπλα τ' απαιτούμενα, από συριγγές ενέσεων έως μεγάλες άποχες... Ανεκάλυψαν γρήγορα το πουλί, καθισμένο πάνω σε μια γειτονική καπνοδόχο. Ανεβήκαν λοιπόν ως τη χιονοσκεπασμένη στέγη του σπιτιού και δοκίμασαν να το πιάσουν με την άποχη. Εκείνο όμως, έννοώντας να συνεχίσει την έρευνα για το ταίρι του, φτερούγισε την τελευταία στιγμή και πήγε να καθήσει σ' άλλη στέγη!

Το ίδιο πράγμα επανέληψε πολλές φορές... Οι άνθρωποι του συνεργείου έλυσαν στα πόδια τους, ανεβοκατεβαίνοντας σκάλες, κι έμειναν άγρυπνοι όλη τη νύχτα! Τέλος, ο παπαγάλος κουράστηκε κι άποχισε σε μια σκεπή, όπου τον άρπαξε η άποχη.

Σπάνια ωστόσο έχουν άσυνληπτόν τα συνεργεία με παπαγάλους ή άλλα εξωτικά πουλιά. Ως επί το πλείστον, τους απασχολούν γάτες και σκυλιά.

Συχνά τα ζώα αυτά, κα-

Πρακτικές συμβουλές

Οι λεκέδες που μένουν πάνω στα πιατόπανα της κουζίνας και που δεν φεύγουν με τη μπουγάδα, χρειάζονται άλλα δραστικότερα μέσα: Τους εμποτίζετε με μια διάλυση από μια κουταλιά αλάτι, μια κουταλιά αμμωνία και μισό ποτήρι νερό. Αφήνετε να μουσκέψουν επί 12 ώρες κι' έπειτα ξαναζαρώτε στη μπουγάδα τα πιάνα.

Τα κοκκαλένια χτένια καθαρίζουν, αν τα τρίψετε με μια βούτυρα βρεγμένη με άραια διάλυση αμμωνίας. Μη χρησιμοποιήσετε ποτέ νερό και σόδα ή σαπούνι, γιατί το χτένι θα λυθεί και κίτρινίσει.

Για χρωματιστά μάλλινα πλένονται με χλιαρό νερό και αμμωνία (δύο κουταλιές της σούπας αμμωνία σε 1 1/2 όκα νερό). Έτσι καθαρίζουν περίφημα και συγχρόνως ζωηρεύει το γούνο τους.

Οι ανοιχτοχρώμες και ποικίλως γραβάτες πλένονται με «καρή σαπουνόδα». Αν είναι πολύχρωμες ή σκούρες, τις βουτίζετε επανειλημμένως σε καθαρή βενζίνη. Πάντως, μη τις ταΐσετε ποτέ — είτε μεταξωτές είναι, είτε βαμβακερές ή μάλλινες.

Μόλις αδειάσει ή κατασρόλα όπου βράσατε γάλα, ρίχνετε μέσα νερό και μια πρέσα σόδα, για να μπορούσατε κατόπιν να την πλύνετε εύκολα.

Οι λάμες των μαχαριών καθαρίζουν και γυαλίζουν, αν τις τρίψετε με μια κομμένη ωμή πατάτα κι' έπειτα τις ξεπλύνετε και τις σκουπίσετε μ' επιμέλεια.

Για να μη μυρίζει άσχημα η πετρελαιομηχανή σας, ρίχνετε μέσα στο πετρέλαιο λίγη νοβόλαλη.

τάς τις περιπλανήσεις τους στις σοφίτες, πέφτουν στο κενό που υπάρχει ανάμεσα στα δυο φύλλα των μεσοτοιχών πολλών αμερικανικών σπιτιών. Για να τα βγάλουν από κει μέσα, οι άνθρωποι του συνεργείου κρεμούν από ψηλά μια θηλειά, ως μπροστά στα πόδια του, με την ελπίδα να προχωρήσει το ζώο, από περιέργεια, και να μπη μέσα στη θηλειά. Τότε την τραβούν απότομα, το πιάνουν απ' την κοιλιά και το σηκώνουν ψηλά.

Αν όμως το ζώο δεν δεχθί να... τους βοηθήσει, αναγκάζονται να τρυπήσουν τον τοίχο για να το ελευθερώσουν.

Άλλοτε πάλι, οι γάτες σκαρφαλώνουν σε ψηλά δέντρα ή στύλους, κι' έπειτα φοβούνται να ξανακατεβούν κι' αρχίζουν να νιαουρίζουν σπαρακτικά, ζητώντας βοήθεια. Στην περίπτωση αυτή, ένας ειδικός προσπαθεί, απ' το πλησιέστερο παράθυρο ή μπαλκόνι, να πιάσει το ζώο με μια θηλειά, στερεωμένη στην άκρη ενός μακρού κονταριού. Αν τυχόν η γάτα παλέψει τότε για να ξεφυγή και γκρεμιστεί από ψηλά, πέφτει μέσα σ' ένα δίχτυ που την περιμένει, τεντωμένο, από κάτω.

Η διάσωση των αλόγων παρουσιάζει διαφορετικά προβλήματα, εξ αιτίας του βάρους των. Έτσι, όταν μια καλοκαιρινή μέρα, ένα αλόγο έπεσε στο ποτάμι, απ' μια προκυμιά της Ν. Υόρκης — ίσως... για να δροσίσει — κι' έπειτα δεν μπορούσε πια να ξαναβη, χρειάστηκε να του περάσουν γύρω απ' το σώμα του μια γερά ζώνη και να το ανεβάσουν μ' ένα γερό βίντσι. Κατά τον ίδιο τρόπο βγάλουν τ' αλόγα που έχουν πέσει μέσα σε ξεροπήσδα ή σε βαθειά χαντάκια.

Οι άνθρωποι των συνεργείων έχουν μάθει πώς να πιάνουν τις εξαγριωμένες γάτες απ' τη ράχη ή απ' τα πόδια, ώστε ν' αποφεύγουν τα νύχια τους. Όταν έχουν να κάνουν με σκυλιά, τους δίνουν να δαγκώσουν ένα χοντρό πετσά, και, καθώς έχουν χάσει τα δόντια τους σ' αυτό, τ' αρπάζουν από πίσω με τέχνη.

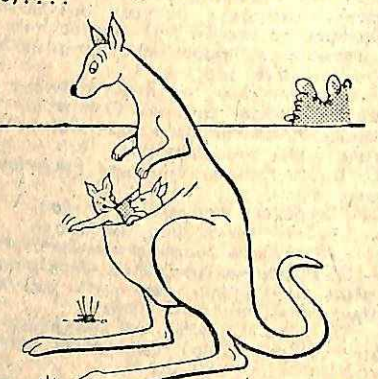
Για άλλα ζώα μεταχειρίζονται ένα συρματίνο κλουβί, που περιέχει ένα δόλωμα και που κλείνει η πόρτα του μόλις μπη μέσα το ζώο.

Έχουν πάντοτε μαζί τους ένα πιστόλι, για κάθε ενδεχόμενο. Σπάνια όμως το μεταχειρίζονται: όταν τα ζώα έχουν πληγωθεί βαρύνει και δεν μπορεί να ζήσουν, ή όταν έχουν αγγίξει τόσα ώστε να γίνουν επικίνδυνα.

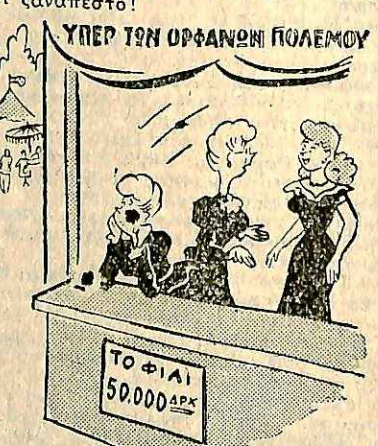
Συμβαίνει συχνά να διασώσουν ζώα, που ανήκουν σε αγνώστους. Τα κρατούν τότε και προσκαλούν τους ζωοφίλους για... να τα υιοθετήσουν. Πριν όμως τα παραδώσουν στον καινούργιο ιδιοκτήτη τους, του ζητούν ν' αναλάβει με συμβόλαιο την υποχρέωση ότι θα τους προσφέρει τροφή και κατοικία κι' ότι θα επιτρέψει στην οργάνωση να τα επισκεπτείται κάθε τόσο για να βλέπει πώς περνούν.

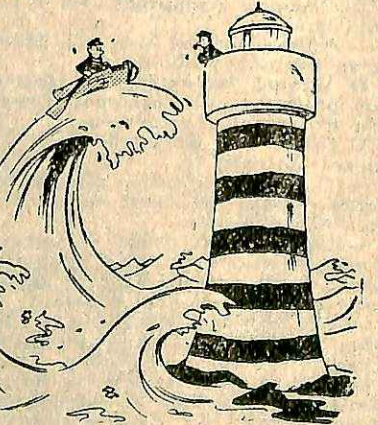
— Δεν νομίζεις ότι καιρός είναι να την βοηθήσουμε να βγί απ' τον πάγο;!

— Αν είσαι άντρας, ρέ, βγες έξω κι' ξαναπέστο!

— Θα λείψω μισή ώρα. Στο διάστημα αυτό θα με αντικαταστήσει η θεία!...

— Βρέ καλώς τόν Πέτρο!... Έλα λοιπόν, να κουβεντιάσουμε λίγο!...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μπενιζέλος Ρούφος

ΑΠ' ΤΗΝ παλαιότερη οικογένεια Ρούφων των Πατρών βγήκαν ύπουργοι και δημαρχοί, αλλά βγήκε και ένας πρωθυπουργός: ο Μπενιζέλος Ρούφος.

Πριν απ' το πορτραίτο του παλαιού αυτού κυβερνήτου της Ελλάδος θ' αναφέρω ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτό του που μου διηγήθηκε ο πολύτιμος φίλος μας, έγγονός του και πρώην ύπουργός κ. Λουκάς Ρούφος Κανακάρης και που σχετίζεται με την παιδική του ηλικία.

Ήταν δώδεκα χρόνων παιδάκι — πριν του Εικοσιένα — ο Μπενιζέλος Ρούφος, όταν μια μέρα επέστρεφε από περίπατο στο σπίτι του στις Πατρές, συνοδευόμενος από έναν άνθρωπο της οικογενείας του.

Στο δρόμο, τότε, είδε 'Οθωμανούς στρατιώτες που οδηγούσαν ένα πελώριο άντρα δεμένο σφιχτά, μ' ένα σκοινί, κι' από κοντά πλήθος ακολουθούσε περιέργων. Το παιδί συγκινήθηκε με το θέαμα του δεμένου ανθρώπου και ρώτησε το συνοδό του τι συμβαίνει. Αυτός του απάντησε:

— Πιάσανε τόν Παληόκωστα τόν ληστή και τόν πάνε να τόν κρεμάσουν! — Χριστιανός είναι, ρώτησε ο μικρός Ρούφος.

— Ναί, του απάντησε ο συνοδός του.

Και τότε ο μικρός Μπενιζέλος άρχισε να κλαίει, ενώ ο επί κεφαλής της συνοδείας 'Οθωμανός αξιωματικός ρώτησε τόν συνοδό:

— Τι έχει το παιδί και κλαίει;

— Νά... έκαμε αυτός. Έμαθε πώς θα κρεμάσουν αυτόν που πάτε δεμένο κι' έβαλε τ' κλάμματα!...

Ο 'Οθωμανός αξιωματικός τότε, συνεκινήθη και διέταξε να λύσουν τόν Παληόκωστα δίνοντας δέ τόν σκοινί στο μικρό Ρούφο, του είπε:

— Σου τόν χαρίζω, μπρέ πιαστικό, γιατί θά γίνης, φαίνεται, καλός άνθρωπος, αλλά θέλω ύποσχεθής ότι θά τόν κρεμήσεις μέσα στο σπίτι σου, για τί άλλοιώς θά κρεμάσω εσέ να!...

Έτσι ο Παληόκωστας βρήκε σωτήρα και καταφύγιο στί σπίτι του Μπενιζέλου Ρούφου, όπου και έμεινε άφοσιωμένος ύπηρέτης ως ότου σε μερικά χρόνια άρχισε η επανάσταση και πολέμησε μαζί με τόν

νεαρόν σωτήρα του που ήταν τότε νεαρό παλληκάρι.

Αργότερα, ο Παληόκωστας έγκαταστάθηκε στήν Τριταία κι' έγινε καλός άνθρωπος κι' απ' τ' όνομά του, μάλιστα, ονομάστηκε και τό μεταγενέστερο χωριό: Παληοκωστέικα, από τό όποιον και κάθε Μεγάλη Παρασκευή έφθανε στήν οικογένεια Ρούφου, στή χρόνια τά παλιά, ένα μοσχάρι αιτευτό, από τούς απογόνους του ιδρυτού του χωριού.

Μετά τίς σπουδές του ο Μπενιζέλος Ρούφος, άφου πήρε μέρος στόν πόλεμο της ανεξαρτησίας και έδόθησε και τόν πατέρα του 'Αθαν. Κανακάρη, αντιπρόδρο του 'Εκτελεστικού, έσταδιοδρόμησε στό διοικητικό κλάδο και άφηκε έποχή ως νομάρχης και διοικητής, ιδίως στή Σύρα.

Έθουμάζετο για τήν διοικητική του ικανότητα, τήν μετριοφροσύνη του και τόν συνετό χαρακτήρα του κι' άργότερα παντρεύτηκε και πήρε κόρη του 'Υδραίου προεστού Γεωργίου Κουντουριώτη.

Κάποτε, όταν έγινε ύπουργός, και ή βασίλισσα 'Αμαλία άνεπλήρωνε τόν 'Οθωνα που άπουσίαζε στήν Εύρώπη, ο Ρούφος παροστήρησε ότι οι Παλατιανοί κρατούσαν τά Διατάγματα στό Παλάτι κι' άνοιγαν συζήτηση γι' αυτά χωρίς να τό ξέρη ή βασίλισσα. Μία και δυό λοιπόν, ο ύπουργός, άφου έχασε τήν ύπομνηή του, ξεκίνησε και πήγε στό Παλάτι και είπε στή βασίλισσα:

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

— Γιατί, κύριε ύπουργέ; ρώτησε ή 'Αμαλία.

— Τι χρειάζεται ή Κυβέρνησις, άπάντησε ο ύπουργός, άφου τά Διατάγματα τά λιθαρίζουν στά χροντούλα πα οι δικόι σας έδώ και δεν μάς αφήνουν να κάμουμε τή δουλειά μας;...

Άμέσως, τότε, ή 'Αμαλία έδωκε διαταγή, όχι μόνο να επιστρέφονται άμέσως τά κυβερνητικά διατάγματα ύπογεγραμμένα, αλλά και να τιμωρούνται όσοι τά καθυστερούν άδικαιολόγητα.

★

Όταν στή 1863, στήν άνώμαλη έποχή της δευτέρας Μεσοβασιλείας ('Απρίλης 1863), ο Μπενιζέλος Ρούφος αναδέχτηκε τήν έντολή της 'Εθνοσυνλεύσεως ν' αναλάβει τήν κυβερνητική έξουσία, αί ύπηρεσίαι του, τήν έποχή εκείνη, ως πρωθυπουργού, ύπήρξαν πολύτιμοι για τήν 'Ελλάδα που έμαστιζέτο από τήν έρωτερική άναρχία και τούς σκληρούς άγώνες μεταξύ «δρεινών» και «πεινών».

Ο Πατρινός πολιτικός κατόρθωσε τότε, να «ρίψη νερό στή φωτιά», — καθώς έλεγε — και να παραδώσει έπειτα τόν τόπο, όταν έφθασε ο Γεώργιος Α' στό Βούλαρη, τόν 'Οκτώβρη του 1863.

Μετριοπαθής και σώφρων καθώς ήταν, έλεγε συχνά, ότι οι πολιτικοί άγώνες, στούς πολιτισμένους τόπους, δεν γίνονται με τουφέκια.

— Τα τουφέκια, έλεγε, τά πιάνουν όσοι δεν κατορθώνουν να κερδίσουν τή νίκη με τήν πνευματική τους δύναμη. Τέτοιες αίματηρές νίκες καλύτερα να λείπουν, γιατί δεν είναι νίκες.

Στόν ζωηρό ύπουργό του Δημήτρη Καλλιφρονά, που του έλεγε καμιά φορά τή φράση:

— Να τούς κτυπήσουμε, κύριε πρόεδρε!

Ο πρόεδρος, άτάραχος, άπαντούσε:

— Αυτό είναι εύκολο! Χωρίς τουφέκια είναι κομμάτι δύσκολο και αυτό άκριβώς είναι τό καθήκον μας!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

***

Γιατί οι κατάδικοι εκτελούνται τά ξημερώματα;

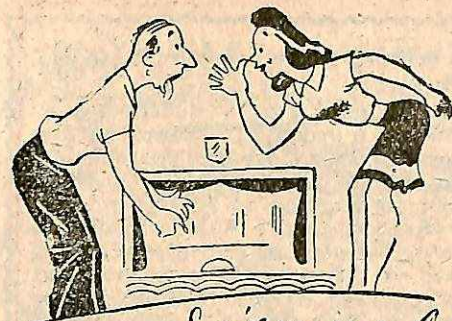
Είνε άγνωστον πώς καθιερώθηκε αυτή ή συνήθεια. Υπάρχει, πάντως, απ' τά αρχαία χρόνια, ένας ιστορικός τήν θεωρεί λείψανο της προϊστορικής έποχής, κατά τήν όποία οι άνθρωποι λάτρειαν τόν 'Ηλιο ως θεό και του πρόσφεραν ανθρώπινα θύματα κατά τήν άνατολή του. Άλλοι πάλι συνδυάζουν τή συνήθεια αυτή με τό γεγονός ότι οι περισσότεροι φυσικοί θάνατοι συμβαίνουν τίς πρώτες πρωίνες ώρες.

Πάντως, όποιαδήποτε κι' έν είναι ή προέλευσις της, υπάρχουν σοβαροί λόγοι για τούς όποιους συνεχίζεται ακόμη. Κυρίως, γίνονται οι εκτελέσεις ένωρίς τό πρωί, για να μη τίς αντίληθούν οι άλλοι κατάδικοι, που κοιμούνται ακόμη στά κελιά τους. Άλλοιώς, θα μπορούσε να παραχθούν, να έξεγερθούν και να επαναστατήσουν.

Τέλος, ή τόσο πρωινή ώρα ελαττώνει σημαντικά τόν αριθμό των νοσηρών περιέργων που παρακολουθούν τίς εκτελέσεις και που, φυσικά, δεν είναι «θέαμα» και τόσο ευχάριστο.

— Άρχισα να πιστεύω, Μεγαλειότητά, πώς είμαστε περιττοί!

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΣΑ ΜΑΣ

ΦΑΡΣΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο κ. ΝΤΙΝΤΗΣ: Νεαρός δαδής, με ύψος Γκρέγκορ Πέκ, γκρινιάρας Χωμόφραιτ Μπόγκαρτ και ντυσιμο σύμφωνο με την πιο τρελή «μακέττα» του τελευταίου αμερικανικού ανδρικού φηγουριού.
Η δες ΕΒΕΛΙΝ: Κομψή, ντόπια εναρμόνισις της Χέντυ-Λαμάρ, με λιγότερη ομορφιά και λιγότερη φινέτσα. Ύψος, φυσικά, «μοισσιό» και μακρινόρρισμα κυματογραμμικό.
ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Στο διάλειμμα του σινεμά).
ΝΤΙΝΤΗΣ: Λοιπόν;... Θά πάρετα κάτι.

ΕΒΕΛΙΝ (φιλάρεσκα): Μά δεν μούχει συνηθισμένο να μιλά, ούτε να δέχεται τίποτε από έναν άγνωστο!...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Σας συστήθηκα, νομίζω.

ΕΒΕΛΙΝ: Ένα όνομα δε λέει τίποτε. Όλοι οι άνθρωποι έχουν ένα όνομα. Μόλις μόλις κανείς πώς ένας λέγεται Παπαδόπουλος, ή Χριστόπουλος, ή Λαμπρόπουλος, δε σημαίνει και πώς τον γνωρίζει!

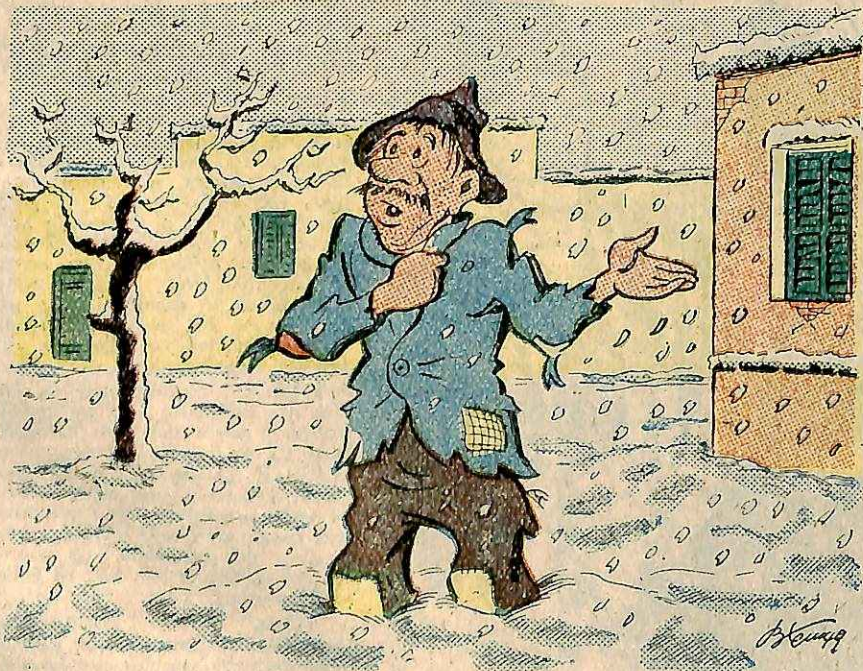
ΝΤΙΝΤΗΣ: Σ' αυτό έχετε απόλυτο δικαίω.

ΕΒΕΛΙΝ: Λοιπόν;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Λοιπόν... να γνωριστούμε! Αυτό ακριβώς σας προτείνω κι' εγώ!

ΕΒΕΛΙΝ: Μα... μ' έναν άγνωστο;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Έ, με άγνωστους γνωρίζω.

- Δόξα σοι ο Θεός! Θα γεμίσει 'επί τέλους η Λίμνη!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

τε κανείς, δεσποινίς! Τους γνωστούς... τους ξέρει!

ΕΒΕΛΙΝ (βλέμμα φλερτίστικο): Μ' πείσατε!

ΝΤΙΝΤΗΣ: 'Επί τέλους!... Λοιπόν, πάμε να πάρουμε κάτι κι' εν τώ μεταξύ ας μη χάνουμε καιρό. Είμαι στην Άνωμμο Εταιρεία «Ελμιέλλα».

ΕΒΕΛΙΝ (άπογοητευμένη): Υπάλληλος;

ΝΤΙΝΤΗΣ (άπλά): Γενικός Διευθυντής.

ΕΒΕΛΙΝ (με ικανοποίηση): 'Α!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Και ο μεγαλύτερος μέτοχος.

ΕΒΕΛΙΝ (με θαυμασμό): 'Α, έτσι;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Δεν ήμουν ως πριν μισή ώρα, μπλεγμένος με καμιά γυναίκα.

ΕΒΕΛΙΝ (πονηροκοκέττικα): Τώρα είπα;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Προσπαθώ! (Συνεχίζει την ξφήνησή του)... Δεν έχω σοβαρά ελαττώματα και δεν κάνω κατάχρησεις. Μ' αρέσουν τα σπόρ, η μουσική και το θέατρο. Παίζω και καλό «μπριτζ». Ζω με τη μητέρα μου, που είνε ήσυχη και αγαθή γυναίκα και δεν έχω παρά λίγους και καλούς φίλους. Αυτά είν' όλα. 'Η σειρά σας, τώρα.

ΕΒΕΛΙΝ: Τί έννοείτε ή «σειρά μου»;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Για να γνωριστούμε! Σεις, ποιά είσθε;

ΕΒΕΛΙΝ (τόν κυττάζει λίγο κι' ύστερα ξεσπάει σε γέλιο ήχηρό): Πολύ κωμική μού φαίνεται αυτή ή γνωριμία!

ΝΤΙΝΤΗΣ: 'Απλά, λιγάκι, πρωτότυπη! Κάνουμε και οικονομία χρόνου!

ΕΒΕΛΙΝ: Λοιπόν... Είμαι κόρη βιομηχανού... του βιομηχανού ύφασμάτων Γεράνη.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τόν ξέρω.

ΕΒΕΛΙΝ: Προσωπικός;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Όχι. 'Εξ ακοής.

ΕΒΕΛΙΝ: 'Α, είπα κι' εγώ (συνεχίζει). Είμαι μοναχοκόρη, χαϊδεμένη, ιδιότροπη, εγωίστρια, νευρική και θεοτρελή. Λατρεύω τα σκυλιά, τα ταξίδια, το χορό, το «σκί», τα μπάνια, και τα ρομάντζα κακής ποιότητας, που δεν έχουν ούτε «περιεχόμενο» ούτε φιλολογική αξία. Για τους άντρες αισθάνομαι γενική περιφρόνηση και όταν τύχει να μ' αρέσουν... δυσπιστία.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Για μένα... αισθάνεστε δυσπιστία;

ΕΒΕΛΙΝ: 'Α, δεν ξέρω!...

(Ριντώ).

ΣΚΗΝΗ 2η.

(Στο γραφείο του Γενικού Διευθυντού)

ΝΤΙΝΤΗΣ: Δέ σου ζητάω και τίποτα σπουδαίο! Είμαστε φίλοι και συμμαθητάι. 'Εσύ πέτυχες στη ζωή. 'Εγώ, άτύχησα. Σου παρουσιάζεται μια ευκαιρία να με σώσης. Κι' έπειτα, μόλις εγώ παντρευτώ την κόρη του Γεράνη, θα μπορώ να σε δανείσω όσες χιλιάδες λίρες θέλεις... 'Ο α-ναπτύξης τις επιχειρήσεις σου... Τί σου κοστίζει να με κάνεις για πέντ' έξη μέρες ψευτογενικό διευθυντή;... 'Εσύ θα πιάς δόθεν ταξίδι και θα μ' αφήσεις στο πόδι σου!

Ο ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τέλος πάντων! Σύμφωνοι!... 'Αλλά, πρόσεξε! Για έξη μέρες μόνο!

(Ριντώ).

ΣΚΗΝΗ 3η.

(Στο ίδιο γραφείο του Γεν. Διευθυντού που κάθεται τώρα ο Ντιντής. Μπαίνει ή 'Εβελιν).

ΕΒΕΛΙΝ: 'Αγάπη μου, καλημέρα!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Καλημέρα, μωρό μου!...

ΕΒΕΛΙΝ: Πώς σου φαίνεται ή καινούρια μου γούνα;

ΝΤΙΝΤΗΣ: 'Υπέροχη!

ΕΒΕΛΙΝ (κάθεται): Ούφ! Κουράστηκα πολύ σήμερα με τις προετοιμασίες του γάμου!... Και τί έξοδα, Θεέ μου! Τρομερά έξοδα! Πάω να τρελλαθώ!...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μά λεπτά λογαριάζεις, τώρα; Δόξα τώ Θεώ έχουμ' αρκετά. Πότε γυρίζει ο μπαμπάς σου απ' την Εύρωπη;

ΕΒΕΛΙΝ: Φαντάζομαι σε δέκα μέρες.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τόσο αργά; Κι' εγώ που άνυπομονά να παντρευτούμε;

ΕΒΕΛΙΝ (φυσικά): Και δεν παντρευόμαστε, πρίν;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μά... είνε σωστό;

ΕΒΕΛΙΝ: 'Α, εμείς είμαστε άνθρωποι μοντέρνοι. Θα τηλεγραφήσω «παντρεύομαι». Θα μού απαντήσουν «χιλίες ευχές».

ΝΤΙΝΤΗΣ (τρομαγμένος): Κι' αν ο πατέρας σου δε δώση τη συγκατάθεσί του;

ΕΒΕΛΙΝ: Πρώτον, αποκλείεται. 'Υστερα... τί ανάγκη τόν έχουμε;

ΝΤΙΝΤΗΣ (μουδιασμένα): Ναί, βέβαια, δεν τόν έχουμε καμιά ανάγκη... 'Αλλά... πώς να σου πώ... 'Εγώ θέλω να είμαι τυπικός εν τάξει!

ΕΒΕΛΙΝ: Μαρε δεν τους βράξεις τώρα τους τύπους; ('Ερωτικά) μ' αγαπάς;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Σε λατρεύω.

ΕΒΕΛΙΝ: 'Αν σου πώ κάτι που σούκε να θά θυμώσης;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ποτέ, μωρό μου!

ΕΒΕΛΙΝ (ναζιάρικα): Μά αν θυμώσης;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μά έχεις τό λόγο μου.

ΕΒΕΛΙΝ (άποφασιστικά): Λοιπόν, σέ 'ελασα! 'Ο μπαμπάς μου δεν είν' ο βιομηχανός ο Γεράνης. Είνε ο κλητήρας του!... Κι' όλ' αυτά που βλέπεις και ψωνίζω για λογαριασμό σου, με πιστώσι!...

Όσο για τόν πατέρα μου, έχει ξετρελλαθό ο καύμενούλης με τό γάμο που θα κάνω!... (Τόν κυττάει που τη βλέπει ώχρος σαν πανί και άγριος). Θύμωσες;

ΝΤΙΝΤΗΣ (έξαλλος βουτάει τό χαρτοκόπη του γραφείου και την κυνηγάει): Πήγαινε στο διάολο, μωρή!... Πήγαινε στο διάολο, για να μην κάνω όνο!...

ΕΒΕΛΙΝ (τρομαγμένη): 'Ααα!... Στάσου!... 'Εχω να σου πώ κι' άλλο!...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τί; (Με τό χαρτοκόπη σηκωμένο σά να κρατά ήγχειρίδιο). Λέγε!

ΕΒΕΛΙΝ: Τώρα σου είπα, ψέμματα! Κόρη του είμαι!... 'Αλλά ήθελα να δώ αν αγαπάς έμένα ή μόνο τη θέσι μου και τό λεπτά μου! Τώρα, τό είδα! Γεια σου!.. (Κλείνοντας την πόρτα). Χυδαίε!

ΝΤΙΝΤΗΣ: 'Ατιμη τύχη! (Πέφτει λιπόθυμος).

ΕΒΕΛΙΝ (κατεβαίνοντας τη σκάλα):

'Αν ήταν ένα φτωχό παιδί θα τόν έπαιρνα άμέσως χωρίς δυσπιστίες. Αυτοί είνε άγνοί άνθρωποι. 'Αλλά κάτι «γενικούς διευθυντάς» και τέτοιους τους ξέρω εγώ! Είνε συμφεροντολόγοι!... Γι' αυτό τούκανα τό κόλπο!... Και τόν έπιασα!

(Αυλαία)

Για τό χτένισμά των μαλλιών συνιστάται χτένια με άραιά δόντια.

Η ΝΩ ή γυναίκα ύπομένει συνήθως τις πρώτες ρυτίδες ή τό «γεροντόπαχος» σάν κάτι τό αναπόφευκτο, άναστατώνεται και κατατρομάζει άν δη να πέφτουν πολύ τά μαλλιά της. 'Ο κίνδυνος της φαλάκρας της φαίνεται τρομακτικός κι' άναζητεί κάθε τρόπο για να την άποφύγη.

Οί διασημότεροι όμως δερματολόγοι δίνουν μία καθουαχαστική διαβεβαίωση: Μπορεί οί γυναίκες να δουν ν' άραιώνουν προσωρινώς τά μαλλιά τους, σπανιότατα όμως μένουν φαλακρές. 'Η φαλάκρα είνε μία ιδιότης κληρονομική, που έκδηλώνεται κυρίως στους άντρες. Μία γυναίκα μπορεί να την κληρονομήσει απ' τούς γονείς της και να την μεταβιβάσει στους γιους της, χωρίς όμως να γίνη ή ίδια φαλακρή. Μόνον άν έχη κληρονομήσει αυτή την τάσι κι' απ' τούς δύο παππούδες της και τις δύο γιαγιάδες της συγχρόνως κινδυνεύει ή ίδια απ' τη φαλάκρα, και σε προχωρημένη ήλικία.

Γενικώς, ή κληρονομικότης παίζει σημαντικό ρόλο στην άφθονία, την ποιότητα και την άντοχή των μαλλιών. 'Αφ' ότου θά γεννηθή κανείς, έχει στο δέμα του κεφαλιού του όλες τις ρίζες των τριχών που θ' άποκτήσει άργότερα. Δεν είνε δυνατόν με κανένα τρόπο να τις αύξησει, μπορεί όμως να φροντίσει ώστε να παράγουν τριχές ύγιείς και γερές.

Κάθε τρίχα ζή κατά μέσον όρον 4 χρόνια. 'Επειτα πέσκει, και ότ ή θέσι της φυτρώνει άλλη, απ' την ίδια ρίζα. Είνε φυσικό λοιπόν να πέφτη ένας αριθμός τριχών με τό χτένισμα και τό βούρτσισμα, ιδίως την άνοιξη και τό καλοκαίρι. 'Αν όμως πέφτουν πάρα πολλές περισσότερες απ' τις κανονικές που φυτρώνουν τότε τά μαλλιά αρχίζουν ν' άραιώνουν.

Είπαμε ήδη ότι ή κληρονομικότης είνε ένας απ' τούς κυριώτερους λόγους της υπερβολικής τριχοπτώσεως. 'Ενας άλλος είνε ή πιτυρίδα (και μάλιστα του λιπαρού τύπου, συνοδευόμενη από τοπικό κοκκίνισμα του δέρματος του κεφαλιού). Σ' αυτή την περίπτωση, χρειάζεται θεραπεία από ειδικό γιατρό.

Επίσης τά μαλλιά πέφτουν από ώριμμένες μολύνσεις του τριχωτού δέρματος. Για να τις άποφύγετε, διατηρείτε

καθαρό τό κεφάλι σας, τά χτένια σας, τις βουρτσές, κλπ. Μη μεταχειρίζεστε πολύ πυκνά χτένια. Μη ζύνετε τό κεφάλι σας, γιατί μπορεί να τό μολύνετε με τά μικρόβια που ύπάρχουν στα νύχια σας.

Μερικές βδομάδες έπειτα από διάφορες βαρείες άρρώστειες (πνευμονία, τύφος, κλπ.), καθώς και μετά την έγκυμοσύνη ή μια έγχέριση, μπορεί να πέσουν τά μαλλιά, κανονικά όμως ξαναφυτρώνουν με την άνάρωσι.

'Αλλοτε πάλι, ή τριχοπτώσις όφειλεται σε χρόνιες και κρυμμένες ασθένειες (άναιμία, φυματίωση, διαβήτη, καρδιακές παθήσεις), που μπορεί να τις ανακαλύψη ο γιατρός.

'Ενας σοβαρός νευρικός :λονισμός, άποτελεσμα δυστοχήματος ή μεγάλης θλίψεως, καθώς και ισχυρότατες συγκινήσεις, παρεμποδίζουν την κανονική διατροφή των τριχών με αίμα και προκαλούν την πτώσι τους. Συχνά, οί συγκινήσεις κι' οί φόβοι αυτοί είνε κατά βάθος άδικαιολόγητοι. Μπορείτε να τούς άποφύγετε, με τη λογική και τη θέλησι σας. Προσπαθήτε να δημιουργήσετε περισσότερη ποικιλία κι' ενδιαφέρον στη ζωή σας. 'Αν μισήτε την εργασία σας, ζητήστε να βρήτε μιάν άλλη. 'Επιζητήστε μιάν λύσι για τά προβλήματα που σας βασανίζουν.

Μιά ύπάλληλος έβλεπε να πέφτουν τά μαλλιά της, απ' την άγωνία της πώς μπορούσ να χάσει τη θέσι της. Κι' ή τριχοπτώσις της σταμάτησε, όταν ο προϊστάμενός της τη βεβαίωσε ότι δεν έπρόκειτο να την άπολύσει.

Είνε έξ άλ-

Όταν πέφτουν ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Η γενική και ή τοπική δερσπεία

λου γνωστόν ότι ύπάρχει στενή σχέση μεταξύ γεννητικών αδένων και τριχών. 'Όταν π.χ. σταμάτησι όρι- γονοται άραιότερα και κοντότερα.

'Αλλά κι' ο θυρεοειδής άδην έπηρεάζει τά μαλλιά. 'Η έντατική λειτουργία του τά κάνει λεπτά και μεταξωτά, ενώ ή ανεπάρκεια του κάνει τις τριχές σταγόνες και δίχως λάμψι και μπορεί να προκαλέσει άκμηση και φαλάκρα. 'Αν ή τριχοπτώσις όφειλεται σε «θυροθυρεοειδισμό», άρμόδιος για τη θεραπεία είνε ο ειδικός γιατρός.

Η διαίτα έχει μεγάλη έπίδρασι στα μαλλιά — όπως άλλωστε και σ' όλόκληρο τό σώμα. Πρέπει να έισορροπημένη και να περιέχη καθημερινώς μια τούλαχιστον τροφή πρωτεϊνούχο (κρέας, ψάρι, αυγά ή τυρί), κανονική ποσότητα λίπους και σακχάρου ή άμύλου και αρκετά φρούτα και λαχανικά (που περιέχουν βιταμίνες και άλλα).

Η βιταμίνη Α είνε άπαραίτητη για τά μαλλιά. 'Αφθονεί τά πράσινα χορταρικά, τα καρότα, τα βερούκακκα και τ' άλλα κίτρινα φρούτα, τό γάλα, τό βούτυρο, τό τυρί και τ' αυγά. Σε περίπτωση τριχοπτώσεως, ο γιατρός μπορεί να συστήσει ιδιαιτέρως αυτά τά τρόφιμα, ή και χάπια με βιταμίνη Α. 'Επιπροσθέτως, μπορεί να δώση βιταμίνες Ε, ή και βιταμίνες Β προκειμένου για πολύ νευρικά άτομα.

Τέλος, ένα κυκλικό μασάζ του τριχωτού δέρματος με μια καλή τριχωτική λοσιόν φέρνει πολύ καλά άποτελέσματα κατά της τριχοπτώσεως.

Υπάρχει ακόμη και μία μορφή παροδικής τριχοπτώσεως, στην όποια τά μαλλιά πέφτουν τοπικά, σε τούφρες, άφινοντας ένα άδειανό κύκλο στο μέρος έκείνο. 'Αλλά ξαναφυτρώνουν σε λίγο καιρό, όταν τανωθή ο οργανισμός.

Ε. ΜΕΡΣΙΕ

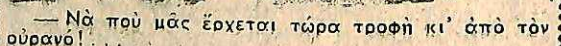
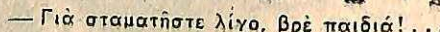

Ἐπειτα ὁ Καλογρίδης ἔφτιαχνε διάφορες ποιήτριες χαρτίς. Ἐκανε χροσές δουλειές ὁ Καλογρίδης. Ἐκανε περιουσία καὶ δὲν σάπηνε τὸν προσεχὴ μίᾳ δυσφορᾷ κοπελλά πτό καλὴ οἰκογένεια τοῦ Φαναρίου πτό ἤξερε ὅτι εἶχε ἄφθονα λεφτά καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἱκανοποιῇ ὅλες τὰς ἐπιθυμίες τῆς, νὰ τὴν ντύνῃ στο μεταξύ καὶ νὰ δευδῇ ὅσα χρήματα

των ναρκωτικών, και μία μέρα
ος ή γυναίκα του Καλοζώγου ξε-
άσπαστε και τους έφερε στο σπίτι.
ο άρρωστοι γιγαντά αιφνιδιά-
κη έρευνα στο ύπόγειο του σπι-
του Καλοζώγου. Έτσι απεκα-
θη το λαοστόχαστο των ναρκωτι-
κων το ζευγάρι των λαθρεμπόρων
λήθηκε στην εισαγγελία και στο
καστήριο.

Ο ΔΡΑΚΟΣ

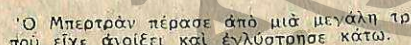
Ο. ΔΡΑΚΟΣ

Οἱ δραπετεύσεις τοῦ δόν
Μπερτράν Κεμπρέρα

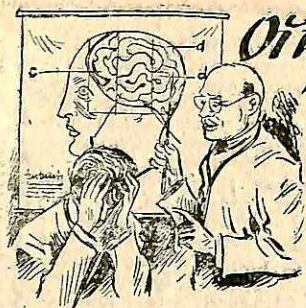
Ὁ Μπερτοάν βρέθηκε μέσα στο σκοτάδι. Ἀλλ' ὅταν τὰ μάτια του συνήθισαν πάλιν εἶδε πῶς βρισκόταν σ' ἓνα στ

Ὁ δὸν Μπερτρὰν προχώρησε ἀποφα

Ὁ δὸν Μπερτρὰν ἀποσύρθηκε τότε
ἐνὰ μοναστηρί τῆς Μπέρτσια καὶ πέ-
ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ μερικά χρόνια, μετὰ
νομα τοῦ πατρὸς Ἰωσήφ.

Οι κατ' εικόνα φαντασίαν ΑΣΘΕΝΕΙΣ

Τί είναι η «υποχονδρία»

Μολονότι η «υποχονδρία» είναι μία ψυχική πάθηση, έχει πάρει την ονομασία της απ' το «υποχόνδριον», δηλαδή απ' το ανώτερο τμήμα της κοιλιάς. Γιατί σ' αυτό το μέρος του σώματος τοποθετούν τις ανώμαλες αρρώστιες κι' ενόχλησεις τους οι κατ' εικόνα φαντασίαν / ασθενείς, δηλαδή οι υποχονδριακοί.

Η υποχονδρία δεν αποτελεί κάτι το καινούργιο. Ο Αριστοτέλης είχε ασχοληθεί μ' αυτήν προ δύο χιλιάδων ετών κι' είχε παρατηρήσει ότι ήταν κοινότερη στους ανθρώπους που είχαν κάποιον ιδιοφυΐα. Πραγματικά, πολλοί άνθρωποι των γραμμάτων υπήρξαν υποχονδριακοί. Ο Αγγλος συγγραφέας Καρλάιλ π.χ. είχε την εντύπωση ότι ένας ποιντικός έτρωγε το στομάχι του. Ο Νίτσε, ανήσυχος διαρκώς για τις «αρώσεις» του. Ο Γκριμ φανταζόταν συχνά πως είχε φτάσει στο χείλος του τάφου και γινόταν έξω φρενών αν κανείς προπαύοι να τον πείσει πως ήταν υγιέστατος...

Το 18ον αιώνα, η υποχονδρία είχε ονομασθεί «αγγλική ασθένεια». Άλλοτε, τη θεωρούσαν ως μία μορφή μελαγχολίας. Δεν ήταν όμως σωστός αυτός ο χαρακτηρισμός, γιατί δεν είναι υποχονδριακοί όλοι οι μελαγχολικοί. Απεναντίας μάλλον, πολλοί απ' αυτούς, αληθινά άρρωστοι, δεν πολυλογιάζουν τις παθήσεις τους.

Ο υποχονδριακός όμως υποφέρει με τη φαντασία του. Το περίεργο δε είναι ότι, ενώ συχνά αντιλαμβάνεται πολύ καλά πως οι πόνοι του είναι φανταστικοί, ωστόσο τους αισθάνεται έντονα, σαν να ωφειλόντο σε πραγματικές παθολογικές αιτίες. Όσο περισσότερο τους εντόπιζε σ' ώρισμα σήμετα του σώματός του, τόσο σχολαστικότερα προσέχει τις αντίστοιχες σωματικές λειτουργίες του. Έξετάζει λεπτομερώς τη γλώσσα του και το λαιμό του. Θερμομετρείται τακτικά. Ανακαλύπτει για πρώτη φορά τις άμυγδαλές του, και θα μπορούσε να δρικήσει πως δεν βρίσκονταν εκεί προηγουμένως... Του φαίνεται ότι το «μυλό» του λαιμού του έγινε κυρτό, ενώ ήταν πρίν ίσιο. Νομίζει ότι οι πόροι του εκλείβαν τελείως ή ότι έγιναν μεγάλοι σαν πηγάδια...

Κι' έπειτα από κάθε θριαμβευτική «ανάκαλυσή» του,

τά συμπτώματά του γίνονται ακόμη πιο έντονα. Παθαίνει ζάλες, λιποθυμίες, νευρικά ρίγη, μυρμηκιάσματα, μουδιάσματα...

Μελετώντας τα έκλαικευτικά ιατρικά βιβλία, νομίζει πως βρίσκει κι' άλλες αρρώστιες στον εαυτό του. Χάνει την εμπιστοσύνη του στο συνηθισμένο γιατρό του, συμβουλευτείται ειδικούς, παίρνει διάφορα φάρμακα, ακολουθεί δίαιτες... Μπορεί ακόμη και να πείσει ένα χειρουργό να του ανοίξει την κοιλιά, για να ψάξει να βρει τις αιτίες των συμπτωμάτων που τον βασανίζουν!

Ωστόσο, δεν γιάτρευεται ποτέ πραγματικά, γιατί δεν θέλει πραγματικά να γιάτρευτεί.

Η υποχονδρία παρατηρείται συνθέτερα σε ανθρώπους μεσόκοπους ή ηλικιωμένους, περισσότερο δε στις γυναίκες παρά στους άντρες. Οι άντρες ασχολούνται πιο πολύ με το στομάχι τους, ενώ οι γυναίκες με τα «νεύρα» τους ή με την πλάτη τους. Οι ανύπαντροι και οι άνεργοι είναι πιο υποκαίμενοι στην υποχονδρία. Τα παιδιά γίνονται σπάνια υποχονδριακά — εκτός αν ακολουθούν τους δικούς τους να μιλούν συνεχώς για την υγεία τους.

Είπε γεγονός ότι η καιρική κατάστασις επηρεάζει όσους υποφέρουν από ρευματικούς πόνους. Οι υποχονδριακοί όμως το παρακάνουν, με την παρακολούθησι της θερμοκρασίας, της βαρομετρικής πίεσης, της υγρασίας... Ένας απ' αυτούς βρισκόταν σε συνεχή έπαφθ με τη Μετεωρολογική Υπηρεσία και χάραζε σε τετραγωνισμένα χαρτιά χρωματιστές γραμμές, που έδειχναν παραστατικά τις διακυμάνσεις των συμπτωμάτων του με κάθε μεταβολή του καιρού!

Ένας άλλος υποχονδριακός είχε διαρκώς μαζί του ένα θερμόμετρο και κίτταζε κάθε τόσο τη θερμοκρασία. Όταν αναπαύονταν, άκουμπουσε πάντα το κεφάλι του σε μία μετάλλινη επιφάνεια, για να το διατηρή κρύο, αλλιώς πάθαινε πονοκέφαλο. Στο κρεβάτι σκεπαζόταν με πέντε παπλώματα και φορούσε επτά εξωτερικές φανέλλες πάνω απ' την πυτζάμα του. Διατηρούσε διαρκώς στο δωμάτιό του αναμμένη φωτιά, μεταχειριζόταν όμως για μαξιλάρι μία ελαστική φούσκα γεμάτη με παγωμένο νερό.

Στην εποχή μας, τα επιστημονικά άρθρα που δημοσιεύονται σ' εφημερίδες και περιοδικά, ευνουούν όσο ποτέ την υποχονδρία των κατ' εικόνα φαντασίαν ασθενών — ιδίως όταν είναι σαν αυτό που έγραψε ο γνωστός Αμερικανός δημοσιογράφος Άρτουρ Μπριςμπέν, που συνιστούσε, ούτε λίγο ούτε πολύ, να υποβληθούν οι περισσότεροι άνθρωποι σ' έγχειρήσι του

έγκεφάλου! Άφου περιέγραφε λεπτομερώς μία χειρουργική επέμβασι αφαιρέσεως ενός όγκου του πιτυοειδούς αδένος (που βρίσκεται στη βάση του εγκεφάλου), κατέληγε ως εξής:

«Είπε πολύ πιθανόν ότι οι 90 άνθρωποι στους 100 θα καλλιτέρευαν σημαντικά την πνευματική τους απόδοσι, με μία έγχειρήσι στον έγκεφαλο, που θα απήλασσε ως ορισμένα τμήματά του απ' την πίεσι του κρανίου και θα επέτρεπε την ελεύθερη ανάπτυξη τους. Άκουμπήστε το χέρι σας στην κορυφή του κεφαλιού σας και ψηλαφήστε την ελαφρά. Αν βρήτε να σχηματίζεται στο μέρος εκείνο μία ελαφριά γούβα, σημαίνει ότι χρειάζεται έγχειρήσι, για να ελευθερωθί ο έγκεφαλός σας και να προσέχη να λειτουργήσει καλλίτερα».

Όλοι οι γιατροί διακήρυξαν ότι η σύστασις αυτή αποτελούσε επικίνδυνο παραλογισμό. Κι' είχαν δίκιο, γιατί χιλιάδες υποχονδριακοί, που τη διάβασαν, έτρεξαν να βρουν ένα χειρουργό, για να τους κάμη έγχειρήσι στο κεφάλι!...

Πρωτότυπος τρόπος... Ορκαίει της άμνησις

Σ' ένα δρόμο της Φιλαδέλφειας, οι αστυνομικοί παρατήρησαν ένα πρωί έναν καλοντυμένο κύριο μέσης ηλικίας, που περιφερόταν άσκοπα και φαινόταν σαν να τα είχε χαμένα. Όταν τον ρώτησαν, δεν κατώρθωσε να τους απαντήσει ούτε ποιος ήταν, ούτε πού έμενε.

Οι γιατροί που τον εξέτασαν διεπίστωσαν ότι έπρόκειτο για μία περίπτωση άμνησις. Δεν συμπύωναν όμως, μεταξύ τους αν η άμνησις από την οποία είχε προσβληθεί ήταν οριστική ή προσωρινή. Έχω μια ασφαλή μέθοδο για να το μάθουμε, έλεγε ο αστυνόμος της περιοχής.

Και ανέθεσε σ' έναν πόλιςμαν ν' αρχίσει να διαβάει στον ασθενή με τη σειρά όλα τα ονόματα που περιείχοντο στον τηλεφωνικό κατάλογο των Ηνωμ Πολιτειών, καθώς και διάφορους άλλους οδηγούς, εμπορικούς, βιομηχανικούς, κλπ. Ο δυστυχισμένος πόλιςμαν διάβασε μ' αυτό τον τρόπο 70 εκατομμύρια και μερικές χιλιάδες ονομάτων. Σε μία στιγμή, έφθασε στο όνομα Τζάιμς Μάκ Μένναμιν.

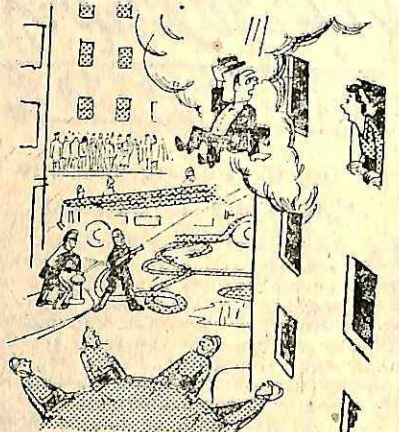
— Σταθήτε, φώναξε ο αστυνόμος. Μου φαίνεται πως αυτό το όνομα δεν μου είναι άγνωστο...

Και, σε λίγο, άρχισε να χτυπάει το χέρι του με γαργάλα.

— Ο Τζάιμς Μάκ Μένναμιν είμαι εγώ, έλεγε. Και, πραγματικά, αυτός ήταν. Είχε πάει από το Σικάγο στη Φιλαδέλφεια για κάποια εμπορική υπόθεσι. Άλλα προσεβλήθη, ξαφνικά, από άμνησις και ξεχάσε όχι μόνο το σκοπό για τον οποίον είχε πάει εκεί, αλλά και το όνομά του.

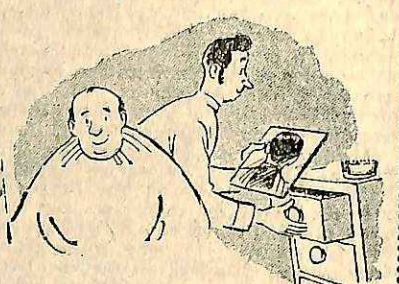
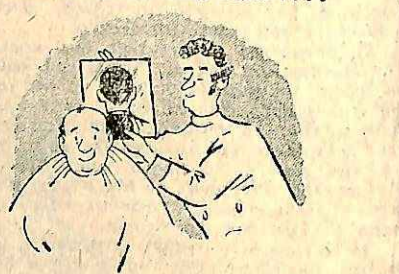

— Δεν θυμάμαι ποιά είναι η δική σας μασέλλα... Μπορείτε όμως να δοκιμάσετε...

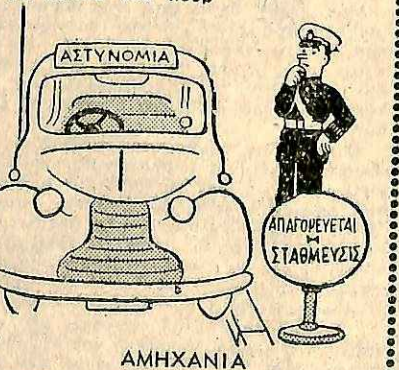

ΕΝΑΣ ΕΥΓΕΝΗΣ

— Καλημέρα σας, κυρία!...

Το κόλπο του κουρ

ΑΜΗΧΑΝΙΑ

ΤΟ «ΟΥΛΤΡΑΦΑΣ» ένα σύγχρονο θαύμα

Βιβλία και γράμματα με την τηλεόρασι

«Έβδομον θαύμα της συγχρόνου τηλεπικοινωνίας». Έτσι ονομάζει μία αμερικανική εφημερίδα το «Ουλτραφάσ», μία νέα εφεύρεσι που δοκιμάστηκε ήδη και που έχει αρχίσει να εφαρμόζεται στην πράξι.

Το Ουλτραφάσ θ' αποτελέσει ένα θαύμασιμ χτύπημα κατά του κοινού τηλεγράφου, θα τον χρηστεύσει τελείως. Θα επιτρέψει σε κάθε κάτοχο δέκτορα τηλεοράσεως να πάρει την ατοστιγμή και στο σπίτι του μια τυπωμένη εφημερίδα, χωρίς να διακόψη καθόλου τη συνηθισμένη τηλεοπτική έκπομπη. Θα καταστήσει ακόμη δυνατή την άποστολή ενός δολοκλήρου βιβλίου απ' τη μία στην άλλη άκρη της Αμερικής, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Θα μεταδίδει σ' ένα τριακστόν του δευτερόλεπτου φωτογραφίες, χάρτες, χειρόγραφα, δακτυλικά αποτυπώματα. Τέλος, θα συναγωνισθί το αεροπορικό ταχυδρομείο σε ταχύτητα και φθηνότητα.

Με το Ουλτραφάσ, δεν μεταβιβάζονται πια γράμματα ή λέξεις, όπως με τον τηλεγράφο, αλλά δολοκλήρες σελίδες μεμιάς. Ένας καλός τηλεγραφητής μπορεί να στείλν ως 45 λέξεις στο λεπτό. Κατά τις πρώτες όμως δοκιμές του Ουλτραφάσ, στην Ουάσιγκτον, δολοκλήρο το κείμενο του γνωστού βιβλίου «Όσα παίρνει ο άνεμος» (1.033.000 λέξεις) μεταδόθηκε σε 2 λεπτά και 11 δευτερόλεπτα! Υπολογίζεται δε ότι ο χρόνος αυτός μπορεί να περιορισθί ακόμη στο μισό!

Όταν το Ουλτραφάσ λειτουργή κανονικά, μπορεί να στείλν και να λαβαίνη 30 σελίδες στο δευτερόλεπτο. Μ' άλλα λόγια, ένα δολοκλήρο βιβλίο μεταδίδεται μ' αυτό σε λιγότερη ώρα απ' όση θέλουμε για να το ξεφυλλίσουμε...

Το Ουλτραφάσ σπηρείζεται σε μία απλή ιδέα: Το κείμενο που πρόκειται να διαβιβασθί, φωτογραφίζεται δολοκλήρο και στέλνεται κατόπιν με την τηλεόρασι.

Στον δέκτη τηλεοράσεως εφαρμό-

Στο έρχόμενο τεύχος αρχίζει ή δημοσίευσις ενός νέου μυθιστορήματος του γνωστού Αμερικανού συγγραφέως

ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΖ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΚΙΝΕΖΩΝ

Στο άριστοτυπημα αυτό μυθιστόρημα που προκάλεσε χίσησι στο Αμερικανικό κοινό και εκκλήφορησε σε εκατομμύρια αντιτύπων, παρέχεται όλη ή μυστηριώδης και έγκληματική ζωή του υποκόσμου στις Ηνωμένες Πολιτείες με τις άγριες εκδικήσεις, τις στυγερές δολοφονίες και τους αίματηρους έρωτές του.

Ζεται μία ειδική φωτογραφική μηχανή, που αποτυπώνει την εικόνα που φτάνει με τα ηλεκτρικά κύματα. Χάρη σε μία νέα μέθοδο — επίνοησι της εταιρείας Κοντάκ — ή φωτογραφία αυτή είναι έτοιμη σε 45 δευτερόλεπτα.

Δεδομένου ότι το Ουλτραφάσ λειτουργεί με εικόνες, κι' όχι με το αλφάβητο, μπορεί να σταλή μ' αυτό κάθε σύμβολο ή σχεδίασμα. Π.χ. μία κινεζική εφημερίδα του Σαν Φραντσίσκο μπορεί ν' αποσταλή έτσι στους συνδρομητές της, χωρίς ναχρησθεί ή μηχανήμα. Φωτογραφίες, σχέδια και καλλιτεχνικά έργα διαβιβάζονται από πόλι σε πόλι, με την ταχύτητα του φωτός: 300 χιλιάδες χιλιόμετρα στο δευτερόλεπτο!

Οι κάτοχοι δέκτων τηλεοράσεως θα μπορούν στο εξής να διαβάσουν την εφημερίδα τους, που θα φτάνη στο ίδιο μηχανήμα, χωρίς να παρεμποδισθί το κανονικό τηλεοπτικό πρόγραμμα.

Πως να συναγωνισθί ο τηλεγράφος με το Ουλτραφάσ, που στέλνει 1.000.000 λέξεις στο λεπτό, και μάλιστα δίχως κανένα λάθος; Άλλα και το αεροπορικό ταχυδρομείο είναι σωστή... χελώνα, μπροστά στο Ουλτραφάσ! Τα γράμματα θα μπορούν να διαβιβάζονται, με το νέο σύστημα, σε λιγότερο χρονικό διάστημα απ' όσο χρειάζεται για να ξεκινήσει το μοτέρ του αεροπλάνου!

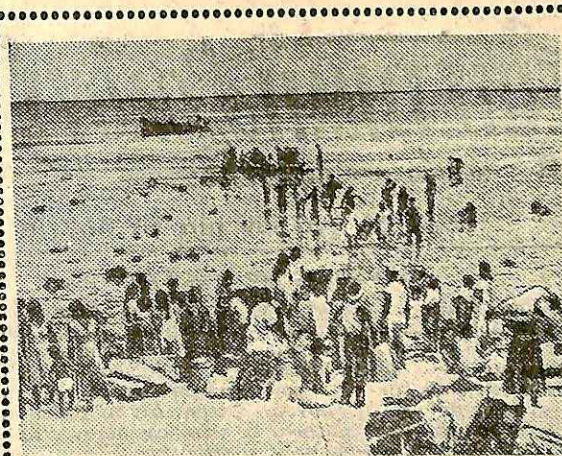
Μία τελειοποίησις της εφευρέσεως που δοκιμάζεται τώρα, θα εξασφαλίσει και το άπρόρητο των έπιστολών: Το γράμμα του αποστολέως θα φωτογραφίζεται μέσα στο φακέλλο του, και στο δέκτη πάλι ή φωτογραφία θ' αποτυπώνεται σε χαρτί κλεισμένο μέσα σε φάκελλο, ούτως ώστε κανείς τρίτος δεν θα μανθί το περιεχόμενο της έπιστολής.

Μία άλλη εφαρμογή θάνα η αποστολή δολοκλήρων κινηματογραφικών φιλμ απ' το στούντιο σε χιλιάδες κινηματογράφους, για να παιχθούν σ' όλους συγχρόνως, δίχως να χρειάζεται ή σημερινή οργανώσις διανομής ταινιών. Άλλα κι' οι στρατιωτικές διαταγές, πληροφορίες, κλπ., θα μπορούν να στέλνονται στον προορισμό τους μέσα σε λίγες στιγμές.

Το Ουλτραφάσ δεν είναι δεινός του προσεχούς μέλλοντος. Έχει αρχίσει ήδη ή πρακτική εφαρμογή του σε διάφορες Αμερικανικές πόλεις. Το μόνο τεχνικό εμπόδιο που δυσκολεύει τη διάδοσι του, σχετίζεται με τη φύσι της τηλεοράσεως. Πραγματικά, οι τηλεοπτικές έκπομπες μεταδίδονται μόνο κατ' ευθείαν γραμμήν, δεν ακολουθούν δηλαδή την καμπυλότητα της Γης όπως τα κύματα του ραδιοφώνου. Μπορούν λοιπόν να ληφθούν μόνον από δέκτες που βρίσκονται σε απόστασι το πολύ 65 χιλιομέτρων απ' τον πομπό.

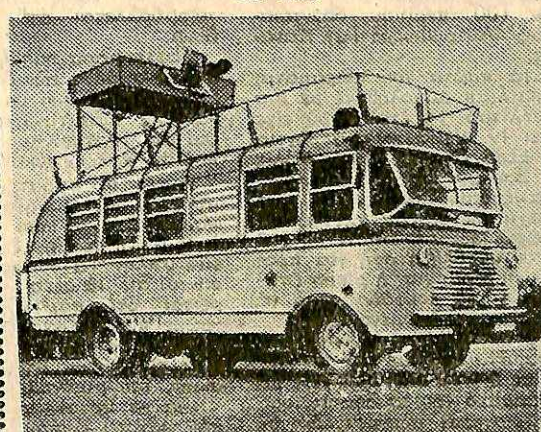
Επομένως, για να φτάσουν μακρύτερα, ή πρέπει να υπάρχουν ενδιάμεσοι σταθμοί, που ο καθένας τους θα πάρη τα κύματα της τηλεοράσεως και θα τα ξαναστέλνει στον έπόμενο (έτσι που ν' ακολουθούν μία τροχιά τεθλασμένη), ή να συνδεθούν οι μακρυνοί σταθμοί με ειδικά «δμοσασμένα» καλώδια, απ' τα οποία θα περνούν οι έκπομπές της τηλεοράσεως.

Τα καλώδια όμως αυτά κοστίζουν πανάκριβα, και γι' αυτό θα προτιμηθί μάλλον ή πρώτη λύσις. Προβλέπεται μάλιστα, για την επικοινωνία Εύρωπης - Αμερικής, να εγκατασταθούν οι ενδιάμεσοι σταθμοί σε αεροπλάνα, που θα πετούν συνεχώς πάνω απ' τον Ατλαντικό. Πάντως, προσωρινώς, το Ουλτραφάσ έχει εφαρμοσθί μόνο τοπικά, σε Αμερικανικές πόλεις που έχουν πομπούς τηλεοράσεως.

ΟΙ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΜΠΙΚΙΝΙ

Οι 161 κάτοικοι του Μπικίνι που το 1946 μεταφέρθηκαν στο νησί Ρόγκερικ, δεν μπόρεσαν ποτέ να χωνέψουν την εξορία τους και ζητούσαν διαρκώς από τις αρχές να τους επιτρέψουν να ξαναγυρίσουν στο νησί τους. Έπειδή όμως αυτό ήταν αδύνατο, οι κάτοικοι, που έγιναν εν τώ μεταξύ 181, μεταφέρθηκαν σ' ένα άλλο νησί, το Μπικίνι, που βρίσκεται σε απόστασι 500 μιλίων απ' το Μπικίνι και που θυμίζει κάπως περισσότερο το νησί τους στους δυστυχισμένους εξοριστούς. Στην εικόνα μας, ή αφίξις στο Κίλι.

ΚΙΝΗΤΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ

Για να βοηθήσουν την Ιαπωνική χωροφυλακή στην εκτέλεσι των καθηκόντων της, οι Αμερικανοί την έφοδισαν με τα τελευταία τύπου αυτά λεωφορεία. Μέσα στα αυτόκίνητα αυτά υπάρχει φωτογραφικό εργαστήριο, πομπός και δέκτης ασυρμάτου τηλεφώνου, δελτία παικτικού μπρώου των κατοίκων της περιοχής, προβόλες και έτι άλλο χρειάζονται οι αστυνομικοί για την αποτελεσματική και γρήγορη διεξαγωγή της υπηρεσίας τους.

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ»

Το θαύμασι αυτό καλλιτέχνημα είναι μία μικρογραφία του Αγγλικού υπερκατασκευασμένου «Βασίλισσα Έλισαβετ», που προέκυψε από έκθεσι στη Νέα Υόρκη. Τα πάντα είναι κατασκευασμένα στο 1/48ον του φυσικού μεγέθους και δεν παρελείπει ούτε ή παραμικρότερη λεπτομέρεια. Για την κατασκευή της καρίνας χρησιμοποιήθηκε λευκό μαόνι της Αφρικανικής Χρυσής Ακτής.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Δέν δά χαλούν πιά τὰ δόντια

Η μέθοδος του Δρος Γκότλιμ

Χάρης σε μία νέα μέθοδο για να προλαμβάνει η «τερηδόνα», οι άνθρωποι δεν θα χάνουν πιά τὰ δόντια τους. Θα τα διατηρούν σ' όλη τους τη ζωή, χωρίς να χρειάζεται να καταφύγουν κάθε τόσο σε οδοντοιατρικές θεραπείες ή να βάλουν ψευτικές οδοντοστοιχίες. Η μέθοδος αυτή δοκιμάστηκε ήδη σε χιλιάδες άτομα κι' αποδείχθηκε αποτελεσματική στα 90% των περιπτώσεων, εξασφάλισε δηλαδή την τερηδόνα των δοντιών.

Ανακαλύφθηκε απ' το Βιεννέζο δόκτορα Γκότλιμ, εγκατεστημένον τώρα στο Τέξας της Αμερικής. Εφαρμόζεται δε ήδη από 100 περίπου οδοντοιατρούς, Αμερικανούς και Καναδούς.

Στα πρώτα του πειράματα, ο Γκότλιμ ασχολήθηκε με μία κοπελίτσα 14 ετών, που είχε παθεί 17 κοψάλες στα δόντια της μέσα σε 10 μήνες. Μόλις τις βούλωνε ο οδοντοίατρος, εμφανίζονταν καινούργιες. Η αλλαγή της διαίτης της δεν είχε καμιά επίδραση. Αφού λοιπόν υπεβλήθη στη νέα προληπτική θεραπεία, η μικρή έπαυε μόνο μία κοψάλα μέσα σ' ολόκληρο το επόμενο έτος.

Κατόπιν, ο δόκτωρ Γκότλιμ πειραματίστηκε με 25 παιδιά, ηλικίας 6 - 12 ετών. Αλείψε με το φάρμακό του τα δόντια τους της άριστερας πλευράς, όχι όμως και της δεξιάς. Κατόπιν τους είπε να τρώνε όσα γλυκίσματα ήθελαν. Μετά 3 χρόνια, τα δεξιά δόντια τους είχαν 39 κοψάλες εν όλω, ενώ τα άριστερά μόνο 4.

Σ' άλλες περιπτώσεις, άτομα που χαλούσαν εύκολα τὰ δόντια τους, τα διατήρησαν όλα άθικτα, αφού υπεβλήθησαν στη νέα προληπτική θεραπεία.

Ο δόκτωρ Γκότλιμ δηγήθηκε στην ανακάλυψή του απ' τη μελέτη φωτογραφιών των δοντιών παριενών με μικροσκόπιο. Στις φωτογραφίες αυτές διακρίνει ότι το εξωτερικό σμάλτο των δοντιών δεν σκεπάζει ολόκληρα την επιφάνειά τους μ' ένα συνεχές στρώμα. Έχει πολυάριθμους μικρούς σωληνίσκους, που εισχωρούν έως τὸν ἐσωτερικό «ποφό». Οι σωληνίσκοι αυτοί δεν φαίνεται να έχουν κανένα προορισμό. Είναι μόνο αδύνατα σημεία στο σμάλτο.

Υπάρχουν σ' όλους τους ανθρώπους, σ' άλλους περισσότεροι και σ' άλλους λιγότεροι. Οι πρώτοι λοιπόν είναι επιδεκτικοί στην τερηδόνα ενώ οι δεύτεροι έχουν — όπως λέμε — «γερά δόντια». Αυτό συμβαίνει γιατί οι σωληνίσκοι του σμάλτου είναι οι πόρτες απ' τις οποίες εισχωρούν μέσα στο δόντι τα μικρόβια, οι μικροσκοπικοί αυτοί συμπαγείς και προκαλούν την κατάρρευση του.

Ετσι εξηγήθηκε για πρώτη φορά, γιατί υπάρχουν δόντια που τὸ σμάλτο τους φαίνεται

άθικτο, κι' όμως τρώγονται ἐσωτερικώς, φθείρονται, και σπάζουν μία μέρα εύκολα.

Η θεωρία του δόκτορα Γκότλιμ καταρρίπτει την παλαιότερη: ότι το χάλασμα των δοντιών οφείλεται στα όξέα του στόματος. «Αν τὰ όξέα ήσαν πραγματικά η αιτία της τερηδόνας, θάπρεπε να καταστρέφουν προπάντων τὸ σμάλτο των δοντιών, γιατί έχει αποδείχθη με πειράματα ότι τὸ σμάλτο λιώνει εύκολα μέσα σε δυνατό όξύ. Αντίθετος, ο μαλακός πολφός του δοντιού έχει αποδείχθη ανθεκτικότερος στα όξέα, κι' όμως αυτός κυρίως προσβάλλεται απ' την τερηδόνα.

Έχει παρατηρηθῆ ἐξ ἄλλου ότι τὸ σμάλτο των δοντιών που έχουν προδιάθεσι στην τερηδόνα, είναι ανθεκτικότερο στα όξέα απ' τὸ σμάλτο των δοντιών που δεν χαλούν εύκολα.

Αυτὸς ο παρατηρήσεις δεν μπορούν να εξηγηθούν με την παλαιά θεωρία περί τερηδόνας, ἐνὼ με τη νέα η εξήγησή τους είναι απλή: Τα δόντια δεν φθείρονται απ' τὰ όξέα — που θεωρείται ότι παράγονται όταν τρώμε πολλά ζαχαρώδη ή αμυλώδη — αλλά απ' τὰ μικρόβια που εισχωρούν στους σωληνίσκους του σμάλτου.

Για να προφυλάσσονται λοιπόν, πρέπει ἀπολύτως ν' αποφευχθούν αυτοί οι σωληνίσκοι. Κι' ο δόκτωρ Γκότλιμ τὸ ἐπιτυγχάνει αλείφοντας, τὰ δόντια με δυό υγρά. Τὸ πρώτο είναι διάλυσις χλωριούχου φευδαργύρου 40% και τὸ δεύτερο διάλυσις σιδηροκυανιούχου καλίου 20%. Απ' τὴ χημική αντίδρασι μεταξύ των δυό αυτών ουσιών παράγεται ἓνα ἄσπρο ἄλας, που εισχωρεῖ στους σωληνίσκους, τους γεμίζει και τὸν δὲν βουλώνει μόνιμος.

Στην αρχή, ο δόκτωρ Γκότλιμ χρησιμοποίησε, ἀντὶ χλωριούχου φευδαργύρου νιτρικόν ἄργυρον σε διάλυσι 10 % μαζί με υδροχλωρική ἀδρεναλίνη. Αυτό όμως τὸ υγρὸ αποχρωματίζει τὰ δόντια. Περιορίσθηκε λοιπόν η χρήση του μόνο για τὸν τραπέζι, που δεν έχει πολλή σημασία ὁ αποχρωματισμός τους.

Όταν ἓνα δόντι είναι εύαισθητο στο κρύο, σημαίνει ότι έχει πολλούς ανοιχτούς σωληνίσκους. «Αν λοιπόν μετά την εφαρμογή των δυό διαλυσεων, πάψη νάχη αὐτὴ τὴν εὐαισθησία, σημαίνει ότι κλείστηκαν τελείως οί δρόμοι εισόδου των μικροβίων και τοῦ κρύου. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο εξασφαλίζονται οί πόνοι πρὸ των γεράν δοντιών απ' τὴ ζύχαρη και τὰ γλυκίσματα.

Εξηγήθηκε συγχρόνως γιατί τὰ δόντια ὀρισμένων ἀνθρώπων διατηρούνται καθαρά δυσκολότερα απ' τὸν ἄλλον. Όταν οί σωληνίσκοι είναι πολλοί και ἀνοιχτοί, εισχωρούν στην αρχή

τους μόρια τροφῆς. Αυτό όμως παύει να συμβαίνει μετά την ἀπόφραξή τους, και τότε τὰ δόντια καθαρίζονται εύκολοτερα — ακόμη και τὸ σάλιο τοῦ στόματος ἀρκεί για νὰ τὰ διατηρήσει ἀσφραγισμένα.

Η νέα προληπτική θεραπεία διαρκεί 1 - 3 ὥρες. Στα παιδιά πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται δυό φορές τὸ χρόνο, ἀφ' ὅτου θὰ βγάλουν τὸ πρώτο μόνιμο δόντι τους ὡς τὰ 12 χρόνια τους. Η ἐπανάληψις αὐτῆς χρειάζεται, γιατί φυτρώνουν διαρκώς νέα δόντια, κι' ἄλλα μεγαλώνουν. Στους ἐνηλίκους όμως, ἡ θεραπεία ἐφαρμόζεται μία φορά κι' ἐξασφαλίζει πιά ἰσοδύναμο απ' τὴν τερηδόνα.

Συνιστάται ἐπίσης για δόντια σπασμένα, ἢ για κείνα που θεραπεύονται για νὰ σφραγισθούν (γιατί και στίς δυό αὐτές περιπτώσεις υπάρχουν χιλιάδες σωληνίσκοι, απ' ὅπου μπορεί νὰ μολυνθῇ τὸ δόντι).

Μένει όμως νὰ ἰδούμε πὼς θὰ δεχθούν οί οδοντοίατροί ὅλου τοῦ κόσμου αὐτὴ τὴ νέα ἀνακάλυψη, ὅσοσον τὰ κέρδη τους θὰ περιορισθούν βεβαίως σημαντικά, όταν πᾶσουν νὰ χαλάνε τὰ δόντια των περισσότερων ἀνθρώπων.

Τ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ

Η «πατουλίνη» κατά τοῦ καρκίνου

Απὸ ἓνα μύκητα τῆς ἴδιας οἰκογενείας μ' ἐκείνον που παράγει τὴν πενικιλίνη σχηματίζεται ἓνα ἄλλο «ἀντιδωτικό» διαλυτὸ στο νερό: ἡ «πατουλίνη». Όταν πρωτοανακαλύφθηκε, τὸ 1942, θεωρήθηκε ὡφέλιμο κατὰ τὸ κοινὸ κρυολογήματος. Δυό χρόνια ἀργότερα, μελέτησαν δυό Γερμανοί γιατροί τὴν ἐνέργειά του κατὰ τοῦ καρκίνου. Οί δυό αὐτοί ἐπιστήμονες σκόπευαν ἀπὸ ἀεροπορικόν βομβαρδισμό, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1944, τὰ ἀποτελέσματα ὡς των ἐργασίων τους δημοσιεύθηκαν τελευταίως σ' ἓνα νεομανικὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικό.

Οί Γερμανοί γιατροί δοκίμασαν τὴν ἐπίδρασι τῆς πατουλίνης πάνω

σε φυσιολογικοὺς ἰστούς δέρματος, σὲ λευκὰ αἰμοσφαίρια και σὲ καρκινώματα. Παρατήρησαν λοιπὸν ὅτι οί ἀραιεῖς διαλύσεις τῆς κάνουν νὰ πολλαπλασιάζονται πολὺ ζωηρότερα οί ὑγιεῖς ἰστοί και δίνουν ζωτικότητα στα αἰμοσφαίρια (συνεπῶς συντελοῦν στην ταχύτερη ἐπούλωσι των πληγών), ἐνὼ οί πυκνὲς διαλύσεις παραλύουν τὰ αἰμοσφαίρια και σταματοῦν τὴν σύλλησι των ἰστών. Οί καρκινώδεις ὁμως ἰστοί παύουν ν' ἀναπτύσσονται ἀκόμη και με τὴν ἐπίδρασι ἀραιών διαλυσεων (1 πρὸς 25.000 ἢ πρὸς 50.000). Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ἡ πατουλίνη μπορεί ἴσως νὰ χρησιμοποιηθῇ μ' ἐπιτυχία κατὰ τοῦ καρκίνου. Χρειάζονται ὁμως κι' ἄλλα πειράματα, πρὶν μπορέσουν οί ἐπιστήμονες ν' ἀποφανθῶν βεβαίως γὰρ τὸ σπουδαιότατο αὐτὸ ζήτημα.

Ελαστικά — βεντούζες

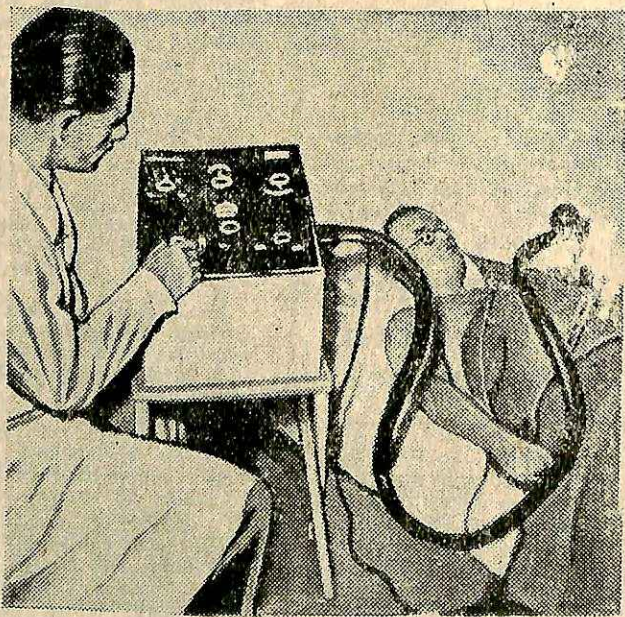
Κατὰ τὴν κατασκευὴ των ελαστικῶν των αὐτοκινήτων, μπορεί ν' ἀναμιχθῶν με τὸ καουτσούκ κρυστάλλα ἀκτινίου. Κατόπιν, ἡ ὑγρασία των δρόμων διαλύει αὐτοὺς τοὺς κρυστάλλους κι' ἀφίνει στὴ θέσι τους πολυάριθμους μικρὲς τρύπες, πὺ ἐνεργοῦν ὡς βεντούζες. Τὰ ελαστικά λοιπὸν που κατασκευάζονται με τὴ νέα αὐτὴ μέθοδο, ἔχουν μεγαλύτερη δύναμι συνοχής με τὸ δρόμο, κι' ἐτσι τὸ αὐτοκίνητο δὲν γλιστράει πιά, οὔτε ντεραπαρεί.

Ο ἦχος και οί σπόροι

Αν οί σπόροι διαφόρων φυτῶν ὑποβληθῶν στην ἐπίδρασι ὑπερηχητικῶν κυμάτων, ἀποκτοῦν ἐκπληκτικὴ βλαστικὴ ἱκανότητα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, π.χ., οί πατάτες φυτρώνουν νωγρότερα κι' ἔχουν μεγαλύτερη ἀπόδοσι. Δὲν ἀποκλείεται λοιπὸν νὰ μᾶς συστήσουν οί ἐπιστήμονες νὰ κλείνουμε για λίγο τοὺς σπόρους των λουλουδιῶν μας μέσα σ' ἓνα ραδιόφωνο πρὶν τοὺς σπείρουμε στὸν κῆπο μας!

Σβύνονται τὰ σημάδια

Τὰ σκουρόχρωμα σημάδια, που ὑπάρχουν ἐκ γενετῆς πάνω στο δερμα ἑνὸς προσώπου (ἢ τοῦ σώματος), μπορεί νὰ σκεπασθῶν με ἐίσαγωγή ἀδισφινῶν οὐσιῶν κατὰ ἀπ' τὴν ἐπιφάνειά τοῦ δερματος, με τὴ βοήθεια μιᾶς βελόνης σὺν τῇ χρησιμοποιοῦμενης γιὰ τὸν στιγματισμό. Πρόκειται για μίᾶ νέα μέθοδο, που ἀνεκκοινώθηκε ἀπ' τὸ δόκτωρ Χέρμπερτ Κοννερὺ στην ἱατρικὴ Ἑφημερίδα τῆς Νέας Υόρκης.

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

Μία γερμανικὴ παραλλαγή τοῦ περιφήμου «οὐδὸν κνεύματος» εἶνε αὐτὴ ἡ φορητὴ συσκευή που ἐξασφαλίζει τεχνικὴ ἀνάσπυσι, σὲ περιπτώσι παραλύσεως των ἀναπνευστικῶν οὐστῶν ἀπὸ πολιομυελίτιδα, δηλητηρίασι ἢ πνιγμό. Ὁ Βίλχελμ Χουμπενερ, που ἀπεικονίζεται παραπάνω μαζί με ἓνα ἄρρωστο, κατασκεύαζε καθε μῆνα στο ἐργαστήριό του 25 τέτοιες συσκευές.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ τοῦ στόματος

Οί αἰτίες που τὸν προκαλοῦν

Όπως κι' ἄλλοτε ἔχομε γράψει, καθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐπισκέπτεται τὸν οδοντοίατρον του τουλάχιστον δυό φορές τὸ χρόνο. Κι' αὐτό, ὅχι μόνο για νὰ τοῦ θεραπεύσῃ τὰ δόντια που ἔχουν ἀρχίσει νὰ χαλάνε, ἀλλὰ και για νὰ ἐξετάσῃ γενικῶς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στόματος του. Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ — όταν γίνεται ἀπὸ ἐμπειροῦν οδοντοίατρο — ἔχει μεγάλη σπουδαιότητα, κυρίως γιατί ἐπιτρέπει τὴν ἐγκαιρὰ διάγνωσι τοῦ καρκίνου τοῦ στόματος. Ἐχει ὑπολογισθῇ ὅτι οί οδοντοίατροί εἶνε, σὲ 50% των περιπτώσεων, οί πρώτοι που παρατηροῦν τὰ συμπτώματα αὐτῆς τῆς ἀσθένειας στὰ χεῖλη, ἢ στὴ γλῶσσα. Καὶ συνιστοῦν τότε στοὺς πελάτες τους ν' ἀποταθῶν ἀμέσως, χωρὶς ἀργοπορία, σ' ἓνα εἰδικὸ γιατρό, για τὴν ὀριστικὴ διάγνωσι και τὴν θεραπεία.

Αν ὁ ἄρρωστος δὲν καθυστερήσῃ, μπορεί νὰ σωθῇ, γιατί ὁ καρκίνος τοῦ στόματος εἶνε ἡ μορφή που προλαμβάνεται εύκολοτερα ἀπὸ καθε ἄλλη, ἀρκεί μόνο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐγκαιρῶς ἡ ἀπαιτούμενη θεραπεία, με ἐγχείρησι, ἀκτίνες X ἢ ράδιον.

Δὲν χρειάζεται ὡστόσο νὰ περιμένῃ τὴν ἐξαμηνιαία ἐξέτασι τοῦ οδοντοίατροῦ ἐκείνος που θὰ αἰσθανθῇ ἓνα μικρὸ και ἀνώδυνο ἐξόγκωμα ἢ σκληρότητα στὰ χεῖλη ἢ στὴ γλῶσσα του, καθώς κι' ὁποῖος ὑποφέρει ἀπὸ ἐπίμονον βραχνάδα ἢ ἀπὸ ἀνεξήγητὴ δυσκολία στὴν κατάποσι. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ μπορεί νάνα σημεῖα κινδύνου. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἀμεση ἱατρικὴ ἐξέτασις. Καθε ἀναβολὴ εἶνε τρέλλα ἀσυγχώρητη, που μπορεί νὰ στοιχίσῃ τὴ ζωή τοῦ ἄρρωστου.

Όσον ἀφορὰ τὶς αἰτίες που προκαλοῦν τὸν καρκίνο τοῦ στόματος, εἶνε πολλές και διάφορες, ἀναλόγως τῆς θέσεως στὴν ὁποία ἐμφανίζονται.

Σύμφωνα με τὶς τελευταῖες διαπιστώσεις τῆς οδοντοιατρικῆς, ἡ ἀκαθαρσία τοῦ στόματος, καθώς και καθε χρονία μόλυνσις των οὐλῶν και των δοντιῶν φαίνεται πὼς συνδέεται στενῶς με τὸν καρκίνο τοῦ στόματος — ἀποτελεῖ δηλαδή ἓνα αἷτιο που συντελεῖ στὴ δημιουργία του. Οί ἀνωμαλίες λοιπὸν αὐτές μπορούν νὰ λείψουν, ἀν ἐπισκεφθῶμε ἐγκαιρῶς τὸν οδοντοίατρον.

Ο καρκίνος στὰ χεῖλη διακρίνεται ἀμέσως ἀπ' τὸν οδοντοίατρον. Προκαλείται δὲ ἀπὸ ἓνα χρόνιο ἐρεθισμό τους, που μπορεί νὰ οφείλεται σὲ πολλές αἰτίες: σὲ δόντια προσεβέχοντα ἢ κακοφτιαγμένα ἢ κοφτερά, σὲ ἡλιακισμό, σὲ κατάχρησι καπνοῦ, στὸ καπνισμὸ με πίπτα ἢ τσιμπούκι, κλπ. Αφ' ὅτου οί γυναῖκες ἀρχίσαν νὰ καπνίζουν, ὁ καρκίνος στὰ χεῖλη γίνεται διαρκῶς συχνότερος στὸ φύλον τους. Οί πατιουτῶδες κι' οί βυλουργοὶ παθαίνουν συχνὰ καρκίνο των χειλῶν, ἀπ' τὴ συνηθειά που ἔχουν νὰ κρατοῦν στὸ στόμα τους τὰ κορφὰ που θὰ μεταχειρισθῶν.

Ο καρκίνος στὴ γλῶσσα μπορεί νὰ προέλθῃ ἀπ' τὸ «πουρί» των δοντιῶν, ἀπὸ σπασμένες ρίζες που ἔχουν μείνει στὸ στόμα, ἀπὸ μισοκατεστραμμένα δόντια, ἀπὸ γέφυρες ἢ οδοντοστοιχίες με κακὴ ἐφαρμογή, ἀπὸ σφραγίσματα που ἔχουν κοφτερές γωνίες, και γενικῶς ἀπὸ καθε χρόνιο ἐρεθισμό. Συνήθως, σὲ περιπτώσεις καρκίνου τῆς γλῶσσας, βρίσκουμε ἐπίσης ἓνα πολὺ ἀκάθαρτο στόμα.

Όσοι φοροῦν ψεύτικες οδοντοστοιχίες πρέπει νὰ πηγαίνουν καθε χρόνο στὸν οδοντοίατρον για τὴν ἐξέτασή, για ν' ἀποφύγουν ἓνα χρόνιο ἐρεθισμό των οὐλῶν, με πιθανὸν ἀποτέλεσμα τὸν καρκίνο τοῦ στόματος.

☼

Η στατιστικὴ για τὴν αὐτοκτονία

Κάθε μισὴ ὥρα, αὐτοκτονεῖ ἓνας ἄνθρωπος στὶς Ηνωμ. Πολιτείες. Αὐτὸ μᾶς πληροφοροῦν οί στατιστικές. Σὲ μερικές πολιτείες, ὁποῖος ἐπιχειρήσῃ ν' αὐτοκτονήσῃ κι' ἀποτύχῃ, καταδικάζεται σὲ φυλάκισι, γιατί ἡ αὐτοκτονία τιμωρεῖται ἀπ' τὸ νόμο. Στὶς πολιτείες ὅπου σιμειώνονται περισσότερες αὐτοκτονίες, αὐτοκτονεῖ, εἶνε λιγότεροι οί φῶνοι — και τὸ ἀντίθετο. Ὑπολογίζεται ὅτι οί μισοί περίπου ἀπ' αὐτοὺς που ἀποπειράθηκαν ν' αὐτοκτονήσουν, ἦσαν τόσο ψυχοπαθεῖς, ὥστε χρειάζονταν εἰδικὴ ψυχιατρικὴ θεραπεία. Οί περισσότερες αὐτοκτονίες συμβαίνουν σὲ ηλικία 25 - 45 ἐτῶν. Κυριώτερη αἰτία εἶνε ἡ ἐλλείψις ὑγείας. Δεύτεροι ἐρχονται οί οἰκογενειακοί λόγοι. Ἡ ἐρωτικὴ ἀτελεια προκαλεῖ τὶς λιγότερες αὐτοκτονίες — τουλάχιστον στὴν Ἀμερικὴ, ὅπου οί ἄνθρωποι εἶνε, προφανῶς, πρακτικώτεροι.

Τὸ μεγαλύτερο παρὸς τὸν αὐτοκτονισμὸν ἀπὸ ὅλες τὶς χώρες ἔχει ἡ Ἑλβετία. Στὴν ἴδια χώρα παρατηροῦνται κι' οί περισσότερες περιπτώσεις ὑπερβουρσοειδισμού. Γι' αὐτό, ἓνας διάσημος γιατρός φρονεῖ ὅτι ὑπάρχει κάποια στενὴ σχέση μεταξύ τῆς λειτουργίας τοῦ θυρεοειδούς ἀδέναος και τῆς τάσεως ὀρισμένων ἀτόμων πρὸς τὴν αὐτοκτονία.

Η ἀρρώστεια των φχαδῶν

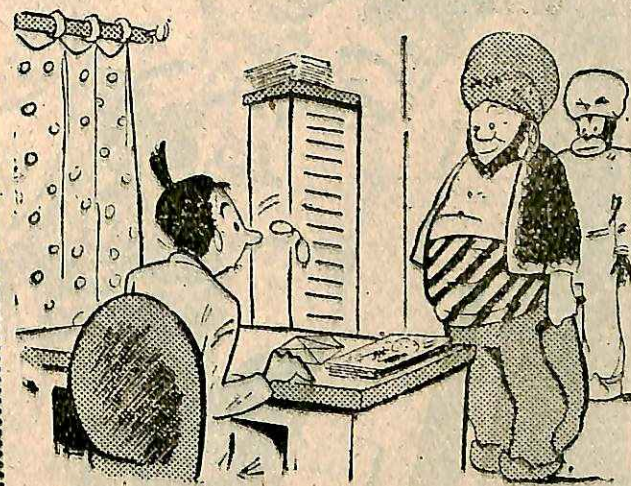
Η ἀρθριτοσκλήρωσις προσβάλλει πολὺ συχνότερα τοὺς παχυσάρκους και καθορθωμένους, παρὰ τοὺς ἀδύνατους και υποσιτισμένους. Εἶνε σπανιότητα σὲ λαοὺς που ἀκολουθοῦν δίαιτα πτωχὴ σὲ λίπος, ὡς π.χ. οί Κινεζοί. Ἀλλὰ και στὴ Γερμανία, μετὰ τὸν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, εἶχε σχεδὸν λείψῃ ἡ ἀρθριτοσκλήρωσις, γιατί δὲν ὑπῆρχαν τότε λιπαρές γροφές.

Τρεσεχὴ στὰ χασμουρητά!

Κάποτε, ἓνα υπερβολικὰ γλατὺ χασμουρητὸ μπορεί νὰ προκαλέσῃ τὴ μετατόπισι ἑνὸς χόνδρου τῆς ἀρθρώσεως τῆς σιαγόνας. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τότε νὰ μείνῃ τὸ στόμα ὀρθῶνιχτο και νὰ μὴ μπορῇ πιά νὰ ζανακλεισθῇ! Στὴν περίπτωσι αὐτὴ, χρειάζεται ἐγχείρησις, για νὰ διορθωθῇ ἡ ἐλαττωματικὴ ἀρθρώσις.

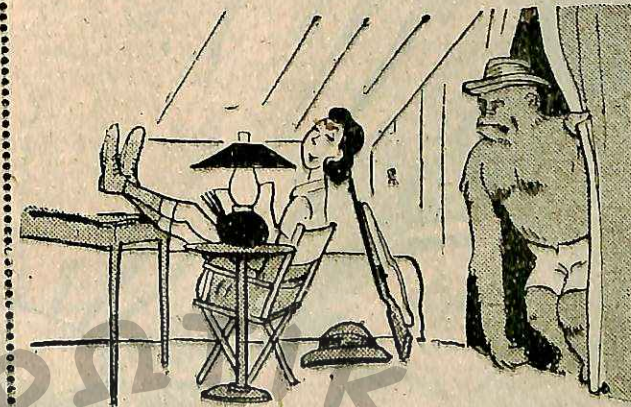
Προσεχέτε λοιπὸν ὅταν χασμουριέστε, νὰ μὴ μείνετε κάποτε με τὸ στόμα... ἀνοιχτό!

Τελιοθεραπεία

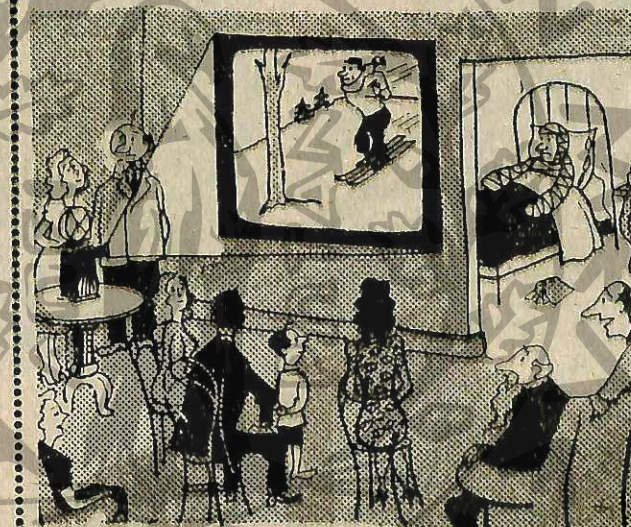

ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

Ο μαχαράγας: «Εμεινα ευχαριστημένος από τὸ εὔρημά σας... Θέλω ἄλλες δώδεκα!...

Λοιπόν, Ἀνδρέα τὸν καθάρισες τὸ γορίλλα;

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΠΟΡ

Βλέπετε ἐδὼ τὸν ἄνδρα μου, πρὶν ἀπὸ τὸ πῆδημα:...

Τό καμένο όνειρο

Αναχωρήσεις για τὸ Πόρ-Κρό. Τὸ Χρυσὸ Νησί. Ταξίδι μίας ἡμέρας. Καθὼς σηκώνει τὴν ἐπιγραφή ἀπ' τὸ μικρὸ βαπόρι, ὁ ναύτης φωνάζει σ' ἕναν ὄμιλο πού ἀργοπορεῖ στὴν ἀποβάθρα: «Γρήγορα, θ' ἀποπλεύσουμε!».

Μὰ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λούνη κρατοῦν ἀκόμα τὴν κόρη τους κοντὰ τους καὶ τῆς κάνουν χίλιες δυὸ συστάσεις: «Πρόσεξε μὴν κρουολογήσης! Σκεπάσου καλά! Λοιπὸν, θὰ σὲ περιμένουμε τὸ βράδυ!». Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ δυὸ γέροι νοιώθουν τὴν καρδιά τους βαρειά. Μία ἰδιοτροπία τῆς Φρανσουᾶς αὐτὸς ὁ θαλασσινὸς περίπατος. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελαν νὰ τὴν ἀφήσουν, μὰ ὕστερα ὑποχώρησαν. «Εὐπρόσ! Τὸ βαποράκι φεύγει!». Τελευταία σύστασις. Τελευταῖο φιλή. Ἡ Φρανσουᾶς ἀνεβαίνει τὴ μικρὰ γέφυρα. Ἐνα μαντήλι πού κουνιέται. Φεύγει. Ἐφύγε. Σὲ λίγο, οἱ γέροι τῆς, ὅπως καὶ ἡ Ἰέρ, εἶναι μιά σκιά.

Ἡ θάλασσα κυκλώνει τὸ βαπόρι. Ἡ Φρανσουᾶς κυττάζει λίγο σὰ χαμένη. Πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσουμε. Τὸ συμβολαιογραφεῖο ὅπου ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος δὲ συνήθισε τὴν Φρανσουᾶς στοὺς πλατεῖς ὀρίζοντες. Χαμογελάει σὲ κάτι τὸ ἀκαθόριστο. Ἡ πραγματικότητα σήμερα δὲ διώχνει τὸ όνειρο. Ἀπ' ἐναντίας τὸνα μὲ τ' ἄλλο γίνονται ἕνα. Ἡ θάλασσα... ἡ ἀπέραντη θάλασσα... Ἡ Φρανσουᾶς σκύβει πάνω ἀπ' τὴ γέφυρα τοῦ βαποριοῦ σὰ νὰ θέλῃ νὰ χαϊδέψῃ τὰ νερά. Τὸ μόνο τῆς στολίσμα εἶνε τὸ ἄσπρο τῆς φόρεμα, ἡ ὁμορφιά τῆς καὶ τὰ ἑκοσὶ τῆς χρόνια. Εἶναι χάσμα αὐτὴ ἡ κοπέλλα!

Μὴν σκύβετε πολὺ. Εἶν' ἐπικίνδυνο.
Ἡ Φρανσουᾶς ἀνατριχιάζει. Γυρίζει τὸ πρόσωπό τῆς. Ἐνας νέος εἶνε κοντὰ τῆς.
—Ω! ξέρετε δὲν φοῶμαι—καὶ χαμογελάει γλυκά. Περνάει ὁ πλοίαρχος.
—Ωραῖος καιρὸς, κύριε Ντενί.
—Πολὺ ὥραιος, πλοίαρχε.
—Ὁ κ. Ντενί ρωτᾷ τὴν Φρανσουᾶς:
—Δὲν τὸ ξέρετε τὸ νησί;
—Ὁχι.
—Καὶ ταξιδεύετε μὲ βαπόρι πρώτη φορά;
—Ναί, πρώτη φορά.
—Περνάτε τίς διακοπές σας στὴν Ἰέρ; ρωτᾷ ὁ κ. Ντενί.

—Ναί, τίς διακοπές μου. Δουλεύω. Καὶ ἔτσι, εὐγενικά, δίχως ντροπὴ, διηγεῖται στὸ νέο τὴν ταπεινὴ ζωὴ τῆς στὸ σπίτι καὶ στὸ γραφεῖο, τὴ χαρὰ τῆς πού μπόρεσε νὰ πᾶι στὴν Ἰέρ, στὴν Κιανὴ Ἀκτὴ—μιά τρέλλα τῆς πού κατάφερε νὰ τὴν πραγματοποιήσει χάρις οἱς οικονομίες τῆς καὶ τὴν ἀγάπη τῶν γέρο-γονέων τῆς.

Ἐκεῖνος ἀκούει στὴν ἀρχὴ μὲ κάποια ὑπεροπτική εὐγένεια, ὕστερα μὲ κάποια γλυκεῖα συμπόνια, μὲ σεβασμό. Ἡ Φρανσουᾶς σάπασε. Τὸ μαϊστράλι φυσᾷ.

Ἐφθασαν στὸ Χρυσὸ Νησί, στὸ Πόρ-Κρό. Μὲ εὐγένεια ὁ κ. Ντενί τῆς τὸ περιγράφει. Δίχως πολὺ νὰ καταλαβῇ τίς τῆς λέει, ἡ Φρανσουᾶς συγκινεῖται ἀπ' τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του. Τὸ όνειρό τῆς πραγματοποιήθηκε, μὰ καὶ βρίσκεται στὸ μαγικὸ νησί καὶ μάλιστα δίπλα σ' ἕνα χαριτωμένο νέο, πού περπατεῖ κοντὰ τῆς. Ἡ Φρανσουᾶς τὸν κυττάζει καὶ τοῦ χαμογελάει γλυκά.

—Νὰ φύγουμε! τοῦ λέει. Φοῶμαι μὴ χάσω τὸ βαπόρι.

—Μὰ εἶν' ἔγκλημα, τῆς ἀπαντᾷ. Δὲν εἶδατε τίποτα. Ἐλάτε!

—Ω! τί ἐξαισιὸς περίπατος! Ὁ κ. Ντενί τὴν κρα-

Μικρὸ ἀριστούργημα

τάει ἀπ' τὸ χέρι. Γύρω τους τὸ νησί ζωντανεύει. Πόση γοητεία ἀλήθεια! Δὲ κυλάει γαλήνια.

—Ἀς κάνουμε γρήγορα. Εἶνε ἀργά.

Τρέχουν χειροπιασμένοι καὶ μπαίνουν στὸ βαποράκι τελευταῖοι. Τὸ βαπόρι ξαναφεύγει. Τὸ Χρυσὸ Νησί καθὼς χάνεται γίνεται βιολέ, φαίνεται σὰ νὰ πειθῇ μὲς στὸν ἥλιο πού βασιλεύει. Ξανά, οἱ δυὸ νέοι ἀκούμπουν στὴ γέφυρα. Ὁ νέος τῆς μιλάει γιὰ ἄλλες θάλασσες, πέρα μακριά, στὸ Νότο, γιὰ ἄλλες μακρινές χώρες. Ἡ Φρανσουᾶς ἀκούει, βυθισμένη σὲ όνειρα.

Μιά σφυρίχτρα σκίζει τὴ βραδυὴν γλυκά.

—Φθάσαμε στὴν Ἰέρ, λέει ὁ κ. Ντενί.

—Ἀπὸ τώρα!

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ξεφεύγει ἀπ' τὴν Φρανσουᾶς. Μιά αγωνία πνίγει τὸ λαῖμό τῆς. Πάει, τὸ ὥραιο ταξίδι! Λύπη γι' αὐτὸ πού τόσο γρήγορα τελειώνει... ἔλπιδα πού πεθαίνει πρὶν προφθάσῃ καλά καλὰ νὰ γεννηθῇ. Ἀχ! ἂν αὐτὸς ὁ νέος τῆς γύρευε γιὰ γυναῖκα του, πόσο θάταν εὐτυχισμένη.

Ὡστόσο, ἐκεῖνος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

—Δεσποινίς—τῆς λέει δειλὰ—τὸ βαπόρι φτάνει...

θὰ ἤθελα νὰ μάθω τ' ὄνομά σας...

—Μὲ λένε Φρανσουᾶς, ἀπαντᾷ μὲ φωνὴ πού τρέμει λιγάκι. Καὶ σὰς;

—Εὐιλ... Ἀκουσε, Φρανσουᾶς, ἀρχίζει νὰ τῆς ψιθυρίσῃ γλυκά, ἀκουσε με, μικρὴ Φρανσουᾶς...

Προφέρει μερικά λόγια πού ἡ νέα δὲν τ' ἀκούει καλά, γιὰτὶ γύρω τους ὁ θόρυβος μεγαλώνει. Μὰ τί τῆς λέει; Ἀκουσε καλὰ δυὸ φορές τὴ λέξι: «ζωή». Νά, τὸ βαπόρι στάθηκε, κόλλησε στὴν ἀποβάθρα. Οἱ ἐπιβάτες κατεβαίνουν, παρασύρουν τὴν Φρανσουᾶς ὡς τὴν μικρὴ γέφυρα. Ἐκεῖ, τέσσερα χέρια τὴν ἀρπάζουν. Κάποιοι τὴν φιλοῦν, τὴν σφίγγουν.

—Λοιπὸν, εὐχαριστήθηκες; Ἦταν ὥραια; Δὲν πεινάς; Πάρε ἕνα κρουασάν. (Εἶναι ὁ πατέρας).

—Σοῦ ἄρρε; Εἶχε, λένε, σπουδαῖο κόσμο στὸ βαπόρι. Ἦταν κι ἕνας πρίγκηπας... ἕνας νέος πρίγκηπας. Στάσου νὰ δῆς πὼς τὸν εἶπαν: Ἐμῖλ... Ἐμῖλ ντε... δὲ θυμοῦμαι πᾶ... (Εἶναι ἡ μητέρα).

Ἡ Φρανσουᾶς ἀνατριχιάζει στὸ ἀκούσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Στρέφει ἄλλου τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια τῆς ψάχνουν μέσα στὸ σκοτάδι. Ὅλη αὐτὴ ἡ φλυαρία τῆς δίνει στὰ νεῦρα. Εἶνε ἑτοιμὴ νὰ κλάψῃ. Μιά φωνὴ γλυκεῖα τραγουδᾷ ἀκόμα στ' αὐτιά τῆς... Μήπως εἶν' ἐκεῖνος ἐκεῖ κάτω;... Ὁχι... Οἱ ἐπιβάτες σκόρπισαν. Μὰ νά, κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο, ἕνα σταχτὺ μακρὺ αὐτοκίνητο εἶν' ἑτοιμὸ νὰ ξεκινήσῃ. Μιά πόρτα ἀνοίγει. Ὑστερα κλείνει. Ἐνας ἀσφὲρ μὲ στολὴ πηδᾷ στὴ θέσι του. Τὸ αὐτοκίνητο φωτίζεται. Ἐνας ἄντρας κάθεται. Νέος, χαριτωμένος. «Ἐκεῖνος». Κάτι γυρεύει νὰ δῇ. Μὰ δὲν «τὴν» ἀνακαλύπτει. Τὸ πρόσωπό του εἶνε θλιμμένο.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾷ, ἀπομακρύνεται, χάνεται. Ἡ ἔλπιδα τῆς δακτυλογράφου γίνεται καπνός. Τὸ όνειρο τῆς μικρῆς Φρανσουᾶς σβύνει... Ὁ Ἐμῖλ! Ἐμῖλ, τί... Πρίγκηπας! Ὁ χαριτωμένος πρίγκηπας! Εἶν' ἕνας ἀγνωστος πού πέρασε ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς. Μονάχα τὸ μικρὸ του ὄνομα ξέρει. Ἡ νέα δὲν θὰ τὸ δεχάσῃ ποτέ. Νοῶ-θαι τὰ μάτια τῆς ὑγρά. Φαίνεται σὰ νὰ ταξιδεύῃ ἀκόμα.

—Φάγε τὸ κρουασάν σου, Φρανσουᾶς, λέει ἡ μαμά.

Μὰ, ξαφνικά ἡ Φρανσουᾶς ξεσπάει σὲ πικρὸ κλάμα—καὶ οἱ γονεῖς τῆς τὴν κυττάζουν κατάπληκτοι.

NTOMINIK PENOPYR

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η 'Ιουστίνη κατηγορεί το γιατρό Ρενωντιέρ στον άδελφό Χριστόφορο για δολοφονία της άτυχης Βιργινίας Λατούς. Ο άδελφός της συμβουλεύει να αφήσει τις αρχές να διαλευκάνουν την υπόθεση.

Μόλις φεύγει η 'Ιουστίνη, επισκέπτεται τον άδελφό, ο άδελφός της, ο 'Ανδρέας ντε Βιλαντόν, που του αναγγέλλει ότι πρόκειται να φύγει με μια αποστολή που θα εξερευνήσει τις κορυφές των υψηλότερων όρων της 'Ασίας, μια και δεν μπορεί να παντρευτεί τη Ζυλέττα, την κόρη του Ρενωντιέρ, που αγαπά. Η Γερτρούδη παρακολουθεί κρυφά τη συνάντησή τους και ενώ είναι να διαλογιστεί αυτός ότι είναι η υπέροχη τους, μα συγκρατείται.

Εξ άλλου ο συνταγματάρχης Ρισώ που συναντάει σε μια λέσχη συνδέεται με ένα Ρώσο πρίγκιπα, τον Βαλεριανό 'Αρμόκιν. Ο νεαρός αριστοκράτης προκαλεί τη συμπάθεια του συνταγματάρχη τόσο πολύ που τον εγκαταλείπει στη γυναίκα του και στη Ρόζα, που είναι κόρη του Ζυλμπέρ και που την έχει υιοθετήσει. Στη λέσχη όμως ο συνταγματάρχης συναντάει κάποτε και το γιατρό Ρενωντιέρ και καταπληκτικός μαθαίνει από τις εφημερίδες τα όσα γράφονται για το θάνατο της Βιργινίας Λατούς. 'Αλλά περιστασιακά του κάνουν επίσης εντύπωση: το ότι ένας αστυνομικός παρακολουθεί το γιατρό Ρενωντιέρ στη λέσχη και ότι η Ρόζα λαβαίνει ένα γράμμα από τον πατέρα της, το Ζυλμπέρ, όπου την πληροφορεί ότι η μητέρα της είχε πολύ άσχημη και ότι όχι τώρα την έχουν ανακρίνει πέντε φορές, σχετικά με το έγκλημα της Σερντόν.

Στο μεταξύ, ο συνταγματάρχης Ρισώ προσλαμβάνει για ιδιαιτέρως γραμματέα του, το νεαρό Βαλεριανό 'Αρμόκιν, που όλο και πιο πολύ γοητεύεται από την ομορφιά της Ρόζας.

Ένα βράδυ, βγαίνοντας από τη λέσχη, μαζί με το συνταγματάρχη, ο Βαλεριανός μαθαίνει από τον πιστό υπηρέτη του, τον Ποταπίτς, ότι η μητέρα του είναι βρεμιά άρρωστη. Ο συνταγματάρχης καλεί τότε το γιατρό Ρενωντιέρ και του λέγει να τρέξει άμεσα να δει την πριγκίπισσα 'Αρμόκιν, τη μητέρα του Βαλεριανού.

Πραγματικά, ο γιατρός μαζί με τον νεαρό πρίγκιπα φτάνουν έπειτα από λίγη ώρα στο σπίτι της άρρωστης. Ο Ρενωντιέρ δίνει στην πριγκίπισσα να πιει ένα φάρμακο δικής του κατασκευής και ύστερα φεύγει από το σπίτι της.

Αν ο γιατρός Ρενωντιέρ ήταν τώρα έγκληματίας, ωστόσο όταν άρχισε τα στάδια του ήταν καλός επιστήμονας, χωρίς στις νερές σπουδές του που είχε κάνει στο Παρίσι με έξοδα του πατέρα του, που του προέβλεπε για ύλη κάποια 'Ιουλίττα Νταρσί, κόρη δικαστικού κλητήρος, με μια προίκα σαράντα χιλιάδων φράγκων.

7ον

Ο νεαρός γιατρός παντρεύτηκε, λοιπόν, την 'Ιουλίττα Νταρσί και εγκαταστάθηκε μαζί της στη Σερντόν.

Λίγα καιρόν αργότερα, έκανε εκεί δύο θεραπείες, που θεωρήθηκαν από όλους σαν αληθινά θαύματα. Αποχτήσε τότε τη φήμη ικανού γιατρού και έπεσκίσε όλους τους άλλους συναδέλφους του στη γύρω περιοχή. Η τύχη τον είχε ευνοήσει πολύ ως τότε. 'Αλλά, ξαφνικά, άρχισε να δείχνει πολύ κακές διαθέσεις απέναντί του.

Δύο χρόνια μετά τη γέννηση της Ζυλέττας, η γυναίκα του γιατρού έπαθε παράλυση και έπεσε κατάκοιτη στο κρεβάτι της.

Ο Ρενωντιέρ μεταχειρίστηκε τότε όλα τα μέσα για να την θεραπεύσει. Χωρίς αποτέλεσμα όμως. Η πάθησή της 'Ιουλίτας ήταν αθεράπευτη. Η δυστυχισμένη δεν μπόρεσε να ξανασηκωθεί από το κρεβάτι της.

Ο γιατρός ήταν ευθύμος και ζωηρός τύπος. Η κατάσταση της γυναίκας του είχε μαράνει, λοιπόν, τη ζωτικότητα του και του είχε κάνει δυστυχισμένο.

Άρχισε τότε να φεύγει κάθε τόσο από το σπίτι του και να πηγαίνει στο Παρίσι, όπου ριχνόταν σε παντός είδους διασκέδασεις. Και, σιγά-σιγά, πήρε τη συνήθεια να πηγαίνει στα χαρτοπαίγνια.

'Αλλοίμονο! Αυτή η συνήθεια έπρόκειτο να είναι μοιραία γι' αυτόν. Γιατί δεν κατόρθωσε να απαλλαγεί ποτέ πια από αυτήν. Ο Ρενωντιέρ έχασε πολύ γρήγορα στο πράσινο τραπέζι τις οικονομίες του. Και ύστερα άρχισε να δανειζεται.

Μια μέρα, λοιπόν, κατέφυγε σε έναν πα-

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Αισθηματικό και ορμητικό κειναινοικό μυθιστόρημα

ληθ συμφοιτητή του στο πανεπιστήμιο, τον 'Ιακώβο Κολομπέλ.

Αυτός ο Κολομπέλ είχε σπουδάσει φαρμακοποιός και είχε ειδικευθεί στο εμπόριο «θαυματουργών» φαρμάκων, που τα διεφήμιζε με έντυπια και καταπληκτικό τρόπο. Από αυτό το εμπόριο είχε κερδίσει πολλά χρήματα και είχε αυξήσει την περιουσία του, παίρνοντας ως σύζυγο την κληρονόμο του προνομίου μιας αλοιφής εναντίον του έκζεματος, που είχε πολύ μεγάλη διάδοσι στην εποχή της.

Ο Ρενωντιέρ ζήτησε, λοιπόν, από τον παλιό συμφοιτητή και φίλο του ένα δάνειο πέντε χιλιάδων φράγκων. 'Αλλ' ο Κολομπέλ του έδωσε μόνον πεντακάσια.

Είπε τα πρώτα και τα τελευταία δανεικά χρήματα που σου δίνω, του είπε. Μη μου ζητήσεις ποτέ άλλα, γιατί δεν θα σου δώσω ούτε λεπτό... Συμφωνείς;... Κόλλησε τώρα να φάμε μαζί, για να γνωρίσεις τη γυναίκα μου και να θυμηθούμε τα παλιά.

Η κυρία Κολομπέλ ήταν μια ωραιότατη

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«Σπόρ»!

«Άρχισες άλλη μηχανή και με τα «σπόρ» έχεις μανί — τις τελευταίες μέρες κι' όλο μιλάς για επίδο — για πυγμαχίες και ποδό — για μπάλλες, και για σφαίρες!

«Εκτός αυτού, απ' τα προχτές για επίδειξεις... πηδηχτές μιλάς όλη την ώρα και, με το ψώνιο σου Φροσί, ζήτας στο Στάδιο κι' εσύ να γίνεις... σαλαβάρια!

Τέλος, φουσκώνεις σαν άσκι να πας κι' εσύ να κάνεις «σκί» στην Πάρνηθα και χιονία κι' έχεις μεράκι και νταλκά να κάνεις μέσα στα λαγκά — σουλήθρες με... κα-

(δρόνια!

Γι' αυτό, σου έπανα- (λαμβά — ν' αλλάξεις βιόλα και (χαβά, για δεν άντεχω άλλο κι' ένα για χιόνια — (σου μου λές, θα ξεσπαθώω, απ' τις (πολλές — και... πάγω θα σου (βάλω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

γυναίκα. Ο Ρενωντιέρ, βλέποντάς την, έκανε τη σκέψη πως αξίζει έναν καλύτερο άντρα απ' το φαρμακοποιό, με την αποπληκτική φυσιογνωμία, τη μεγάλη κοιλιά και τα δυσκίνητα μέλη. Και δεν παρέλειψε να της εκφράσει το θαυμασμό του με τα βλέμματά του. Περιορίστηκε, όμως, σε αυτό μόνον. Ήταν, άλλωστε, πολύ πρόωρο να προχωρήσει περισσότερο.

Μετά το γεύμα, οι δύο παλιοί φίλοι μίλησαν καθένας για την επιστήμη του.

Μερικά ειδικά φάρμακα να μπορούσαν να βρῶ ακόμη και σε βεβαίω πως οι γιατροί θ' αναγκάζονταν ν' αλλάζουν επάγγελμα, είπε σε μια στιγμή ο Κολομπέλ. Γιατί κανένας πια δεν θα χτυπούσε την πόρτα τους.

Κι' εγώ σου λέω, απάντησε ο Ρενωντιέρ, πως οι φαρμακοποιοί θα έκλειναν τα φαρμακεία τους, αν όλοι οι γιατροί έκαναν ό,τι κάνω εγώ.

Και τι κάνεις, λοιπόν; Έχω, απλυστάτα, δικά μου φάρμακα για την κάθε ασθένεια. Και τα κουβάλα πάντα μέσα στο σάκκο μου.

Και έχεις φάρμακα για όλες τις ασθένειες;

Για όλες όχι. 'Αλλά για τις περισσότερες και τις σπουδαιότερες απ' αυτές.

Και για την ημικρανία, γιατρέ; Ρώ- ησε μ' ενδιαφέρον η κυρία Κολομπέλ.

Και για την ημικρανία, κυρία μου. Το πρόσωπο της γυναίκας του φαρμακοποιού φωτίσθηκε από χαρά. Γιατί η δυστυχισμένη υπέφερε συχνά από ημικρανία και, όπως εξομολογήθηκε στο Ρενωντιέρ, το κεφάλι της πονούσε τριμερά εκείνη την ημέρα.

Αν ο άντρας μου δεν μου έλεγε ότι επρόκειτο για έναν παλιό φίλο και συμφοιτητή του, πρόσθεσε, θα έμενα στο κρεβάτι μου.

Και δεν μου το λέγατε, κυρία μου; Ίπε ο Ρενωντιέρ. Θα σας θεράπευα άμέ- τως.

Αληθεία, γιατρέ; 'Αλλά μπορείτε να δοκιμάσετε.

Λέγοντας αυτά, ο Ρενωντιέρ άνοιξε το σάκκο του, έβγαλε από εκεί ένα μπουκαλάκι και έχυσε απ' αυτό τρεις σταγόνες μέσα σε ένα ποτήρι νερό.

Πιείτε το, κυρία μου, είπε. Θα κοιμηθήτε λίγη ώρα, αλλ' όταν ξυπνήσετε θα είσαστε τελείως καλά και δεν θα αισθανώ- σατε τον παραμικρό πόνο στο κεφάλι σας.

Όχι! φώναξε ο φαρμακοποιός στη γυναίκα του. Σου απαγορεύω να πιής αυτό το φάρμακο!

'Αλλ' η κυρία Κολομπέλ, χωρίς να δώσει προσοχή στην απαγόρευση του συζύγου της, έπιασε το ποτήρι, το έφερε στα χείλη της και άδειασε το περιεχόμενό του.

Έπειτα σηκώθηκε από τη θέση της και πήγε να ξεπλύνει σ' ένα νιφάνι, που βρισκόταν σε μια από τις γωνίες της τραπεζαρίας.

Θα περιμένω τον ύπνο που μου υποσχέθηκετε και που θα με απολυτρώσει απ' αυτό το φρικτό πονοκέφαλο, είπε γελώντας.

Ο Ρενωντιέρ είχε βγάλει, στο μεταξύ, από το σάκκο του ένα άλλο μπουκαλάκι.

Για ποίον το προορίζεις; ρώτησαν ο φαρμακοποιός.

Για σένα.

'Αλλ' εγώ δεν είμαι άρρωστος.

Κάνεις λάθος. Το αίμα έχει πλημμυ- ρήσει τους βολβούς των ματιών σου... Πι- στεύω με, δεν σε βλέπω καλά... Αν δεν εφαρμόσεις ασυτήρη δίαιτα, θα έχω ασχη- μο τέλος...

Ο Κολομπέλ γέλασε. Και, παίρνοντας ένα ποτήρι με λευκό κρασί, το άδειασε στη στιγμή.

Νά το γιατρικό μου! είπε.

Καλά, απάντησε ο Ρενωντιέρ, ενώ ξανάβαζε το μπουκαλάκι στη θέση του. Θυ- μήσου, ωστόσο, τα λόγια μου.

Στο μεταξύ, η σύζυγος του φαρμακο- ποιού είχε κλείσει τα μάτια της. Και σε

λίγο, ο άντρας της και ο Ρενωντιέρ κατά- λαβαν πως κοιμόταν.

Ο φαρμακοποιός ετοιμάσθηκε τότε να την σκεπασί μ' ένα μάλλινο σκέπασμα: Είπε περικό! του είπε ο Ρενωντιέρ. Ο ύπνος της δεν θα κρατήσει περισσότερο από μερικά λεπτά... Το πολύ ένα τέταρ- το...

Πραγματικά, η σύζυγος του φαρμακο- ποιού άνοιξε σε λίγο τα μάτια της. Το πρόσωπό της ήταν ήρεμο και χαρούμενο. Δεν αισθανόμαι τίποτε! φώναξε. Ο πονοκέφαλος που με βασάνιζε μου πέρασε τελείως.

Ο Κολομπέλ την κύταξε σαν να μην πίστευε τα λόγια της. 'Αλλά το χαρούμενο ύφος της γυναίκας του δεν του επέτρεπε ν' αμφιβάλει περισσότερο για τη θαυμα- τουργό επίδραση του φαρμάκου του Ρενων- τιέρ.

Τα συγχαρητήριά μου, είπε στο για- τρο. Θα ήθελα, ωστόσο, να ξέρω τι υπάρ- χει μέσα σ' αυτό το μπουκαλάκι.

Ένα ισχυρότατο δηλητήριο, απάντη- σεν ο Ρενωντιέρ.

Είπες δηλητήριο;

Δεν είπα απλώς δηλητήριο, αλλ' ένα ισχυρότατο δηλητήριο. 'Η αναλογία του, όμως, μέσα σ' αυτό το υγρό είναι ελαχί- στη. Όσο για τα αποτελέσματά του, τα είδες:

Και ο τρόπος της παρασκευής του;

Αυτό είναι το μυστικό μου.

Πόσο θέλεις να μου το πουλήσεις;

Ο Κολομπέλ, που δεν μπορούσε να δεχάση τον έμπορο.

Έκατο χιλιάδες φράγκα.

Ο φαρμακοποιός αναπήδησε στο καθί- σμα του.

Τρελλάθηκες; ρώτησε.

Καθλούμαι, απάντησε ο Ρενωντιέρ. Σου φαίνεται, λοιπόν, παράξενο ότι σου ζητάω εκατό χιλιάδες φράγκα για ένα φάρμακο που θα σου αποφέρει το λιγώτερο ένα εκατομμύριο;

Σύμφωνα. Με την προϋπόθεση, όμως, ότι θα διαθέσω πεντακάσια χιλιάδες φράγ- κα για να διαφημίσω το φάρμακο. 'Αλλ' αν δεν επιτύχω, θα χάσω όλα τα κεφάλιά μου, ενώ συ θα έχως βάλει στην τσέπη τις εκατό χιλιάδες.

Κάθε δουλειά έχει τους κινδύνους της, απάντησε ο Ρενωντιέρ. Δεν δέχομαι ούτε ένα φράγκο λιγώτερο...

'Αλλά δεν λογαριάζεις ότι πρέπει πρώτα να δοκιμάσω το φάρμακο; Μπορεί να κληθώ καλό σε ώριμμένους ασθενείς και σε άλλους όχι.

Σου επιτρέπω να κάνεις ό,τι πειρά- ματα θέλησης... Νά, πάρε το μπουκα- λάκι...

Ο Κολομπέλ έτρεξε να το κλειδώσει σ' ένα συρτάρι.

Θα μιλήσωμε άλλοτε γι' αυτό το ζή- τημα, είπε.

Από τότε πέρασαν αρκετοί μήνες. Ο Ρενωντιέρ του κακού περιέμενε ότι ο Κολομπέλ θα του μιλούσε για το φάρμακο εναντίον της ημικρανίας.

Ο πονοκέφαλος, όμως, είχε το σχέ- διο του. Και από τις κάθε σχετική συ- ζήτησι γι' αυτό το ζήτημα. Γιατί ήταν βέ-βαιος ότι ο Ρενωντιέρ θα βρισκόταν κάποτε σε μεγάλη ανάγκη και περιέμενε αυτή τη στιγμή για να του αγοράσει το φάρμακό του για ένα κομμάτι ψωμί.

Μια μέρα, τέλος, κάλεσε το Ρενωντιέρ σε γεύμα. 'Όχι, όμως, στο σπίτι του, αλ- λ' σ' ένα εστιατόριο.

Ο γιατρός της Σερντόν δέχτηκε την πρόσκληση αλλά και πάλι του κακού περιέμενε ν' ακούσει τον Κολομπέλ να του μι- λεί για το ζήτημα του φαρμάκου. Ο φαρ- μακοποιός συζητούσε για ένα σωρό άλλα πράγματα. Δεν έλεγε όμως ούτε λέξη γι' αυτό.

Ο Ρενωντιέρ δεν μπόρεσε να συγκρα- τήσει την ανυπομονησία του. Και τον ρώ- τησε κάποια στιγμή:

Πως πάει η υπόθεσίς μας;

Ο Κολομπέλ προσποιήθηκε πως δεν κα- λάθαινε.

Για ποιά υπόθεσι μιλάς; ρώτησε.

Για το φάρμακο...

Α, ναι! Το είχα ξεχάσει... Ξέρεις, δεν είναι και τίποτε σπουδαίο... 'Η επιτυ-

χία είναι 50 στα 100... Σίγουρα θα έχως βάλει μέσα μορφίνη...

Δεν ξέρω τί έχω βάλει, απάντησε ο Ρενωντιέρ. Τι σημασία έχει, άλλωστε, αυ- τό; Το μυστικό βρίσκεται στον τρόπο της παρασκευής του. Και αυτό το μυστικό ά- ξίζει τουλάχιστον εκατό χιλιάδες φράγκα...

Μπορεί για σένα. 'Όχι όμως και για μένα. Γιατί δεν το πουλάς, λοιπόν, το πε- ρίφημο μυστικό σου;

Σε ποιόν; Μόνο εσύ είσαι ικανός να διαφημίσεις και να επιβάλεις ένα καινούρ- γιο φάρμακο...

Ο Κολομπέλ γέλασε ευχαριστημένος, γιατί είχε κατορθώσει να φέρη το Ρενων- τιέρ στα νερά του.

Πράγμα που σημαίνει, είπε, ότι σ' όλο το Παρίσι βρίσκεται ένας μόνο ανόη-τος. Κι' αυτός είμαι εγώ! 'Αλλά δεν εί-μαι τόσο ανόητος όσο φαντάζεσαι.

Τέλος πάντων πόσα δίνεις για το φάρμακό μου; ρώτησε έκνευρισμένος ο Ρε- νωντιέρ.

Πόσα δίνω;... Τίποτε!

'Αλλά εσύ αναγνώρισες προηγήτερα ότι η επιτυχία του είναι 50 στα εκατό...

Όριστε, θα σου κάνω τη χάρη να κατεβώ στις πενήντα χιλιάδες.

Πενήντα χιλιάδες;... Χά! Χά! Χά!

Επειδή είσαι φίλος μου θα σου δώσω δέ-κα χιλιάδες... Σ' έναν άλλον δεν δάδινα ούτε τα μισά...

Δέκα χιλιάδες!

Ο Ρενωντιέρ είχε το ύφος ανθρώπου που έφευγε από τα σύννεφα. Τόσον εξευτελι- στικό του φαινόταν αυτό το ποσό.

'Αλλά τα μάτια του έλαμπαν μόλις εί-δε τον Κολομπέλ να βγάξη το πορτοφόλι του και να του μετρήσει τις δέκα χιλιάδες.

Όλες οι αντιρρήσεις του χάθηκαν στη στιγμή.

Δέχεσαι; ρώτησε ο Κολομπέλ, κάνον-τας μια κίνηση, σαν να ήθελε να ξαναβά- λη τα λεφτά στην τσέπη του.

Ο Ρενωντιέρ έσκυψε το κεφάλι. 'Η θέα του χρήματος τον είχε μαγνητήσει. 'Ο Κολομπέλ, χωρίς να χάνη καιρό, έτοιμάσε ένα συμφωνητικό και το έδωσε στον Ρε- νωντιέρ για να το υπογράψει. 'Επειτα του μέτρησε τα λεφτά.

Μερικές βδομάδες αργότερα, χάρις στη μεγάλη διαφήμιση που έκανε ο Κολομπέλ, όλος ο κόσμος ήξερε το φάρμακο του Ρε- νωντιέρ για την ημικρανία. Αυτό όμως δεν έκανε πλουσιότερο το γιατρό της Σερντόν.

Μ' ένα μέρος από τις δέκα χιλιάδες

Μικρή παρένθεση, για να μιλήσωμε για τον

— Στις Ιπποδρομίες. 'Ο μακαρίτης εί-χε κερδίσει αρκετά χρήματα από μένα. Του έλεγα σε ποιά αλογα έπρεπε να παί- ξη. Και μπορώ να σας βεβαιώσω ότι δεν είχα πέσει ποτέ έξω.

'Αλλ' εδώ εινε ανάγκη ν' ανοίξωμε μιὰ

μικρή παρένθεση, για να μιλήσωμε για τον

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

τη μέλλουσα νύφη της, τη στήριξε Ρίτα Χαηγούρ, θέλησε ν' αποθανάτιση με μιὰ φω-

τογραφία αυτή τη συνάντησι. Ένας φωτορεπόρτερ, που βρισκόταν εκεί, έπωφελήθηκε

της ευκαιρίας για να πώη κι' αυτός ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο.

— ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΑΔΑ

Η άδελφή του 'Αλη Χάν, που εινε πανιάδης έρασιεχνής φωτογράφος, μόλις γνώρισε

πρίγκηπα Καρατσιόλι, που θα διαδραματίσει ένα σπουδαίο ρόλο στη συνέχεια της ιστορίας μας.

Ο ίδιος εθεδεβαίωσε ότι είχε τρία μέγαρα στη Ρώμη, σταύλους γι' αλογα ιπποδρομιών στο Παλάριο και άπειρα χτήματα στη Σικελία.

Μερικοί άπλοικοί τον πίστευαν. Έκείνοι, όμως, που ήξεραν καλύτερα τα πράγματα έλεγαν ότι ο πρίγκηπας ήταν απένταρος.

Το βέβαιο είναι πως ο Καρατσιόλι ζούσε από το χαρτοπαίγνιο, (ήταν «κράχτης» σε τρεις από τις μεγαλύτερες λέσχες των Παρισίων), από τις ιπποδρομίες και από μερικά άλλα τυχερά, όπου κανείς έντιμος άνθρωπος δεν θάσχε να ανακαταβή σ' αυτά.

Ο πρίγκηπας είχε εκφραστική φυσιογνωμία, επιβλητικό παρσόνια και ντυνόταν πάντα με μεγάλη κομψότητα. Αυτά τα τρία πράγματα, μαζί με την ευφράδεια που τον χαρακτήριζε, του επέτρεπαν να βρισκεί διαρκώς θύματα και να ζή μια ζωή σχετικά άνετη και ίσως πολυτελή.

Το μυστικό του ήταν ότι έχωνε τη μύτη του παντού και ότι είχε την τέχνη να έπιφελται και από τα πιο ασήμαντα πράγματα. Απαράμιλλος κόλακας ήξερε ακόμα να απειλή και να εκδιάζει. Έτσι τα λεφτά δεν του έλειπαν ποτέ.

Τώρα όμως μια τολημήρ ιδέα είχε περάσει στο μυαλό του. «Η κυρία Κολομπέλ ήταν νέα και όμορφη. Από τ' άλλο μέρος, με την περιουσία που της είχε άσσει ο φαρμακέμπορος, θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν μια από τις πλουσιώτερες χήρες του Παρισιού».

Όλα αυτά δεν άφσαν άσυγκίνητο τον Καρατσιόλι, που έκανε τη σκέψη ότι ένας γάμος με την κυρία Κολομπέλ θα ήταν γι' αυτόν μια πρώτη τάξεως επιτυχία. «Αλλά για να φτάσει σ' αυτό το σκοπό έπρεπε να καλλιεργήσει με τρόπο το έδαφος. Να γιατί είχε πάει εκείνο το πρωί στο σπίτι της χήρας».

Η παρουσία του Ρενωντιέρ τον δυσάρεσσε. Περιορίστηκε, λοιπόν, σε μερικές τυπικές φιλοφωνήσεις, έδειξε ένα υπερβολικό ενδιαφέρον για την κατάσταση της υγείας της χήρας, της έκανε διάφορες συστάσεις και έπειτα έφυγε.

Ένας στεναγμός ανακουφίσως βγήκε από το στήθος της κυρίας Κολομπέλ, όταν άκουσε τα βήματά του να χάνονται στο διάδρομο.

Γνωρίζετε, λοιπόν, τον Καρατσιόλι; ρώτησε το Ρενωντιέρ.

Ναί, απάντησε ο γιατρός. Γνώρισα τον πρίγκηπα στο σπίτι ενός συναδέλφου μου.

Τον πρίγκηπα! είπε με εϊρωνικό ύφος η χήρα. Και πού το βρήκε το πρίγκηπα;

Ο γιατρός την κύτταξε με απορία.

Όλοι τον νομίζουν για πρίγκηπα, απάντησε.

Και εγώ σας λέω ότι είναι τόνον πρίγκηπας όσον σεϊς κι' εγώ, είπε η χήρα. Ζήτησα γι' αυτόν πληροφορίες από ένα πρακτορείο... Θα σας φανή περίεργο το ενδιαφέρον μου... Αλλά πρέπει να ξέρετε ότι ο Καρατσιόλι ήταν ένα από τα παρσίτα που περιστοιχίζαν τον άντρα μου. Αυτός ο άνθρωπος μου είχε κάνει από την πρώτη στιγμή πολύ κακή εντύπωση. Θέλησα, λοιπόν, να μάθω αν η αντίπαθεϊα που ένοιωθα γι' αυτόν ήταν δικαιολογημένη ή όχι. Και, όπως θα δήτε, δεν είχα απατηθή.

Η χήρα βγήκε απ' το σαλόνι και ξαναγύρισε έπειτα από μερικές στιγμές, φέρνοντας ένα χαρτί.

Διαβάστε, είπε. Είναι η απάντησις του πρακτορείου.

Ο Ρενωντιέρ πήρε το χαρτί στα χέρια του και διάβασε:

«Ο άνθρωπος που παρουσιάζεται για πρίγκηπα Καρατσιόλι είναι Ιταλός μάγϊρος, που είχε υπηρετήσει άλλοτε σε διάφορα άριστοκρατικά σπίτια της Ρώμης. Ο αληθινός πρίγκηπας Καρατσιόλι πέθανε έδω κι' έφτα χρόνια χωρίς να αφήσει απογόνους».

Ο Ρενωντιέρ έσκασε στα γέλια.

Μ' άλλα λόγια πρόκειται για έναν άπατεώνα! είπε.

Ακριβώς.

Ο Ρενωντιέρ εύρισκε, ώστόσο, αρκετά περίεργο το ενδιαφέρον της χήρας για τον Καρατσιόλι. «Ήταν άρα γε εϊλικρινής όταν έλεγε ότι είχε ζητήσει πληροφορίες γι' αυτό τον άνθρωπο από ενδιαφέρον για τον άντρα της; Ή μήπως, προβλέποντας ότι ο Κολομπέλ, που ήταν πολλά χρόνια μεγαλύτερός της και έπασχε απ' την καρδιά του, θα πέθαινε, πολύ σύντομα, όνειρευόταν ένα τίτλο πρίγκηπισσας;»

«Αν το όνειρό της είναι να γίνη πρίγκηπισσα, σκέφτηκε ο Ρενωντιέρ, έχω άμέσως ό,τι της χρειάζεται. Ο Άρμωκτιν μου οαίνεται ότι θα ευχαριστηθή πολύ βάζοντας στο χέρι τα χρήματα του μακαρίτη Κολομπέλ».

Αυτό το ζήτημα, ώστόσο δεν ήταν δυνατό να λυθή τώρα. Θα έβλεπε αργότερα τι μπορούσε να γίνη.

Ο Ρενωντιέρ έμεινε λίγη ώρα ακόμη συζητώντας με την όμορφη χήρα. Έπειτα, έφυγε για να γυρίσει στη Σερντόν, αφού διαβεβαίωσε την κυρία Κολομπέλ ότι θα ξαναπήγαινε να την επισκεφθή, μόλις οι δουλειές του θα του το επέτρεπαν.

Η σύλληψις

Στη Σερντόν ο μυστηριώδης θάνατος της Βιργινίας Λατούς είχε ξεχασθή όλοένα σχεδόν.

Πού και πού άκουγε κανείς κάποιον να μιλά γι' αυτόν. Έτσι το ενδιαφέρον που είχε προκαλέσει άλλοτε αυτή η υπόθεσις είχε περάσει πιά. Γι' αυτό, ξέσπασε σαν βόμβα η είδησις της σύλληψως του Ρενωντιέρ.

Αυτή η σύλληψις ήταν έργο δύο αστυνομικών, του Μπακατέλ και του Μαρσεκότ, που είχαν σταλή απ' το Παρίσι για να έξιχνιάσουν αυτή τη μυστηριώδη υπόθεσις.

Είχαν φτάσει και οι δύο στη Σερντόν μεταμφιεσμένοι σε χωρικούς και η τύχη τους εύνησε να ανακαλύψουν μια μέρα ένα μικρό βοσκό, τον Φαλόν, που ήταν αυτόπτης μάρτυς της σκηνής του φόνου της Βιργινίας Λατούς.

Όπως θα θυμόνται οι αναγνώστες μας, το πρωί του θανάτου του Κρουαζέ έδρεχε δυνατά. Ο Φαλόν είχε αφήσει, λοιπόν, τα γελάδια του σ' ένα λειβάδι και είχε ζητήσει καταφύγιο στην αύλη της Μαιζόν-Φαίν.

Σε λίγο, είδε το Ρενωντιέρ να φτάνη με το άμαξι του. Το γεγονός αυτό κίνησε την περιέργεια του μικρού. Σκαρφώθηκε τότε

σ' ένα παράθυρο για να δη τι γινόταν μέσα στο σπίτι.

Απ' αυτή τη θέσι είδε τα πάντα ως τη στιγμή που ο Ρενωντιέρ ρίχτηκε πάνω στη Βιργινία για να την πνίξη. Το παιδάκι κυριεύτηκε τότε από φόβο και πήδησε απ' το παράθυρο χωρίς να δη τίποτ' άλλο. Αλλά, όσα είχαν δη ήταν αρκετά.

Ο άνακριτης Περοσέλ, βασιζόμενος σ' αυτή την κατάθεσι του μικρού και σε διάφορες άλλες ενδείξεις, που είχε εναντίον του Ρενωντιέρ, διέταξε τότε την σύλληψή του.

Στη Σερντόν οι άνθρωποι έτριβαν τα μάτια τους από την κατάπληξη. Υποπτεύονταν, βέβαια, ότι η Βιργινία Λατούς δεν είχε αυτοκτονήσει και ότι είχε πέσει θύμα εγκλήματος. Αλλά κανείς δεν φανταζόταν ότι δράστης αυτού του εγκλήματος ήταν ο Ρενωντιέρ.

Για τη Ζιλέττα η σύλληψις του πατέρα της ήταν ένα θανάσιμο πλήγμα. Προσπαθούσε ώστόσο, να κρύβη τη λύπη της, για να μη μάθη τίποτε η μητέρα της.

Στην κυρία Ρενωντιέρ, η Ζιλέττα έλεγε ότι ο πατέρας της έτρεχε σ' επισκέψεις. Και έτσι κατώρθε να την διατηρήσει στην πλάνη της ότι τίποτε το εξαιρετικό δεν συνέβαινε.

Μία εύγενική χειρονομία

Η είδησις της σύλληψως του Ρενωντιέρ δεν προκάλεσε τα ίδια αισθήματα μεταξύ των μελών της οικογενείας Βιλαντόν. Καθένα απ' αυτά την είδε κάτω από διαφορετικό πρίσμα.

Ο κόμης την άκουσε με άσθημα ίκα-νοποιήσεως και είδε τη σύλληψη του μισητού εχθρού του σαν έργο της θεϊας δικαιοσύνης. Το ίδιο αίσθημα δοκίμασε και η Γερτρούδη.

Όσο για τον άδελφ Χριστόφορο, αισθανθήκε μόνο συμπόνοια για το Ρενωντιέρ. Γιατί δεν μπορούσε να ξεχάσει πως αυτός ο άνθρωπος ήταν ο πατέρας του.

Στον Άνδρεά, όμως, η σύλληψις, γιατρός προκάλεσε όρη και αγανάκτησι. Δεν τον θεωρούσε ένοχο. Και φανταζόταν ότι ήταν θύμα κάποιας φρικτής παρεξηγήσεως.

Σκέφτηκε τότε ότι το χρέος του ήταν να υπερασπιστή με όλες του τις δυνάμεις τον πατέρα εκείνης που αγαπούσε.

Ευτυχώς, ήταν δικηγόρος. Θα έμφανιζόταν, λοιπόν, ως συνήγορος του Ρενωντιέρ

και θα τον υπερασπιζόταν εναντίον των κατηγορών του.

Μόλις πήρε αυτή την απόφαςι ο Άνδρεάς έτρεξε στο σπίτι του γιατρού και ζήτησε να ιδη τη Ζιλέττα. Η νέα δεν πίστευε τα μάτια της, βλέποντας μπροστά της τον Άνδρεά.

Ήταν δυνατόν, λοιπόν, να την αγαπήη τόσο πολύ, ώστε να βέλη να συμμεριστή μαζί της την ταπεινώσι και τη ντροπή της;

Ζιλέττα, της είπε ο νέος, καταλαβαίνω πως αυτό το πλήγμα είναι πολύ βαρύ για την τρυφερή σου καρδιά... Πρέπει, όμως, να δείξης θάρρος. Είμαι βέβαιος, άλλωστε, ότι η φοβερή πλάνη που έστειλε τον πατέρα σου στη φυλακή θα διαλυθή πολύ σύντομα.

Η νέα έκλαιγε με λυγμούς. Μέσα στην ψυχή της, ώστόσο, δεν είχε την ίδια βεβαιότητα για την αθωότητα του πατέρα της. Γιατί θυμόταν την ταραχή του όταν γύρισε από τη Μαιζόν-Φαίν το πρωί του θανάτου του Κρουαζέ. Και σκεφτόταν ακόμη, πόσο άτακτη ήταν τελευταία η ζωή του. Όλα αυτά την έκαναν ν' ανησυχή πολύ.

«Άνδρεά, απάντησε, συγκρατώντας τους λυγμούς της, οτιδήποτε και αν συμβή, δεν θα ξεχάσω ποτέ τα εύγενικά αισθήματά σου. Θα σου είμαι ευγνώμων σ' όλη μου τη ζωή...»

Ο νέος της έκανε έπειτα γνωστή την απόφασί του να υπερασπιστή ως συνήγορος το Ρενωντιέρ.

«Ο πατέρας σου, της είπε, δεν θέλησε να με δεχτή γι' άντρα σου. Αλλά είμαι βέβαιος ότι δεν θα άρνηθή τις υπηρεσίες μου ως δικηγόρου. Θα ζητήσω να τον δώ σήμερα κι' όλας στη φυλακή... Έχω τη συγκατάθεσί σου σ' αυτό, Ζιλέττα;

Είσα μια εύγενική καρδιά, Άνδρεά, απάντησε η νέα. Αλλά αφού θα πιάς στη φυλακή, έχω να σου ζητήσω μια χάρη... Πες στον πατέρα μου να γράψη ένα γράμμα στη μητέρα μου ή σε μένα και να σου το δώση. Αυτό το γράμμα θα το στείλεις σε κάποιον φίλο σου στο Παρίσι, για να το ταχυδρομήσει από κει... Έτσι θα μωρέσω να καθησυχάσω τη μητέρα μου, που δεν ξέρει ακόμη πως ο πατέρας μου βρίσκεται στη φυλακή... Πρέπει να ξέρης ότι ο πατέρας μου άπουσίαζε τελευταία σ' ένα σπίτι, όπου, λοιπόν, θα φανταστή ότι πρόκειται για μια από τις συνηθισμέ-

νες του άπουσίες και οι φόβοι της θα διασκεδαστούν...»

Ο Άνδρεάς της το ύποσχεθήκε.

Έφυγε ύστερα για να γυρίση στο Μπερζέρω.

Προτού αναχωρήση για την Τιέν, όπου είχαν φυλακίσει το Ρενωντιέρ, είχε να κάνει και κάτι άλλο ακόμη. Έπρεπε να μιλήση στον πατέρα του, για να του γνωρίση την απόφασί του.

Γι' αυτό, μόλις γύρισε στον πύργο, ζήτησε άμέσως να δη τον κόμητα ντε Βιλαντόν.

Πατέρα, είπε ο νέος, αισθάνομαι την υποχρέωσι να σας πω ότι έρχομαι απ' το σπίτι του γιατρού Ρενωντιέρ... Πήγα να δω τη Ζιλέττα.

Ο κόμης δεν έδειξε καμιά ταραχή.

Καταλαβαίνω τα αισθήματα που σε ώδήγησαν σ' αυτή την έπισκεψι, είπε. Η Ζιλέττα είναι πολύ δυστυχισμένη και είμαι βέβαιος ότι η έπισκεψις σου θα της έδωκε περισσότερο θάρρος για ν' αντιμετώπιση τη δυστυχία της...

Πήγα να ιδω τη Ζιλέττα, συνέχισε ο Άνδρεάς, όχι μόνον για να την παρηγορήσω, αλλά και για να της πω επίσης ότι είμαι βέβαιος για την αθωότητα του πατέρα της.

Ο κόμης ντε Βιλαντόν τον κύτταξε με έκπληξη.

Και πως έχεις αυτή τη βεβαιότητα; ρώτησε.

Πρώτα-πρώτα, απάντησε ο Άνδρεάς, δεν είναι βέβαιο ότι έγινε εγκλημα. Και έπειτα, αν υποθέσωμε ότι έγινε, γιατί πρέπει να υποπτευθώμε τον Ρενωντιέρ; Το παρελθόν αυτού του ανθρώπου δεν μάς επιτρέπει μια τέτοια υπόθεσι.

Ο Ρενωντιέρ είναι θαυμάσιος έπιστήμων, ακούραστος στην έκτέλεσι του καθήκοντός του, πρόθυμος στην εξυπηρέτησι των πτωχών και τίμιος.

Και πως το ξέρεις ότι είναι τίμιος; ρώτησε ο Βιλαντόν.

Ξέρετε σεϊς το αντίθετο, πατέρα;

Ο κόμης δάγκωσε τα χείλη του. Τίμιος άνθρωπος ο Ρενωντιέρ! Και κείνος που το εθεδεβαίωσε αυτό ήταν ο γυιός του! Το πράγμα ήταν, σ' αλήθεια, τρομερό!

Άκουσε, παιδί μου, είπε, προσπαθώντας να κρύψη την ταραχή του. Όλα αυτά δεν είναι δική μας δουλειά. Είτε ο Ρενωντιέρ δολοφόνησε την υπηρέτρια του Κρουαζέ είτε όχι, πολύ λίγο πρέπει να μάς εν-

διαφέρει. Αυτός ο άνθρωπος ούτε μέλος της οικογενείας μας είναι ούτε φίλος μας.

— Αλλά είναι πατέρας της Ζιλέττας!

— Τι θέλεις να πής μ' αυτό, παιδί μου;

— Θέλω να πω ότι θα κάμω τα πάντα για να τον σώσω.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Είμαι δικηγόρος, πατέρα. Θ' αναλάβω, λοιπόν, την υπεράσπισή του.

Ο κόμης έγινε κατακίτρινος.

— Γιατί θέλεις να υπερασπισθής αυτό τον άνθρωπο, παιδί μου; ρώτησε.

— Νομίζω ότι σας το είπα, απάντησε ο Άνδρεάς. Πρώτα-πρώτα, γιατί είμαι βέβαιος για την αθωότητά του και έπειτα γιατί είναι πατέρας της Ζιλέττας...

— Αλλά η πεποιθήσις σου για την αθωότητά του δεν στηρίζεται σε καμιά απόδειξι.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησεν ο Άνδρεάς. Στιρίζω την πεποιθήσι μου στην έντιμότητα του γιατρού. Δεν ξέχασα, άλλωστε, τη δικογραφία. Θα το κάμω μόλις αναλάβω επίσημα την υπεράσπισή του.

— Και αν σχηματίσης τότε διαφορετική γνώμη; Αν πεισθής ότι ο Ρενωντιέρ σκότωσε τη Βιργινία Λατούς;

— Θα τον υπερασπισθώ και πάλιν, γιατί αυτό μου επιβάλλει η αγάπη μου γιό την κόρη του.

— Αν, όμως, σε παρακαλούσα να μην το κάμης; Αν σου έλεγα: «Αφες αυτόν τον άνθρωπο ν' απαλλαγή μόνος του από τον κίνδυνο που τον απειλεί... Αφσε τον στην τύχη του...»

— Θα βρισκόμουν στην ανάγκη να μην σας υπακούσω, πατέρα.

— Και αν σου έλεγα ότι δεν πρέπει να υπερασπισθής αυτό τον άνθρωπο; — Αλλά γιατί δεν πρέπει; φώναξε ο Άνδρεάς. Πέστε μου τουλάχιστον τους λόγους!

— Οι λόγοι δεν είναι πολλοί αλλά ένας μόνον, απάντησεν ο κόμης. Ο Ρενωντιέρ είναι ένοχος! Είμαι απόλυτα βέβαιος γι' αυτό. Όλη του η ζωή είναι μια σειρά από αθλιότητες. Προσπαθεί, βέβαια, να φαίνεται καλός κι' εύγενικός, γιατί ή φύσις τον έπλασε υποκριτή και δόλιο. Αλλά κατά βάθος είναι ένας άθλιος. Κάτι περισσότερο: ένας εγκληματίας. Τούτο μόνον μωρώ να σου πω, ότι το πρώτο εγκλήμα του είναι μεγαλύτερο από εκείνο που τον κατηγορούν τώρα.

— Για ποιο εγκλημα μιλάτε, πατέρα; ρώτησεν ο νέος.

Ο κόμης έσκυψε το κεφάλι.

— Δεν μωρώ να σου δώσω περισσότερες εξηγήσεις, απάντησε.

Πατέρα, είπε ο νέος, νομίζω ότι αυτές οι άοριστες κατηγορίες δεν άρκουν. Έχετε υποχρέωσι να πητε και μενα ποιόι λόγοι σας κάνουν να πιστεύετε ότι ο Ρενωντιέρ είναι εγκληματίας;

— Αυτό το μυστικό δεν είναι δικό μου, απάντησεν ο κόμης με δυσσημένη φωνή. Θέλω μόνον να πιστεύης ότι ο πατέρας σου δεν είναι ψέμμα.

— Δεν μωρώ, λοιπόν, να μάθω αυτό το μυστικό; παρακάλεσεν ο Άνδρεάς. Είναι ανάγκη μήπως να σας ύποσχεθώ ότι θα μείνη θαμμένο για πάντα μέσα στην καρδιά μου;

Ο κόμης ντε Βιλαντόν υπέφερε. Ένα σωρό αντίφατικές σκέψεις τον βασάνιζαν.

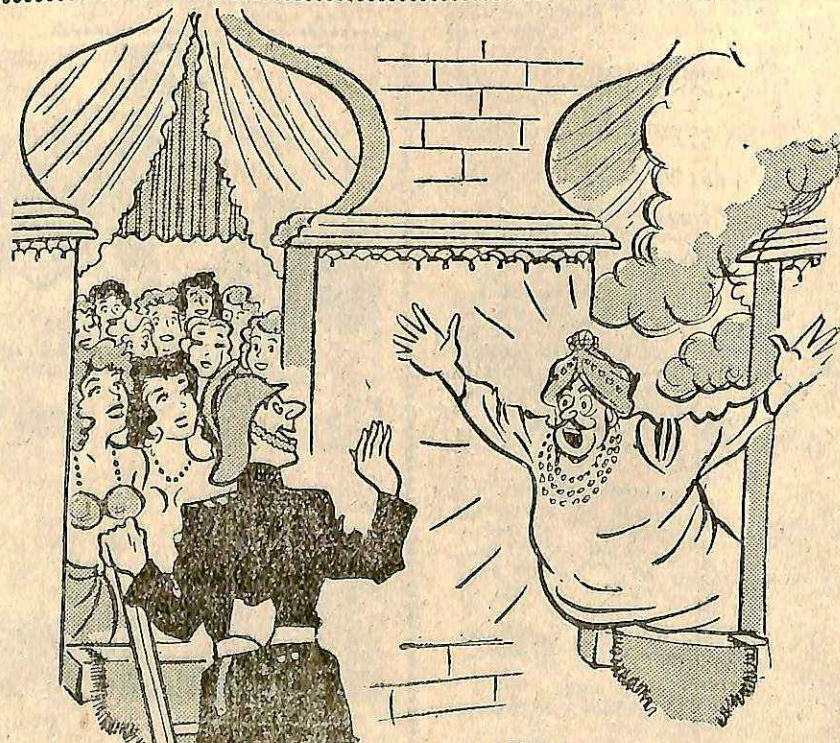
Ο Άνδρεάς θα άλλαζε γνώμη, χωρίς αμφιβολία, αν ο πατέρας του του φανέρωνε την κακοήθεια του γιατρού απέναντι της μητέρας του.

Αλλά ο κόμης ντε Βιλαντόν είχε το δικαίωμα να το κάμη;

Για τον Άνδρεά, η ανάμνησις της μητέρας του ήταν ως εκείνη την ήμερα ιερή. Αλλά θα εξακολουθούσε να συμβαίνει το ίδιο, αν ο πατέρας του του φανέρωνε τί είχε προηγηθή μεταξύ της Φερνάνδης και του Ρενωντιέρ; Θα έβλεπεν άραγε τη δυστυχισμένη μητέρα του σαν θύμα, όπως την έβλεπε ο κόμης ντε Βιλαντόν ή θα την καταδίκαιε μέσα στη συνειδήσι του; Ο Άνδρεάς, μαθαίνοντας τη διαγωγή του Ρενωντιέρ, θα τον μισούσε, βέβαια, όπως τον μισούσε και ο ίδιος ο Βιλαντόν.

Η ψυχή του παιδιού του θα δηλητηριάζοταν.

Από τ' άλλο μέρος, αν σιωπούσε, ο

ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

Ο πυροσβέστης: Πρώτα θα σώσουμε τις κυρίες και μετά εσάς!...

— Δεν κρυώνω, αγάπη μου, αλλά πρέπει να πάμε μέσα για να μη μάς παρεξηγήσουν!...

*Ανδρέας θα ανέλαμπε την υπεράσπιση του ανθρώπου, που είχε ατιμάσει και είχε καταστρέψει την οικογένειά του.

Αυτό το δίλημμα βασάνιζε την ψυχή του κόμητος ντε Βιλαντόν.

— Παιδί μου, άφησε με μερικές ημέρες να σκεφθώ, παρακάλεσε ο δυστυχισμένος πατέρας. Μπορεί ν' αποφασίσω να σου φανερώσω αυτό το μυστικό...

— Εύχαριστώ, πατέρα, απάντησε ο Ανδρέας. Άλλα δεν θα μπορούσα να περιμένω περισσότερο από δύο ημέρες... Γιατί είναι ανάγκη να μελετήσω τη δικογραφία και μόλις έχω τον απαιτούμενο καιρό...

Χαιρέτησε κατόπιν τον πατέρα του και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο κόμης ντε Βιλαντόν σωριάστηκε τότε σε μια πολυθρόνα και τ' αέριμα μάτια του πλημμύριζαν από δάκρυα.

— Ω, Θεέ μου, ψιθύρισε ανάμεσα στους λυγμούς που φούσκωναν το στήθος του, θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να ιδώ το γιοιό της Φερνάνδης να υπερασπίζεται τον Ρενωτιέρ!

Τώρα στην επιθανάτιο κλίνη

Γιατί ο κόμης ντε Βιλαντόν ζήτησε αυτή τη μικρή προδοσία;

Και ο ίδιος δεν θα μπορούσε να το πει. Ήθελε να δώσει μια διέξοδο στο δράμα που βασάνιζε την ψυχή του. Και δεν έκαμε τίποτε άλλο από το να το παρατείνει.

Αυτές οι δύο μέρες ήταν για τον Βιλαντόν ένα αδιάκοπο μαρτύριο. Κάθε τόσο έπαιρνε την απόφαση να φωνάξει το γιοιό του και να του φανερώσει την αλήθεια. Άλλα άμέσως έπειτα μετανόωνε και δεν έκανε καμιά κίνηση.

Αυτή η αγωνία σπάρανε την ψυχή του. Και, στο τέλος, τον κατέβαλε.

Το βράδυ της δεύτερης ημέρας, ο κόμης ντε Βιλαντόν ένοιωσε ένα μεγάλο βάρος στο κεφάλι του και έχασε τις αισθήσεις.

Ο Ανδρέας έστειλε πρώτα να φωνάξουν τον αδελφό του και τη Γερτρούδη, και, αφού έμπιστευθηκε τον κόμητα στις φροντίδες τους, έφυγε μ' ένα μικρό άμαξι για να φέρη το γιατρό Μπουρντόν από την Τιέν.

Για να πάη ως εκεί και να γυρίσει χρειάστηκε περισσότερο από δύο ώρες. Κι' όταν ξαναγύρισε στον πυργο μαζί με το γιατρό, ήταν μεσάνυχτα σχεδόν.

Ο Μπουρντόν δεν ήταν μόνο γιατρός, αλλά και φίλος του κόμητος. Έξητσε, λοιπόν, τον άσθενή με μεγάλη προσοχή και, στο τέλος, του είπε:

— Δεν είναι τίποτε... Μια έλαφρη καρδιασπασία... Σε δύο μέρες θα είσαστε καλά...

— Άλλ' ο γιατρός έλεγε ψέματα. Κι' όταν βγήκε από το δωμάτιο, κάλεσε τους δύο γιουίους του κόμητος και τους είπε:

— Ο πατέρας σας έπαθε εγκεφαλική συμφόρηση... Η κατάσταση του είναι πολύ σοβαρή... Κρίσιμη ίσως... Η καρδιά του δεν λειτουργεί κανονικά και ο οργανισμός του είναι πολύ εξασθενημένος... Είμαι υποχρεωμένος να σας προειδοποιήσω...

— Αυτά είναι όλα όσα έχετε να μάς πείτε, γιατρέ; ρώτησαν ο Ανδρέας με φωνή που έτρεμε.

— Ο γιατρός κατέβασε το κεφάλι.

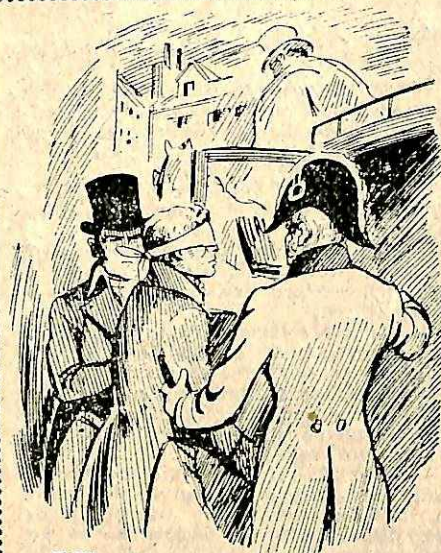
— Φοβούμαι ότι η έπιστήμη μου είναι ανίσχυρη, απάντησε. Άν επρόκειτο για όποιονδήποτε άλλον, θα έπρεπε να είχα ατελείωτη. Άλλ' επειδή πρόκειται για ένα παιδί που αγαπήτω φίλο μου, θα κάμω ό,τι μπορώ... Σας προειδοποιώ, ωστόσο, ότι μόνον ο Θεός μπορεί να τον σώσει.

Οι δύο γιοί του κόμητος κατάλαβαν. Και τα μάτια τους πλημμύριζαν από δάκρυα.

Η Γερτρούδη, που βρισκόταν λίγο παραμερά, άκουσε όλα τα λόγια του γιατρού. Και έφυγε βιαστικά, για να κρύψει τη συγκίνησή της.

— Άλλ' έπειτα από μερικά λεπτά ξαναγύρισε. Κάθε έλπιδα δεν είχε χαθεί ακόμη. Έπρεπε, λοιπόν, να σταθί κοντά στον άρρωστο που ελάτρευε για να του προσφέρει ως την τελευταία του στιγμή τις υπηρεσίες της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΑΠΑΓΩΓΗ του Γερουσιαστού ΚΛΕΜΑΝ

Ιία καταπληκτική πολιτικοκαστυμενική πλεκτάνη

Η απαγωγή του γερουσιαστού Κλεμάν ντε Ρίς είναι η καταπληκτικότερη περίπλοκη πολιτικοκαστυμενική πλεκτάνη, που αναφέρονται τα δικαστικά χρονικά όλων των εποχών.

Η απαγωγή αυτή έγινε στις πέντε το απόγευμα της 23ης Σεπτεμβρίου του 1800. Την ημέρα αυτή, ο γερουσιαστής ντε Ρίς, βρισκόταν μαζί με τη γυναίκα και τους δύο γιουίους του στο σπίτι του, στην Τούρ.

Σαφνικά, έξι νεαροί ιππείς μπήκαν καλπάζοντας στη μεγάλη αυλή του σπιτιού. Οι τέσσερες απ' αυτούς άφιππευσαν άμέσως και ανέβηκαν τρέχοντας τις σκάλες. Ήταν φανερό ότι αυτοί οι άνθρωποι ένεργούσαν σύμφωνα με άρισμένο σχέδιο. Γιατί οι δύο έτρεξαν στον κοιτώνα του ντε Ρίς, ενώ οι άλλοι δύο μπήκαν στο γραφείο του.

Οι δύο τελευταίοι βγήκαν από κεί σε λίγο φορτωμένοι με μερικούς σακκούς, που προφανώς είχαν φέρει μαζί τους.

Αν έψαχνε κανείς, όμως, μέσα σ' αυτούς τους σακκούς βάρβηλε ότι δεν είχαν πάρει αλληλλά ή άλλα πολύτιμα αντικείμενα, αλλά διάφορα έγγραφα που είχαν βρη μέσα σε μια μυστική κρύπτη του γραφείου του γερουσιαστού.

Στο μεταξύ, οι άλλοι δύο είχαν κατεβάσει τον ντε Ρίς στην αυλή. Εκεί, του έδεσαν τα μάτια μ' ένα μαντήλι και τον έσπρωξαν μέσα σ' ένα άμαξι που στάθηκε μπροστά στην πόρτα. Δύο άλλοι άνθρωποι που βρίσκονταν στο εσωτερικό αυτού του άμαξιού υποδέχθηκαν το γερουσιαστή και τον έβαλαν να καθήσει ανάμεσά τους. Το άμαξι και οι ιππείς ξεκίνησαν άμέσως.

Η απαγωγή αυτή, όπως ήταν έπιμένο, προκάλεσε μεγάλη έντύπωση. Άλλ' όλες οι προσπάθειες των αρχών δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Τα ίχνη των δραστών είχαν χαθεί στην κυριολεξία, σαν να ήταν σκιές και όχι ζωντανοί άνθρωποι. Ο ντε Ρίς άφηγήθηκε αργότερα ότι το τρελλό τρέξιμο συνεχίσθηκε όλη τη νύχτα.

Τα ζημειώματα, οι απαγωγείς τον έβγαλαν από το άμαξι και κατόπιν τον ώδηγησαν σ' έναν υπόγειο θάλαμο, όπου έφθασαν αφού κατέβηκαν τα γλυστερά σκαλοπάτια μιας χωματένιας σκάλας. Μόνο τότε του έλυσαν τα μάτια. Σε λίγο, του έφεραν να φάη μια ζεστή σούπα, ζαμπόν, ψάδι και αυγά και ένας απ' αυτούς του είπε ότι δεν έπρεπε ν' ανησυχή. Άλ του ξανάδιναν την έλευθερία του, αλλά δεν μπορούσε να του πει ποτέ ακριβώς.

Το μαρτύριο του ντε Ρίς κράτησε δέκα τέσσερες μέρες. Το βράδυ της δεκάτης τέταρτης ημέρας, τέλος, τον έβαλαν από

τη φυλακή του και τον έβαλαν μέσα στο άμαξι με το όποιον τον είχαν απαγάγει από το σπίτι του. Του ξανάδεσαν κατόπιν τα μάτια και το άμαξι άρχισε να προχωρή, συνοδευόμενο από μερικούς έφιππους.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο ντε Ρίς άκουσε καλπασμό αλόγων σε πολύ κοντινή απόσταση, σαν κάποιος να τους κατιώωναν. Δεν είχε κάμει λάθος. Μερικά λεπτά αργότερα, άκουστήκαν πυροβολισμοί. Οι άνθρωποι που τους συνόδευαν απάντησαν σ' αυτούς και η συμπλοκή κράτησε ως ένα τέταρτο της ώρας.

Έπειτα, ο ντε Ρίς κατάλαβε πως κάποιος του έλυσε το μαντήλι από τα μάτια.

— Δόξα σοι ο Θεός, είσαστε ζωντανός! του είπεν ο σωτήρ του, που αυτοσυστήθηκε ως διοικητής της αστυνομικής δύναμεις του Κάν.

Του εξήγησε κατόπιν ότι αυτός και οι άνδρες του είχαν κατορθώσει ν' ανακαλύψουν τα ίχνη των απαγωγέων και ότι τους είχαν στήσει ενέδρα.

— Δυστυχώς, πρόσθεσε, δεν κατορθώσαμε να συλλάβουμε κανένα. Το εύχαριστο είναι, ωστόσο, ότι δεν πάθατε τίποτε απ' αυτούς τους ληστές!

Άλλα ποιοί λόγοι είχαν υπαγορεύσει αυτή την απαγωγή; Ο ντε Ρίς τους έμαθε ή καλύτερα τους μάντεψε όταν γύρισε στην Τούρ.

Όλα αυτά αποτελούσαν μια έξυπνη σκηνοθεσία του περιφήμου υπουργού της αστυνομίας του Ναπολέοντος Φουσέ, ό της «ύψινης με ανθρωπίνη περιβολή», όπως τον είχε χαρακτηρίσει ο Σατωμπριάν.

Την εποχή που ο Ναπολέων βρισκόταν στην Αίγυπτο, ο Φουσέ, με τη συνεργασία του ντε Ρίς και άλλων εμπιστών του, είχε σχεδιάσει την ανατροπή του Πρώτου Υψηλίστου. Άλλ' η αίφνιδια έπιστροφή του Βοναπάρτου ματαίωσε τα σχέδιά του.

Ο Φουσέ, με άριστουργηματική δεξιοτεχνία, πήγε τότε με το μέρος του Ναπολέοντος και έγινε φανατικός υποστηρικτής των απολυταρχικών τάσεων του, για να κερδίσει αξιώματα, τιμές και πλούτη.

Πολλά ένοχοποιητικά έγγραφα της σχεδιαζόμενης συνωμοσίας είχαν μείνει, όμως, στα χέρια του ντε Ρίς, που φαίνεται ότι, χωρίς σ' αυτά, έξεβίαζε τον πανίσχυρο υπουργό της αστυνομίας.

Ο Φουσέ σκηνοθέτησε τότε την απαγωγή του ντε Ρίς κι' έδωσε κι' αυτή τη μορφή ληστείας, ενώ ο πραγματικός σκοπός του ήταν να πάρη στην κατοχή του τα έγγραφα που μπορούσαν να τον εκθέσουν στον Ναπολέοντα. Μερικοί εμπιστοί του αστυνομικού άπήγαγαν το γερουσιαστή. Μερικοί άλλοι τον άπελευθέρωσαν.

Όλα, λοιπόν, είχαν τελειώσει περίφημα. Άλλ' η κοινή γνώμη είχε εξεγερθή γι' αυτή την απαγωγή και ο ίδιος ο Ναπολέων επέπληξε τον Φουσέ γιατί δεν είχε κατορθώσει ν' ανακαλύψη τους ένόχους.

Ο σατανικός αυτός άνθρωπος... έδημιούργησε τότε τρεις ένόχους. Ποιοί μπορούσαν να κάμουν την απαγωγή του γερουσιαστού; Χωρίς αμοιβολία, οι βασιλόφρονες που έχθρευονταν το νέο καθεστώς.

Διάλεξε, λοιπόν, τρεις νεαρούς ευγενείς, από εκείνους που είχαν έπιστρέψει στη Γαλλία, μετά το διάταγμα της άμνηστίας, τον μαρκήσιο ντε Κανού, ηλικίας 28 ετών, τον κόμητα ντε Μοντισιόν, ηλικίας 20 ετών και τον Στέφανο Γκωντέν, ιππότη του Αγίου Λουδοβίκου και τους παρέπεμψε σε δική ενώπιον ενός έκτακτου στρατοδικείου.

Οι στρατοδίκες είχαν έντολη να τους καταδικάσουν σε θάνατο. Και συμμορφώθηκαν μ' αυτή, εκτός ενός, του λοχαγού Βιριό, που υποχρεώθηκε αργότερα να παραιτηθή από το στρατό και υπέστη παντός είδους καταδιώξεις κατά τη διάρκεια της ναπολεοντείου τυραννίας.

Οι τρεις άθωοι ανέβηκαν στο ικρίωμα στις 23 Οκτωβρίου του 1801. Και πλήρωσαν με το κεφάλι τους ένα έγκλημα που δεν είχαν κάμει.

Ο μόνος που θα μπορούσε να υποστηρίξη την άθωότητά τους ήταν ο ντε Ρίς. Άλλ' ο γερουσιαστής, που έτρεμε τώρα τον Φουσέ, δεν άνοιξε το στόμα του.

Πώς έπαψε ο Λάσκαρης ... 40 ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥΣ!

Ένα βράδυ μπαίνοντας στο γραφείο του Χρηστομάνου, ο Νίκος Λάσκαρης σκόνταψε στο χαλί και παρ' όλογο βάφετε άσκημα αν δεν προφαινε να κρατηθή σ' ένα μικρό τραπέζι που ήταν κοντά στην πόρτα. Και τότε ο ίδρυτής της «Νέας Σκηνής» του είπε λογοπαίζοντας:

— Έσένα, παιδάκι μου, σε κυνηγάει το «κρίμα» των σαράντα... γραμματικών που έπαψε, εξ αίτίας σου, ο πατέρας σου!...

Την ευθύμη αυτή ιστορία την ήξερε απ' τον ίδιο το Λάσκαρη ο Χρηστομάνος, απ' τις πρώτες ημέρες και συνεργαζόντουσαν για τη «Νέα Σκηνή».

Όταν ο Λάσκαρης ήταν μαθητής της τρίτης τάξεως του Γυμνασίου — όπως είχε διηγηθή ο ίδιος — του ήλθε η «πετρία» να γράφη για πρώτη φορά... κωμωδία. Πήγαυε συχνά στα Παρίλιςσια θέατρα που ήταν τότε στην άκμή τους και παρακολουθούσε όχι μόνο τις παραστάσεις του Αλεξιάδη, του Ταβουλάρη και του Σούστα, αλλά και τις πρόβες. Και συχνά έλεγε στους συμμαθητές του με ευθύμη στόμφο:

— Ούκ' εγώ με καθεύδειν τα τροπία των Παρίλιςσιων!...

Καθώρθωσε, λοιπόν, συμβουλευόμενος και το γιοιό του Σούστα, που ήταν συμμαθητής του, να γράφη — κάποια μέρα που άπουσίασε απ' το Γυμνάσιο — την πρώτη του κωμωδία και της έδωσε τον τίτλο «Ραζιουργία και φίλτρα»!

Μέσα σε λίγες ώρες τ' έμαθε όλο το Γυμνάσιο. Οι συμμαθητάι του τ' άκουσαν απ' τον ίδιο που έθεωρείτο και ο «άστειος» του Γυμνασίου. Κι' αποφασίστηκε, από κοινού, μια Πέμπτη απόγευμα, που δεν είχαν μάθημα, να διαβαστή το έργο πίσω απ' το Βαρβάκειο, μέσα στη μαντρα όπου χτίστηκε αργότερα, ο... φούρνος του Φαρακούκη.

Εκεί, λοιπόν, ο νεαρός Λάσκαρης άρχισε να δρέπει τις πρώτες συγγραφικές δάφνες του με τα χειροκροτήματα των συμμαθητών του που γελούσαν έθουσιασμένοι με τις άστείες σκηνές του γυμνασιόπαιδου — συγγραφέως. Άλλ' αέσαφνα, στο άνοιγμα της μαντρας, ένεφανίσθη ο γυμνασιάρχης! Κεραυνός!

Τι είχε συμβή; Στην τρίτη τάξη ήταν μαθητής κι' ένας παπάς που

Νίκος Λάσκαρης

δν έλεγαν Χατζή Μητρο. Αυτός δχι μόνο άρνιήθηκε να πάη μαζί με τους άλλους στην μαντρα, λέγοντας ότι «αυτά είναι δουλειές... του διαβόλου» αλλά και το μαρτύρησε στο γυμνασιάρχη, ο οποίος ξεκίνησε και πήγε επί τόπου. Μόλις τον είδαν τα παιδιά, πάγωσαν! Το διάβασμα της κωμωδίας σταμάτησε άμέσως.

— Έλα δώ, σύ, μικρέ!... άκούστηκε η φωνή του γυμνασιάρχου. Κόπιασε παραέξω!

Η κωμωδία, τότε, άρχισε να γίνεται τραγωδία. Διότι, ο μιν νεαρός Λάσκαρης έφαγε ένα «γιακά» και... τετραήμερο άποβολή απ' το Γυμνάσιο, οι δε άκροσται του μαθητάι ύποχρώθηκαν ν' αντιγράψουν πενήντα σελίδες, ο καθένας, απ' τον Ηρόδοτο! Και τα χειρόγραφα της κωμωδίας γίνηκαν χίλια κομμάτια.

Άλλα τα δραματικότερα έπακόλουθα της πρώτης κωμωδίας του Λάσκαρη, τότε, ήταν η συνέχεια στο... Πρωτοδικείο!

Ο πατέρας του Λάσκαρη ήταν γραμματέας των Πρωτοδικών που είχε το δικαίωμα, τότε, εκ του νόμου να διορίζη και να παύη τους ύπογραμματοείς της δικαιοδοσίας του. Ο νεαρός μαθητής, Λάσκαρης, αν και βρήκε τον μπελά του στο σπτήι του, για την άποβολή του απ' το Γυμνάσιο — σημειώτεον ήταν άριστος μαθητής και έγινε αργότερα και δικηγόρος — βρήκε την ευκαιρία, στο διάστημα των τεσσάρων ήμερών που έμεινε κλεισμένος στο σπτήι του, να ξαναγράψη την πρώτη κωμωδία του «επηρεημένη και βελτιωμένη», εν πλήρει άνεσει και ησυχία!

Καθώρθωσε δε και να την τυπώση και να εκδώση και άγγελίες συνδρομητών απ' τις όποιες, πρώτα — πρώτα, έδωσε στους ύπογραμματοικούς του πατέρα του για να του γράψουν συνδρομητάι!

Εκείνοι οι δυστυχισμένοι, για ν' αποπαινεθούν το παιδί του προισταμένου των, κατασκοτώθηκαν για να του γράψουν όσους μπορούσαν περισσότερους κι' όταν ο αριθμός των έγγραφών έφτασε στο άνωτατο όριο, αποφασίσαν και παρυσιάστηκαν εν σώματι, στον πατέρα του Λάσκαρη και γελαστοί — γελαστοί και άνυποπτοι τον ανέφεραν, με τρόπο, πόσους συνδρομητές έκαμε ο καθένας!

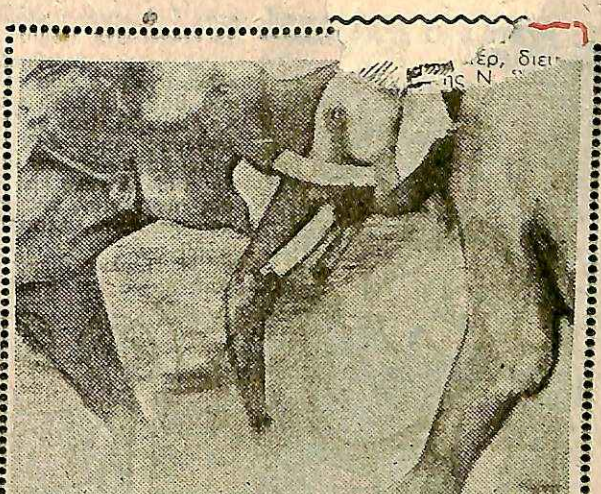
Έξω φρενών, ο γερο - Λάσκαρης, χτυπάει το καλαμάρι άπάνω στο τραπέζι και κομματιαζόντας τις άγγελίες, άρχισε να φωνάζει:

— Βαλθήκατε, μωρέ, να μου καταστρέψετε το παιδί, αϊ; Τώρα θα σας δείξω εγώ! Σας παύω όλους!

Κι' αρπάξει, άμέσως την πένα και έγραψε σύντομα «πράξι άπολύσεως» και των σαράντα ύπογραμματοέων του! Κι' έτσι, μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας το μιν Πρωτοδικείο βρέθηκε χωρίς «γραμματικούς» οι δε σαράντα ύπογραμματοείς βρέθηκαν στο δρόμο, εξ αίτίας της κωμωδίας του υιού του κ. γραμματέως.

Και ο μιν νεαρός Λάσκαρης έπαγε έξω της χρονιάς του στο πατρικό σπτήι. Άλλα τους... παυσανίες γραμματικούς έσωσε τότε ο ύπουργος της Δικαιοσύνης Ρικάρδης που μπήκε στη μέση και μετέτρεψε την ποινή τους από άπολυσι σε είκοσιπεντάδραχμο πρόστιμο για τον καθένα! Έτσι ξεκίνησε για το θέατρο ένας από τους ευφωτερότερους θεατρικούς συγγραφείς της Παλλας Αθήνας ο Νικόλαος Λάσκαρης.

Δ. ΓΑΤ.—

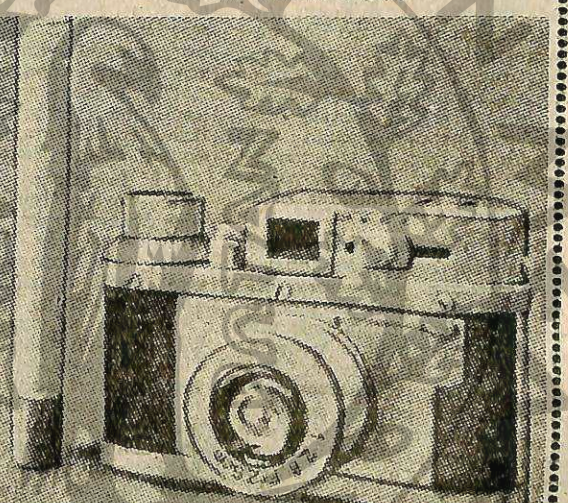
ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Ένα από τα πιο προσφιλή θέαματα των Ινδών Μαχαράγιαδων είναι οι μονομαχίες ελεφάντων. Στις Ινδίες, οι περισσότεροι ελεφάντες έχουν εξημερωθή και χρησιμοποιούνται για διάφορες δουλειές. Στα θηριοτροφεία των Μαχαράγιαδων όμως υπάρχουν μερικοί ελεφάντες που κραδώνται ειδικώς για τις ελεφαντομαχίες που άπατελούν το απαραίτητο συμπλήρωμα των πανηγυρικών εορτασμών. Ένας ελέφας ποτέ δεν έχαζή την ήττα του και στην περίπτωση νέας συνάντησεως όμα με μεγαλύτερη μάνα κατά του νικητού του, προσπαθώντας να τον εκδικηθή και να σώση την τιμή του.

ΕΝΑ ΟΡΦΑΝΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ

Ο «Πόρκυ», το μικρό αυτό γουρουνάκι που έχασε τη μητέρα του λίγες μέρες μετά τη γέννησή του, έζησε τυγχών χωρίς στους μαστούς μιας άγγελόδας του ίδιου κτηνοτροφείου, που το υέθεψε και που του δείχνει πραγματική μητρική στοργή.

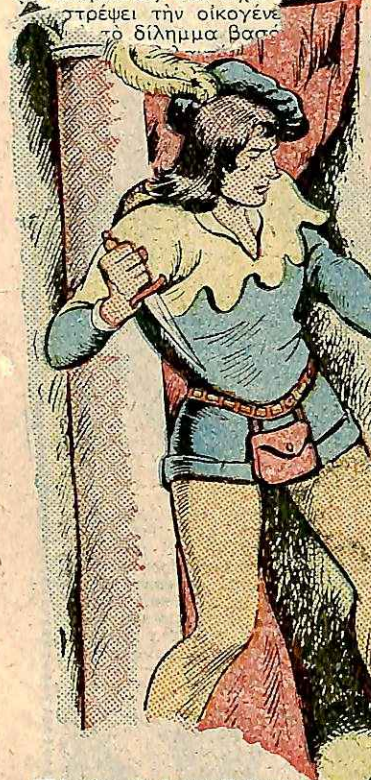

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Η φωτογραφική αυτή μηχανή που έχει το μήκος ενός συνηθισμένου τσιγάρου και το πλάτος του ύψος, είναι λατινικής κατασκευής και γράει μέσα στην τσέπη του ρολογιού σας. Δέχεται ένα ειδικό πατημαστικό φιλμ πών 8 χιλιοστών που μπορεί να χρησιμοποιηθή και για συνεχή «κινηματογραφική» λήψη. Η μηχανή αυτή είναι εξ ολοκλήρου μεταλλική και στην Ιαπωνία είναι γνωστή ως «μηχανή του κατασκόπου».

Ανδρέας θα ανέλαμπε
του ανθρώπου, που είχαν
στρέψει την οικογένειά
το δίλημμα βασανίζοντάς

Εβγαλε το χεχειρίδιό του
κι' άρχισε να τη χτυπάει...

Αδριανός ο Β', ανέβηκε
το 867 στον παπικό
θρόνο, χωρίς να το περιμένη
και χωρίς να έχη κάμει τίποτε
γι' αυτό.

Εκείνοι που τον είχαν εκλέξει
ήταν μια μερίς μετριοπαθών
κληρικών, που δεν ήθελαν
να έχουν εξάρτηση από τους
κοσμικούς άρχοντες. Η έκλογή
τους είχε πέσει, λοιπόν, στον
Αδριανό, που φημιζόταν για
την ενάρετη ζωή του.

Ένα μόνο ήταν το μειονέκτημα
του νέου πάπα: πως ήταν
παντρεμένος και πως είχε
άποχτήσει μια κόρη από το
γάμο του.

Η Ιουλία, η κόρη του πάπα,
ήταν περίφημη στη Ρώμη για
την όμορφιά της — το ίδιο περίφημη
ήταν Άλλοτε και η μητέρα
της Στεφανία — κι' ο
Αδριανός περιφραυόταν πολύ
γι' αυτό. Όταν, λοιπόν, ανέβηκε
στο παπικό αξίωμα, μια
από τις πρώτες σκέψεις του ήταν
να της βρή ένα σύζυγο από
μεγάλη και πλούσια οικογένεια.

Η έκλογή του πάπα έπεσε
σ' ένα νέο από άριστοκρατική
και πλούσια οικογένεια, τον
Αντώνιο, που ήταν ανέφικος
ένος από τους καρδινάλιους που
είχαν πρωτοστατήσει στην
έκλογή του. Οι σχετικές διαπραγματεύσεις τέλειωσαν πολύ
σύντομα. Ο πάπας δώοασε
το θείο του υποψήφιο γαμβρό
του αρχιεπισκόπο του παπικού
κράτους, έδωκε στον Αντώνιο
την άσχημη των κοσμικών
φρουρών του και του εξέχωρησε
ισαδίας την επικυριαρχία
στα παπικά φέουδα γύρω
στη Ρωμάνια. Ο Αντώνιος, από
τ' άλλο μέρος, ανέλαβε την
υποχρέωση να καταβάλει όλα τα
έξοδα του γάμου — ο πάπας
ήταν πολύ φτωχός — και να
παροχωρήσει στη νύφη με τη
μορφή της προγαμίας δω-

ρεάς ένα μεγάλο κτήμα που
είχε κοντά στη Ρώμη.

Ο γάμος όρισθηκε για την
τελευταία βδομάδα του Ιουνίου
του 868. Η μόνη που δεν είχε
έρωτη ήταν η Ιουλία. Ο
πάπας της, ένθουσιασμένος
γιατί θα συνδεόταν με μια από
τις παλαιότερες και μεγαλύτερες
οικογένειες της Ρώμης, είχε
θεωρήσει περιττό να το
κάμει.

Η Ιουλία όμως αγαπούσε
από καιρό ένα Ρωμαίο πατρί-

ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

κιο, τον Έλευθέριο, που ήλκει
στη μερίδα εκείνων που είχαν
ανταχθή ανάκαθεν στην κοσμική
έξουσία των παπών.

Η συνάντησή τους είχε γίνει
πριν από δυο χρόνια κι' ένα φλογερό
αίσθημα αναπτύχθηκε από
την πρώτη στιγμή μεταξύ τους.

Την εποχή εκείνη η Ιουλία
δεν φανταζόταν ότι ο πάπας
της θ' ανέβαινε σπών παπικό
θρόνο κι' ο Έλευθέριος, από
τ' άλλο μέρος, δεν μπορούσε να
προβλέψει πως η νέα που έσφιγγε
στην αγκαλιά του θα ήταν
σαν σε λίγο κόρη του πάπα.

Όταν είδαν πως δεν υπήρχε
άλλος τρόπος για να ενώ-
θούν, αποφάσισαν να φύγουν
κρυφά από τη Ρώμη.

Η αναχώρησή τους έγινε
στις αρχές Ιουνίου, μερικές
βδομάδες πριν από το γάμο της
Ιουλίας με τον Αντώνιο.

Οι δυο έρωτευμένοι, χωρίς
στη βοήθεια μερικών πιστών
του Έλευθερίου, πέρασαν τα
Απένινα κι' εγκαταστάθηκαν
σε μια μικρή πόλη των Αμβρουζίων
τη Ραντέλλα, όπου ο πάπας
δεν είχε καμιά εξουσία.

Δέ θαμναν μόνιμα εκεί. Μόλις
ο Έλευθέριος κατώρθωνε να
πουλήσει την περιουσία του, θα
έφευγαν για τη Σικελία και
από κει θα περνούσαν στην
Κρήτη, όπου ο νεαρός πατρι-
κός είχε μερικούς συγγενείς από
τη μητέρα του.

Ο πάπας όμως πληροφορήθηκε
τα σχέδια των δυο, φυγάδων
και ενήργησε με τέτοιο τρόπο,
ώστε να μην παρουσιαζόταν
καμιά αγοράστis για τα
κτήματα του Έλευθερίου.

Έτσι πέρασαν δυο περίπου

χρόνια, χωρίς ο Έλευθέριος και
η Ιουλία να μπορέσουν να μετα-
τακινήθουν από τη Ραντέλλα.
Στο διάστημα αυτό, άποχτη-
σαν ένα κοριτσάκι, που το ώ-
νόμασαν Αυγούστα.

Ο Έλευθέριος συνήθιζε να
πηγαίνει συχνά στα γειτονικά
δάση για κυνήγι. Άλλ' ένα
βράδυ γυρίζοντας στο σπίτι
του, δεν βρήκε εκεί ούτε την
Ιουλία, ούτε τη μικρή Αυγού-
στα. Μερικοί παπικοί φρουροί,
μεταμφιεσμένοι σε κυνηγούς,
είχαν μπει στην περιοχή των
Αμβρουζίων και τις είχαν απα-
γογεί.

Ο πάπας υποδέχθηκε με χα-
ρά την κόρη του, έκαμε σ' ό-
λους γνωστή την επιστροφή
της κι' έδειξε μεγάλη στοργή
για τη μικρή Αυγούστα.

Με την διπλωματικότητα που
τον χαρακτήριζε, ο Αδριανός ο
Β' προσπάθησε να συγκινήσει
την κόρη του, λέγοντάς της πό-
σο ήταν δυστυχισμένος αφού
δεν μπορούσε να εμπνεύσει σε-
βασμό στους δικούς του, ενώ
έκατομύρια ανθρώπων σ' όλη
την Ευρώπη έσκυβαν με ταπει-
νώσι το κεφάλι τους μπροστά
του.

Μια μέρα, η Ιουλία του εί-
πε ότι ήταν πρόθυμη να υπο-
ταχθί στις θελήσεις του. Ο
πάπας, που περίμενε με αγωνία
αυτή την απάντησι, κάλεσε
αμέσως τον Αντώνιο κοντά του.
Κι' ο νεαρός πατρικίος, δέλεα-

σμένος από τις υποσχέσεις του
Αδριανού, δέχθηκε πρόθυμα να
παντρευτεί την Ιουλία. Όλα
τώρα ήταν έτοιμα, όπως και
πριν από δυο χρόνια, για το
γάμο τους.

Μια νύχτα, όμως, ο Έλευθέ-
ριος, που κρυβόταν στη Ρώμη,
κατώρθωσε να χωθή στο παπι-
κό ανάκτορο και να φθάσει στο
διαμέρισμα της Ιουλίας.

Όλα είνε έτοιμα για τη
φύγη μας, της είπε. Έχω εξα-
γοράσει τους φρουρούς του πα-
τέρα σου κι' ένα άμαξι μάς πε-
ριμένει σε μικρή απόσταση από
δώ. Έκατομύρια ένοπλοι, θα
μάς συνοδεύουν. Αυτή τη φο-
ρά θα κατεβούμε στην ακτή κι'
έκει θα μπορούμε σ' ένα πλοίο
για τη Σικελία.

Η νέα ρίχτηκε με συγκίνησι
στην αγκαλιά του αγαπημένου
της, αλλά ξαφνικά, άποτοαδή-
χτηκε με όρη από κοντά του.

Όχι, Έλευθέριε, του ά-
πάντησε. Μια καινούργια φύγη
μου θα ήταν θανάσιμο πλήγμα
για τον πατέρα μου. Όλοι θα
τον έλεινολογούσαν και θα τον
περιφρονούσαν. Για τον Αντώ-
νιο αίσθάνομαι μόνον άποστρο-
φή και αηδία. Κι' όμως θα τον
δεχθώ για άντρα μου.

Του κάκου ο νέος την Ιέ-
τευσε, υπειθυμίζοντάς της την
ευνυχισμένη ζωή που είχαν πε-
ράσει στη Ραντέλλα.

Άλλοίμονο! απάντησε η
Ιουλία. Δεν ξέρεις τι διέδωσε
ο πάπας μου για να δικαιολογή-
σει την εξαφάνισή μου; Είπε
ότι με είχε στείλει σε μια
μονή για να συνηθίσω στην έ-
νορετη ζωή. Και πανηγύρισε
με μεγάλες εορτές την επιστροφή
μου, κρύβοντας πως ήμουν μη-
τέρα. Είνε αλήθεια πως η έπι-

στροφή μου ήταν άποτέλεσμα
μιας άνανδρης και δόλιας απα-
γωγής. Άλλα τώρα, ό,τι έγινε,
έγινε. Άν μπορούσες να κα-
ταλάβεις πόσον σخیζεται η καρ-
διά μου, δεν θα με πίεζες πε-
ρισσότερο. Σε ίκετεύω, ά-
γαπημένε μου, άφίσε με να συ-
νεχίσω το θλιβερό δρόμο της
ζωής μου.

Άλλα τα λόγια αυτά, αντί
να ηρεμήσουν τον Έλευθέριο,
τον εξόργισαν. Μήπως δεν είχε
καταστρέψει το μέλλον του για
χάρη της; Και δεν διεικνύνετο
ώρα τη ζωή του, μπαίνοντας
μέσα στο παπικό ανάκτορο;
Θα άφηνε, λοιπόν, την Ιουλία
να γίνει γυναίκα ενός άλλου;
Και το παιδί τους; Ποιος θα
φρόντιζε για τη μικρή Αυγού-
στα;

Η θέσις σου είνε κοντά
μου, είπε στην Ιουλία. Διάλε-
ξε, ή θα μ' ακολουθήσεις ή θα
σε σκοτώσω με τα ίδια μου τα
χέρια.

Η νέα έπεσε στα πόδια του.
Λυτήσου με, τον παρακά-
λεσε. Έδωσα το λόγο μου στον
πατέρα μου. Δεν μπορώ να
τον παράβω.

Προτιμάς, λοιπόν, το θά-
νατο;

Έλευθέριε...
Άλλ' ο νέος δεν την άκουγε
πιά. Είχε βγάλει το χεχειρίδιό
του κι' άρχισε να χτυπάει με
λύσσα την Ιουλία ώσπου την
είδε να σωριάζεται νεκρή μπρο-
στά του.

Έπρεξε ύστερα στο κρεββα-
τάκι της Αυγούστας κι' έχωσε
το χεχειρίδιό του μέσα στο
στήθος της μικρής. Το παιδάκι
κοιμόταν εκείνη την ώρα και
πέρασε από τη ζωή στο θάνα-
το χωρίς να καταλάβει τίποτε.

Έπειτα από το διπλό έγκλη-
μά του, ο Έλευθέριος φορτώθη-
κε τα δυο πτώματα στη ράχη
του και, θέλησε να το σκάσει
από το παπικό ανάκτορο. Άλ-
λα, όταν έπιασαν και τον έρριξαν
σ' ένα από τα ύπογεια κελλά
του Πύργου των Αγγέλων.

Η δική του έγινε έπειτα από
λίγο καιρό. Και το παπικό δι-
καστήριο τον καταδίκασε σε μια
σειρά από μαρτύρια: άποκοπή
των χεριών από τον άγκώνα και
των ποδιών από το γόνατο, έξο-
ρύξη των ματιών, σιγοψήσιμο
πάνω στην πύρα, διαμελισμό...

Η έκτέλεσις του Έλευθερίου
έγινε στη Ρώμη στα τέλη του
871. Μερικούς μήνες άργότερα
πέρασε και ο Αδριανός. Η λυ-
πη του και οι τύψεις που αίσ-
θανόταν, γιατί θεωρούσε τον
εαυτό του υπεύθυνο για την
τραγωδία που είχε σπαράξει
την οικογένειά του, τον είχαν
σκοτώσει.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΟΥΡΤΣΙΟ

Το μειονέκτημα του ψωμιού

Όπως απέδειξαν τελευταί-
ες έπιστημονικές έρευνες, το
συστατικό που λείπει προπάν-
των από το οργανισμό του ση-
μερινού πολιτισμένου ανθρω-
που, είναι το άσβεστιόν. Η
έλλειψις δέ αυτή όφείλεται
στην έλαττωματική του διαί-
τα. Ιδιαίτερως «άσβεστοπι-
τική» ενεργείαν έχουν ώρισμέ-
να φυτικά όξέα, που περιέχο-
νται στο ψώμι. Γι' αυτό έχει
αρχίσει τελευταίως να κατα-
σκευάζεται ειδικό ψώμι με
προσθήκη άλατων άσβεστιού,
ώστε να εξουδετερώνεται το
μειονέκτημά του.

Ο μικρός Σάμ ήταν άληθινά αξιολύ-
πητος. Παρ' όλα τα 11 χρόνια του,
δεν είχε καταφέρει άκόμη να μάθει να δια-
βάσει ύποφεστά. Οι φίλοι του κι' οι άλ-
λοι συνομηλικοί του γελοούσαν, τον κο-
ροϊδευαν κάθε φορά για τις άποτυχημέ-
νες προσπάθειές του.

Οι γονείς του είχαν άπελπισθή μαζί
του. Τέλος, αποφάσισαν να τον πάνε σ'
ένα όφθαλμίατρο, με τη βεβαιότητα ότι
η άνικανότης του ώφείλετο σε κάποιο έ-
λάττωμα των ματιών του κι' ότι έπρεπε
να φέρσει τα κατάλληλα γυαλιά.

Μά ο Σάμ δεν έχωνε ποτέ του τα
ματογυαλιά. Κι' η χαρά του υπήρχε άπε-
ρίγραπτη, όταν ο δόκτωρ Ρύτσεμπερ, ό-
φθαλμίατρος στην άμερικανική πόλη Μέμ-
φισ, τελείωσε την εξέτασί του και δήλωσε
κατηγορηματικά:

Το παιδί αυτό δεν χρειάζεται γυα-
λιά... Πείτε μου, τί βαθμούς παίρνει
στην αριθμητική;

Οι γονείς του παιδιού σάστισαν κι'
αυτοί με την παράξενη έρώτησι του γιά-
τρού. Και παραδόθηκαν ότι ο γιός τους

Πολλά παιδιά που δυσκολεύονται στο διάβασμα, δεν χρειάζονται γυαλιά αλλά ειδική νευρο-
ψυχική θεραπεία.

ήταν πολύ καλός στην αριθμητική και σ'
όλα τ' άλλα μαθήματα, εκτός από την ά-
νάγνωσι — σ' όσα δηλαδή μπορούσε να
διδάχθαι με την άκοή.

Όταν ο δόκτωρ Ρύτσεμπερ υπέβαλε κα-
τόπιν ο ίδιος το Σάμ σε δοκιμή, δινοντάς
του να διαβάσει ένα κείμενο, άποδείχθη-
κε σωστή η διάγνώσις του: Ο μικρός
άντέστρεφε τις λέξεις του κειμένου, προ-
φέροντας π.χ. «ίος» αντί «όχι» και «έν»
αντί «δέν».

Η άνικανότης του να διαβάσει δεν ώ-
φείλετο σε έλάττωμα των ματιών, αλλά
σε μια νευροψυχική πάθηση που λέγεται
«άλεξία». Ήταν δηλαδή «τυφλός στις λέ-
ξεις», γιατί το βλέμμα του έκινετο ανά-
ποδα από την κανονική διεύθυνση, καθώς
διέτρεχε τις τυπωμένες γραμμές.

Η άσθένεια αυτήν προέρχεται κάποτε
από πνευματικές ή ψυχικές διαταραχές.
Άλλοτε πάλι σχετίζεται με κακή λειτουρ-
γία των μυών των ματιών, ή με άλλα αί-
τια. Η θεραπεία της είνε άνάλογη με την
αίτια που την προκαλεί. Στην περίπτωση
του Σάμ π.χ., η έξάσκηση στην προσα-

μογή του φακού και στις κινήσεις του
βολβού, μαζί με την άποκατάστασι της
ψυχικής ίσορροπίας και με άσκήσεις δια-
βάσματος και προφοράς, επέτρεψαν σε
λίγο καιρό στο παιδί να διαβάσει κανο-
νικά.

Κι' αυτό γιατί οι γονείς του είχαν τη
φρόνησι ή την τύχη να συμβουλευθουν ένα
διακεκριμένο γιάτρο ειδικό στις άνωμα-
λίες της όράσεως, αντί να του φορέσουν
άπλως γυαλιά, που θα χειροτέρευαν την
κατάστασι, αντί να τη διορθώσουν.

Έχουν περάσει 12 χρόνια από τότε.
Στο διάστημα λοιπόν αυτό, ο δόκτωρ
Ρύτσεμπερ βρήκε και θεράπευσε την ίδια

Τα παιδιά που δεν μπορούν να διαβάσουν

νος του δου-... έρ, διευ-
θυντού μιας... της Ν. Υόρ-
κης, ή δυσκολία... άνοστης ενός παι-
διού να διαβάσει μπορεί να όφείλεται σε
κακή προσαρμογή των ματιών, σε νευ-
ροψυχικές διαταραχές ή σε λαθασμένες
μεθόδους διδασκαλίας. Να μερικά άκόμη
χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Μία κοπελίτσα 12 ετών υπέφερε γι-
ατί οι γονείς της ήθελαν να γίνει «ιδεώδης
μαθήτρια» και την έπείζαν να μορφωθεί
περισσότερο από όσο μπορούσε φυσιολο-
γικά. Τέλος, επανεστάτησε και δεν έμαθε
τίποτε.

Ένα αγοράκι 11 ετών, άνικανο γά-
διάσει, παρου-
σιάσθηκε στην
κλινική του δό-
κτωρος Τσέντε-
ρ, άπεσταλμένο ά-
πό ένα όφθαλ-
μίατρο με τη
διάγνώσι της «ά-
λεξίας». Το παι-
δί λοιπόν αυτό
παρουσίαζε μια
περίεργη άνωμα-
λία: Είχε συνη-
θίσει να χρησι-
μοποιή έπικρα-
τέστερα το δεξιό του χέρι και το άρι-
στερό του μάτι (ένω κανονικά έπικρα-
τούν σε κάθε άτομο όλα τα όργανα
μιας και της αυτής πλευράς, συνηθέ-
στερα της δεξιάς και κάποτε της άρι-
στεράς). Το μπλέξιμο αυτό παρεμπό-
διζε την κανονική λειτουργία των μα-
τιών του, κι' έτσι διαβάσε τις λέξεις
ανάποδα (όπως ο Σάμ, που άναφέ-
ραμε στην άρχη).

Ο Τζών, ένα άλλο αγοράκι 8 ετών
περίπου, είχε την πνευματική ανάπτυ-
ξι παιδιού 12½ ετών, κι' όμως δεν κα-
τάφερνε να διαβάσει. Σίγα — σίγα θε-
ραπεύθηκε αυτή η άνωμαλία του, με
ειδικές άσκήσεις. Άν φορούσε ματο-
γυαλιά, όχι μόνο δεν θα τον ώφελο-
σαν σε τίποτε, αλλά άπεναντίας θα
τουκάναν ίσως κακό. Γιατί θα γινόταν
πείσματάρης, άπαισιόδοδος, στοιχείο
έπιζήμιο για την κοινωνία και για τον
εαυτό του. Άλλα ή σωστή διάγνώσις
κι' η κατάλληλη θεραπεία τον έσωσαν
κυριολεκτικώς.

Τοκετός με μουσική

Για να λιγοστεύουν τους πόνους
του τοκετού, άπασχολώντας άλλοι τη
σκέψι της λεχάνας, διάφοροι Άμερι-
κανοί μαιευτρες εφαρμόζουν μια πρω-
τότυπη μέθοδο: Της φορούν στ' αυτιά
άκουστικά, που μεταδίδουν ραδιοφωνι-
κές έκπομπές. Φαίνεται πράγματι ότι
η μουσική έχει καταπραυντικά άποτε-
λέσματα. Άν μάλιστα συνδυασθί με ένα
έλαφρο αναισθητικό, η λεχάνα άποκοιμιέ-
ται γλυκά και γίνεται μητέρα χωρίς να
το καταλάβει.

Η μέθοδος αυτή είνε προτιμώτερη από
την κοινή νάρκωσι, γιατί τα ισχυρά ναρ-
κωτικά σταματούν τις συσπάσεις της μή-
τρας, κι' έτσι ο τοκετός γίνεται μόν άνώ-
δυνος, αλλά δυσχεραίνεται και διαρκεί
περισσότερο.

Το παστεριωμένο γάλα

Η Άμερικανική Ιατρική Έταιρεία ά-
σχολήθηκε τελευταίως με το παστεριωμέ-
νον γάλα, ειδική διαφορά ενδιαφερόμενοι
άμφισβητούσαν τη θρεπτική αξία του.
Διαπίστωσε λοιπόν ότι η παστερίωσις
δεν προκαλεί αλλοιώσεις της συστάσεως
του γάλατος, εκτός από μια μικρή έλάτ-
τωσι του άσβεστιού και του Ιωδίου που
περιέχει. Οι βιταμίνες του φαίνεται πως
μένουν άμετάβλητες, ίδιως χωρίς στις
νέες μεθόδους παστεριώσεως που γίνον-
ται σε κλειστά δοχεία, δίχως φώς (γιατί
το φώς καταστρέφει άρκετές βιταμίνες).

«ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ» στο Λευκό Οίκο

Άλλα οι αρχιτέκτονες
διαφωνούν...

Κατά τη διάρκεια μιας επίσημης δεξιώσεως στο Λευκό Οίκο, ο Πρόεδρος Τρούμαν νόμιζε κάποια στιγμή πως άκουσε κάτι παράξε- νους κρότους, χτυπήματα, τριξίμα- τα... Φαντάστηκε τότε πως τον γελούσαν τ' ατύτια του, και για να βεβαιωθεί ρώτησε διαφόρους προσκε- κλημένους αν άκουγαν κι εκείνοι τους ανεξήγητους ήχους. Άκακουφι- σθηκε όμως όταν του απάντησαν ό- λοι καταφορικά.

Μια προσεκτική έρευνα απέδειξε ότι οι μυστηριώδεις κρότοι προήρ- χοντο από ένα κρουστικό πολυέ- λαιο του περιήφμου «Κυανού Δωμα-τίου». Είχε λοιπόν φαντάσματα ο Λευκός Οίκος;...

Αντί να δώσει την εύκολη αυτή κι' υπερφυσική εξήγηση στο περιε- ρω φαινόμενο, ο Τρούμαν προτίμη- σε ν' αναθέσει σε αρχιτέκτονες μια λεπτομερή εξέταση του κτιρίου. Ή έρευνα αυτή κόστισε αρκετά, απέ- δειξε όμως ότι ο Λευκός Οίκος βρι- σκόταν σ' επικίνδυνη κατάσταση κι' ότι χρειαζόταν άπαισιόμορφα έπι- σκευές αξίας 1.000.000 δολαρίων περίπου.

Συγχρόνως, αποκαλύφθηκε από που προέρχονταν κι' άλλοι παράξε- νος κρότοι, που είχαν άκουσθη πολ- λές φορές, στην καρδιά της νύχτας, απ' τον Πρόεδρο και την οικογένειά του — τριξίματα, βογγητά κι' ανη- συχαστικά μουγκρητά. Έξασκρίβω- σαν δηλαδή οι αρχιτέκτονες ότι δεν έπρόκειτο περί υπερφυσικών έκδη-λώσεων των πνευμάτων των προη- γουμένων Προέδρων των Ήνωμ. Πολιτειών, αλλά για βλάβες του ιστο- ρικού κτιρίου. Ήρισμένα υλικά δευ-τέρας ποιότητας, άγορασμένα φθηνά από άσυνειδητους εργολάβους, έχουν καταστραφή. Πατώματα και σκάλες κοντεύουν να σπάσουν.

Άρχιζαν λοιπόν οι απαιτούμενες έπισκευές, προτού συμβή κανένα δυ- στύχημα. Στο διάστημα αυτό, ο Τρούμαν κι' η οικογένειά του έχουν εγκατασταθή προσωρινώς σ' ένα άντικρυνό μεγάλο κτίριο, που άνηκε άλλοτε στο διευθυντή έφημερίδας και δικηγόρου Φράνσις Μπλέιρ. Στο σπίτι αυτό, δεν έχουν άκουσθη «υ-περφυσικοί» κρότοι — ως την ώρα τουλάχιστον...

Όστόσο, το φαινόμενο των πα-ράξεων αυτών θορυβών έχει παρα-τηρηθή και σ' άλλα σπίτια, λιγω-τερο περίφημα απ' το Λευκό Οίκο. Οι ιδιοκτήτες τους υποπτεύθηκαν ό- τι ώφείλοντο σε φαντάσματα. Άλ- λά, σε κάθε περίπτωση, οι αρχιτέ-κτονες διαφωνούν ριζικά...

Άκουστηκαν πατήματα σε σκά-λες. Γυναίκες κι' άντρες, που υπέ-φεραν από άτυπία, νόμισαν πως κάποιος περπατούσε μέσα στη σκο-τεινή κρεβατοκάμαρά τους, ή πως άκουσαν στοιγγλισμάτα και ούρλια-σματα σε έρημα και εγκαταλελειμ-μένα δωμάτια, ή φωνές μέσα απ' τους τοίχους.

Στην αρχή, υπετέθη πως έπρό-κειτο περί φάρσας. Άλλα οι σχετι-κές έρευνες — στις όποιες άνακα-τέυτηκε πολλές φορές κι' η αστυνο-μία — απέκλεισαν αυτή την πιθαν-ότητα. Τα φαινόμενα έμεναν λοιπόν ανεξήγητα, τόσο που άρχισαν να κλονίζονται ακόμη κι' οι πιο θετι-κιστά και να κλίνουν να παραδε-χθούν την ύπαρξη φαντασμάτων...

Όσκις όμως έγινε μια έπιτόπιος εξέταση από αρχιτέκτονες, βοέθη-καν οι πραγματικοί λόγοι.

Τα «πατήματα» στις σκάλες ή στα δωμάτια, το κοινότερο δηλαδή απ' τα φαινόμενα αυτά, προκαλείται απ' το ζέρωμα και τη διαστολή του ξύλου απ' τη θερμότητα και το κρύο. Αυτό συμβαίνει όταν υπάρχει μέσα σ' ένα δωμάτιο ή κοντά σε μια σκά-λα μια πολύ ζεστή θερμάστρα ή καλοριφέρ. Όλη την ήμερα, τα ξύ-λα διαστέλλονται απ' τη δυνατή θερμότητα, και τη νύχτα που κρυώ-νουν, συστέλλονται και πάλι και τρι-ζουν. Συνήθως δέ, τα τριξίματα προ-χωρούν σιγά - σιγά προς τη θερμά-στρα, σαν βήματα ανθρώπου.

Τα βογγητά και τα ούρλιασματα προέρχονται στην πραγματικότητα από έλαττωματικές καπνοδόχων τζα-κιών, μέσα στις όποιες εισχωρεί σφυρίζοντας ο άνεμος.

Σε μια περίπτωση όμως, η εξή-γηση των «μυστηριωδών» φαινομέ-νων ήταν ακόμη απλούστερη. Μια οικογένεια κατοικούσε στο επάνω πάτωμα ενός διωρόφου σπιτιού. Ό ιδιοκτήτης, που έμενε στο ισόγειο, ήθελε να διώξη τους ένοικιαστές του, αλλά δεν μπορούσε. Μια μέρα λοιπόν, έπειτα από ένα θυελλώδη καυγά μεταξύ τους, άκούστηκαν μέ-σα απ' τους τοίχους άλλόκοτες φω-νές!

Οι ένοικιαστές όμως, αντί να τρομοκρατηθούν, κάλεσαν ένα αρχι-τέκτονα, για να λύσει το μυστήριο που δεν κατόρθωναν αυτοί να δια- φωτίσουν. Έκείνος έψαξε και βρήκε ένα παλιό κι' άχρηστεμένο πιά σύ-στημα σωλήνων μέσα στους τοίχους των δωματίων, όπου διοχετεύονταν άλλοτε ζεστός άέρας από ένα φούρ-νο του υπογείου. Δεν ήταν πιά δύ-σκολο να μαντέψη κανείς ότι ο σπι-τονοικοκύρης, για να εκδικηθή και να διώξη τους ένοικιαστές του, κολ-λούσε το στόμα του στην αρχή των σωλήνων, στο υπόγειο, και μιλούσε δυνατά... Έτσι, η φωνή του άκου-γόταν υπόκοφα σ' όλες τις κάμα-ρες!

Αν λοιπόν έκδηλωθή στο σπίτι σας κάποιο απ' τα άλλόκοτα αυτά φαινόμενα, αντί ν' αποταθίτε σε μέν-τιουμ και πνευματικά, καλέσετε έ-να αρχιτέκτονα... ή φροντίστε να συμφιλιωθήτε με το σπιτονοικοκύρη σας!

☉☉

Με λίγες γραμμές

Οι Άμερικανοί εξακολουθούν να καπνίζουν 1 δισεκατομμύριο τσιγά-ρα το 24ωρο, μολοντί τελευταίως ή τιμή τους ανέβηκε κατά 10 %.

Στην Κορέα, οι γυναίκες εργά-ζονται, αλλά δεν έχουν δικαίωμα να διαθέσουν ούτε μονόπλοτο απ' τα κέρδη τους, χωρίς τη συγκατάθεσι των συζύγων τους. Δεν μπορούν έ-πίσης να πάρουν διαζύγιο — ενώ οι άντρες μπορούν ναχουν έξη γυ-ναίκες συγχρόνως!

Άφου οι κριτικοί εξέθεϊσαν με-ρικά «φουτουριστικά» έργα, σε μια έκθεση, στο Βούπερταλ της Γερμα-νίας, ο ζωγράφος που τα είχε φτιά-σει, ανέκαμψε ότι τα περισσότερα... ήσαν κρεμασμένα ανάποδα!

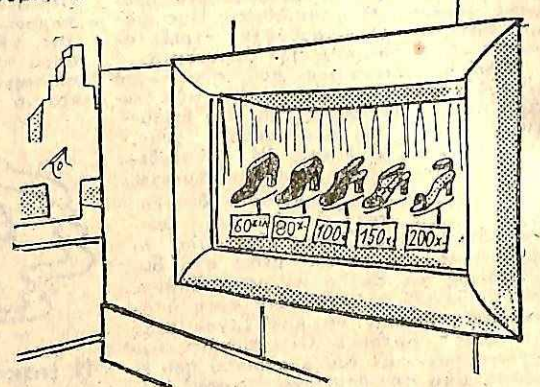
Ένας κάτοικος του Κλήβελαντ έ-κανε υπομονή όσο ή γυναίκα του τον έδερνε ή τον κλείδωνε έξω απ' το σπίτι. Άλλά έξεγέρθηκε και κα-τέφυγε στην αστυνομία, την ήμερα που του έκρυψε τα ψεύτικα δοντια του!

Ένας Νορβηγός ναύτης είχε πέ-σει απ' το πλοίο του στη θάλασσα. Όταν όμως οι σύγχροφοι του του πέταξαν ένα σχοινί, έδεσε σ' αυτό μια μπιρίλια με κόνια που είχε στην τσέπη του και τους φώναξε να διασώσουν αυτήν πρώτα!

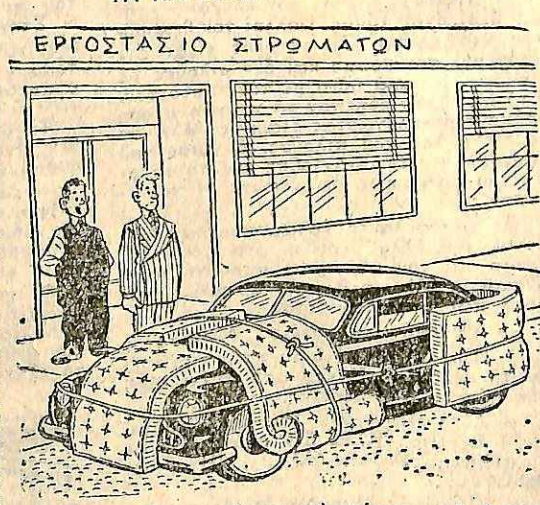

Ο ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΗΣ

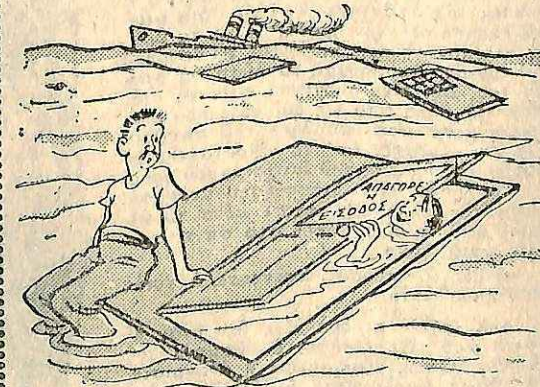
— Πάλι λεφτά μου ζητάς, βρε γυναίκα;... Τι νομίζεις, ότι τα βρίσκω στο δρόμο;...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

— Είναι το καινούργιο αυτοκίνητο του άφεντι-κού!...

ΚΑΛΑΜΠΟΥ!

— Έπιτρέπετε να μπώ;...

Τα διαπλανητικά ταξίδια

Ός καύσιμος ύλη θα χρη-
σιμοποιηθή το νερό!

Ο Άρχιμήδης ζητούσε ένα μέρος για να σταση, για να μπόρεση από κεί να κινήση τη γη. Ο δόκτωρ Τζόνστων, καθη-γητής του Πανεπιστημίου του Όχάιο, ζητάει νερό και μόνον νερό για να κάμη το ταξίδι από τη γη ως τη σελήνη.

Μια από τις μεγαλύτερες δυσχέρειες των διαπλανητικών ταξιδιών είναι, ως γνωστόν, το να καταρρώση ο πύραυλος που θα χρησιμοποιηθή γι' αυτό το σκοπό ν' αποσπασθή από την έλκτική δύναμη της γης.

Άλλά καμιά από τις γνω-στές ως σήμερα καύσιμες ύλες δεν μπορεί να δώσει την ταχύ-τητα των 45-50 χιλιάδων χι-λιόμετρων την ώρα, που απαι-τείται γι' αυτό το σκοπό. Ο δόκτωρ Τζόνστων υποστηρίζει, λοιπόν, ότι μόνο με το νερό μπορεί να έπιτευχθή αυτό το αποτέλεσμα.

Το νερό ηλεκτρολύμενο μάς δίνει το υγρό υδρογόνο, που, κατά τον Άμερικανό καθηγητή, είναι ή ιδεώδης καύσιμος ύλη για την προώθηση ενός γιγαντιαίου πυραύλου, που θα έκτιναχθή ά-πο τη γη για να φθάση στη σελήνη. Άλλά με ποίο μέσον αυτή ή καύσιμος ύλη θ' άνα-φλεγί για ν' αποδώση την έ-νέργεια που προσδοκούμε απ' αυτήν;

Το νερό και πάλι θα μάς χρησιμεύση γι' αυτό το σκοπό, υποστηρίζει ο καθηγητής Τζόν-στων. Η άναφλεξις του υγρού υδρογόνου θα γίνη με το δεύ-τερο στοιχείο της υδρολύσεως, που είναι το υγρό οξυγόνο.

Τα πειράματα του καθηγη-τού Τζόνστων παρακολουθούν-ται με μεγάλο ένδιαφέρον από την άμερικανική κυβέρνηση, που έχει διαθέσει σημαντικά κεφά-λαια γι' αυτό το σκοπό.

Ο καθηγητής Τζόνστων υπο-λογίζει ότι θα χρειασθούν τρεις περίπου τόνοι υγρού υδρογό-νου...

Ο καθηγητής Τζόνστων φρο-νεί ότι, παρά τις πρόσδοξ που έχουν έπιτευχθή στο κεφάλαιο των πυραύλων, ή πραγματο-ποίηση των διαπλανητικών τα-ξιδιών θα βραδύνη πολύ ακόμη.

«Θα χρειασθή πολύς καιρός μετά την έναρξη των διαπλανη-τικών πτήσεων, έδήλωσε, για να καταστή δυνατή ή μεταφορά ανθρώπων και γενικά ζωντανών υπάρξεων. Το πιθανώτερο είναι ότι οι πρώτοι πύραυλοι που θα έκσφενδονισθούν προς το διά-στημα θα μεταβληθούν σε δορυ-φόρους της γης. Θα μάς παρά-σχουν, όμως, ενδιαφέρουσες με-τεωρολογικές και άλλες πληρο-φορίες, που θα μάς βοηθήσουν στην όριστική επίλυσι του προ-βλήματος των διαπλανητικών ταξιδιών.»

Ο καθηγητής Τζόνστων έδη-λωσε, τέλος, ότι τα διαπλανη-τικά ταξίδια δεν είναι ένα αλλά πολλά προβλήματα. Η έπιστή-μη προχωρεί βαθμιαία στην έ-πίλυσι καθενός απ' αυτά. Μό-νον, λοιπόν, όταν λυθούν όλα αυτά τα προβλήματα, θα κα-ταστή δυνατή ή πραγματοποίη-σις των διαπλανητικών ταξι-διών.

☉☉
Η ζέστη που σκοτώνει
Το τελευταίο καλοκαίρι, ή δυο-τή ζέστη διπλάσιασε τη θνησιμ-τητα στις Ήνωμένες Πολιτείες. Παρατηρήθη πράγματι ότι συν-μευε τη ζωή των βαρεια άρρωστων και των ηλικιωμένων. Οι θάνα-τοι από καρδιακές παθήσεις κι' από πνευμονία τριπλασιάσθηκαν σχεδόν ενώ από διαβήτη κι' από καρκίνο διπλασιάσθηκαν.

νου για ένα ταξίδι με έπιστροφή ως τη σελήνη. Θ' απαιτηθή έ-πίσης και άνάλογη ποσότης υ-γρού οξυγόνου.

Τα σχετικά πειράματα γίνον-ται σήμερα σ' ένα ειδικό έργα-στήριο, που κατασκευάσθηκε γι' αυτό το σκοπό, αλλά προ-χωρούν, δυστυχώς, με μεγάλη βραδύτητα και δεν είναι άπηλ-λαγμένα από κινδύνους.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος προέρχεται από την έκσφενδό-νισι των αερίων που παράγον-ται κατά την καύσι του υγρού υδρογόνου. Η ταχύτης των ξε-περνάει τα 25.000 χιλιόμετρα την ώρα.

Κατά την έκτέλεσι των σχε-τικών πειραμάτων, που γίνον-ται με ένα μικροσκοπικό πύ-ραυλο, ο καθηγητής Τζόνστων και οι συνεργάτες του κλείνον-ται μέσα σ' ένα θάλαμο από άθραυστο γυαλί, πάχους 10 έ-κατοστών του μέτρου.

Το οικημα, έξ άλλου, όπου γίνονται τα σχετικά πειράματα περιβάλλεται έσωτερικά και έ-ξωτερικά από χαλυδένιες πλά-κες πλάτους 50 εκατοστών του μέτρου. Απομένει, όμως, ένα πρόβλημα, που είναι όχι λιγω-τερο σημαντικό: Η άναπτύξις μιας ταχύτητος 45-50 χιλιό-μέτρων την ώρα θα συνοδευθή από άνοδο της θερμοκρασίας σε χιλιάδες βαθμών, ενώ ταυτό-χρονα ή πίεσις που θ' άσκηθή στα τοιχώματα του πυραύλου θα είναι τρομακτική.

Πρέπει, λοιπόν, να βρεθή το κατάλληλο μέταλλο ή κράμα μετάλλων, που να μπορή ν' άν-θεξή σ' αυτή τη θερμοκρασία και σ' αυτές τις πιέσεις.

Προς το παρόν, κανένα από τα γνωστά μέταλλα ή κράματα μετάλλων δεν φαίνεται ότι μπο-ρεί ν' άνταποκριθή σ' αυτές τις απαιτήσεις.

Ο καθηγητής Τζόνστων φρο-νεί ότι, παρά τις πρόσδοξ που έχουν έπιτευχθή στο κεφάλαιο των πυραύλων, ή πραγματο-ποίηση των διαπλανητικών τα-ξιδιών θα βραδύνη πολύ ακόμη.

«Θα χρειασθή πολύς καιρός μετά την έναρξη των διαπλανη-τικών πτήσεων, έδήλωσε, για να καταστή δυνατή ή μεταφορά ανθρώπων και γενικά ζωντανών υπάρξεων. Το πιθανώτερο είναι ότι οι πρώτοι πύραυλοι που θα έκσφενδονισθούν προς το διά-στημα θα μεταβληθούν σε δορυ-φόρους της γης. Θα μάς παρά-σχουν, όμως, ενδιαφέρουσες με-τεωρολογικές και άλλες πληρο-φορίες, που θα μάς βοηθήσουν στην όριστική επίλυσι του προ-βλήματος των διαπλανητικών ταξιδιών.»

Ο καθηγητής Τζόνστων έδη-λωσε, τέλος, ότι τα διαπλανη-τικά ταξίδια δεν είναι ένα αλλά πολλά προβλήματα. Η έπιστή-μη προχωρεί βαθμιαία στην έ-πίλυσι καθενός απ' αυτά. Μό-νον, λοιπόν, όταν λυθούν όλα αυτά τα προβλήματα, θα κα-ταστή δυνατή ή πραγματοποίη-σις των διαπλανητικών ταξι-διών.

☉☉
Η ζέστη που σκοτώνει
Το τελευταίο καλοκαίρι, ή δυο-τή ζέστη διπλάσιασε τη θνησιμ-τητα στις Ήνωμένες Πολιτείες. Παρατηρήθη πράγματι ότι συν-μευε τη ζωή των βαρεια άρρωστων και των ηλικιωμένων. Οι θάνα-τοι από καρδιακές παθήσεις κι' από πνευμονία τριπλασιάσθηκαν σχεδόν ενώ από διαβήτη κι' από καρκίνο διπλασιάσθηκαν.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ στο τηλέφωνο

Μόλις επέστρεψα στο Πα-ρίσι, ύστερα από άπουσία έξη ολοκληρών μηνών, ή πρώτη μου σκέψις ήταν να τηλεφωνήσω στον καλλίτερο μου φίλο, τον Ρομπέρ Βελέρ.

Ο Ρομπέρ κατοικούσε, μα-ζί με τη νεαρή και χαριτωμένη γυναίκα του, σε μια κομψή βίλλα, έξω απ' τη Σεβρ. Κα-τά τις 8 1/2 το βράδυ, πήρα τον άριθμό τους στο τηλέφωνο. Μού απάντησε μια γυναίκα φωνή:

— Είμαι ή γυναίκα του κ. Βελέρ, ή Σούζυ. Ο άντρας μου θα χαρή πολύ, όταν μάθη την έπιστροφή σας στο Παρί-σι. Δυστυχώς, αυτή τη στιγμή λείπει. Άναγκάσθηκε να πάη στο Σαιν - Κλου, σε κάποιον πελάτη του. Δεν θ' άργήση ό-μως να γυρίση... Εγώ έχω πέσει στο κρεβάτι, γιατί αι-σθάνομαι τον έαυτό μου λίγο κακοδιαθέτο... Ό, δεν είναι τίποτε! Ίσως ή έντύπωσις πως είμαι ολομόναχη στο σπι-τι...

— Πώς ολομόναχη;
— Μάλιστα. Μόλις έφυγε ο Ρομπέρ, είδοποίησαν την υπη-ρέτρια μου ότι ή κόρη της, που μένει στο Μπελβύ, είχε άρρωστική έξασφικία. Δεν μπο-ρούσα, βέβαια, να την έμπο-δίσω να τρέξη κοντά στο παι-δί της...

Πριν καληνυχτίσω τη Σούζυ, της είπα:

— Άύριο το πρωί, θα ξανα-πάρω στο τηλέφωνο το Ρομπέρ. Την ίδια στιγμή, την άκου-σα να βγάξη μια δυνατή φωνή.

— Τι τρέχει, κυρία Βελέρ; τη ρώτησα άνήσυχος.

— Α, τίποτε... μού απάν-τησε. Πώς τρώμα;... Ο ά-...

☉☉
ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙ...
Τους έξηγησα τα πάντα, με λίγα λόγια. Έπειτα άφήσαμε...

Ηταν η πρώτη υπόθεση που είχε αναλάβει ο αστυνομικός Νοάν, νεοπροβλημένος στη Λυών, μετά την αποφοίτησή του από την αστυνομική σχολή: «Ένα έγκλημα είχε διαπραχθεί στο δημόσιο δωμάκι κοντά στο χωριό Φορέ. Έπειτα από 15 ημερών αναζητήσεις, ο Νοάν είχε ανακαλύψει το δράστη: ένα ευλοκότο του βουνού. Και άποψε γιόρταζε την επιτυ-

Τρεις νεκροί για το τίποτα...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

χία του, πίνοντας στην έξοχη ταβέρνα του «Προσκυνητή», μαζί με το βοηθό του Ζουβ και με τους Παρισινούς δημοσιογράφους Μορέλ και Λωντάρ, που είχαν παρακολουθήσει όλες τις έρευνές του. Ο δεύτερος ήταν παλός συμπαθής του.

Μιλούσαν για τα «έγκληματα δίχως αφορμή». Ο Νοάν δεν παραδέχεται ότι μπορούσε να υπάρχουν τέτοια έγκληματα. Κι ο Λωντάρ τον αντίκρουσε με τα επιχειρήματά του. Ήσαν όλοι χαλάρωτοι από το αλκοόλ.

Όταν χτύπησαν μεσάνυχτα, η Ζοζέτ, η σερβιτόρα της ταβέρνας, τους ανήγγειλε ότι θα πήγαινε να κοιμηθεί και τους παρακάλεσε να κλειδώσουν καλά την πόρτα φεύγοντας. Ο καταστηματάρχης κι η γυναίκα του κοιμόντουσαν από πολλή ώρα.

— Θα μου επιτρέψετε, κύριοι, να πάω κι' εγώ να ξεκουραστώ, είπε σε λίγο ο Νοάν. Θάρητε και σεις, Ζουβ.

Οι δύο αστυνομικοί έμεναν μαζί σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού του δημάρχου του χωριού κι οι δημοσιογράφοι στο μικρό ξενοδοχείο, πάνω απ' την ταβέρνα.

— Αν θέλετε, θα σας συνοτροφώσουμε και μεις, πρότεινε ο Λωντάρ. Ανεβαίνω μια στιγμή να πάρω το παλτό μου.

— Φέρε μου και το δικό μου! τού φώναξε ο Μορέλ.

Και πρόσθεσε, γυρίζοντας στους άλλους:

— Θαμνάσιο παιδί, αυτός ο Λωντάρ! Πράθυμος πάντα. Άς πούμε ένα ποτηράκι στην υγεία του.

Μόλις αδειάσαν τα ποτήρια τους, ξαναγύρισε κι' ο Λωντάρ, με τα δυο παλτά. Έκαιαν ο-

λοι μαζί τη διαδρομή ως το σπίτι του δημάρχου κι' εκεί χωρίστηκαν. Οι δύο δημοσιογράφοι πήραν το δρόμο της επιστροφής, μέσα απ' το σκοτεινό και κοιμισμένο χωριό. Όταν έφτασαν κοντά στον «Προσκυνητή», πρόσεξαν ότι το παράθυρο του ισόγειου δωματίου της Ζοζέτ ήταν ανοιχτό και φωτισμένο.

— Δεν κοιμήθηκε ακόμη η μικρή, είπε ο Μαρτέν.

Την ίδια στιγμή, πέρασε κάποιος δίπλα τους με γρήγορο βημα και χάθηκε στο σκοτάδι. Άλλα οι δημοσιογράφοι δεν έδωσαν σημασία.

Κατά τις 6 το πρωί, ο Λωντάρ ξύπνησε από δυνατές φωνές και χτυπήματα στην πόρτα του. Έτρεξε ν' ανοίξει και είδε τον ξενοδόχο Μπουλετό, κατάρλωμο.

— Τι τρέχει, Μήπως έπιασε φωτιά το σπίτι, τον ρώτησε.

— Ω, κύριε, μην αστειεύεσθε! τραύλισε εκείνος. Μια μεγάλη συμφορά...

— Η Ζοζέτ... Τη βρήκα νεκρή!

— Νεκρή; Τι λέτε...

— Δεν πιστεύω νάναι φυσικός ο θάνατός της! Η γλώσσα της κρεμόταν έξω απ' το στόμα της.

— Έπρεπε να ειδοποιήσετε άμεσα τον αστυνομικό Νοάν.

— Πήγε να τον βρή ο κ. Μορέλ, που ξύπνησε πρώτος.

Όταν ντύθηκε και κατέβηκε στην τραπεζαρία, ο Λωντάρ βρήκε εκεί τους αστυνομικούς.

— Η Ζοζέτ δολοφονήθηκε! τού δήλωσε ο Νοάν. Την έχουν στραγγαλίσει...

Το δωμάτιό της είχε εν τάξει, δίχως σημαία πάλης. Φαινόταν ότι την δολοφόνησαν στον ύπνο της. Ο δράστης μπήκε απ' το παράθυρο της, που τότε άνοιξε ανοιχτό, και ξαναβγήκε από κε-

Και πριν προλάβει ο Νοάν να τον εμποδίσει, ο Λωντάρ τράβηξε ένα περιστρόφο και τινάζε τα μισαλά του.

— Βρήκες καμιά ένδειξη;

— Δεν υπάρχουν εακτυλικά αποτυπώματα. Ο δολοφόνος φορούσε γάντια.

— Πολύπλοκη υπόθεση...

παρατήρησε ο Λωντάρ. Αλήθεια, Νοάν, σου μίλησε ο Μορέλ για τον άνθρωπο που συν-οντήσαμε τη νύχτα;

— Ναι. Ένα τύπο, που φαινόταν πως δεν είχε τη συνείδησή του εν τάξει...

Όλα με κάνουν να πιστέψω ότι ήταν ο δολοφόνος!... Φωνάζετε, Ζουβ, τον κ. Μπουλετό.

Ο ξενοδόχος ήταν μισοπεθμένος απ' την ταραχή του.

— Ήσυχαστε, φίλε μου, τού, συνέστησε ο αστυνομικός, κι' απαντήστε στις ερωτήσεις μου.

Είχε σχέσεις με νεους η Ζοζέτ;

— Ήταν σοβαρό κορίτσι, κύριε αστυνόμε!

— Άλλωστε η γυναίκα μου κι' εγώ την κρατούσαμε περιωρισμένη...

Η αλήθεια είναι πως την τριγύριζαν πολλά παλληκάρια, και πρό πάντων ο Κλώντ Βαρζ, κι' ο Ζαν Φορέ, ο υπηρέτης του Φαμπρύ.

— Πηγαινέτε να μου βρείτε αυτούς τους δυο Δον. Ζουάν, είπε ο Νοάν στο βοηθό του.

Κατά τις 10, έφτασε ο Ιατροδικαστής. Η εξέταση απέδειξε ότι το έγκλημα είχε γίνει τα μεσάνυχτα.

— Περιέργο! παρατήρησε ο Νοάν. Ήμαστε ακόμη τότε στην ταβέρνα και δεν αντιληφθήκαμε τίποτα!

Ο Κλώντ Βαρζ, ένας χωρικός 25 ετών, παρουσιάστηκε πρώτος στον αστυνομικό. Αυτός είχε το άλλοθι του. Έπαιζε πρέφα μαζί με το δήμαρχο ως τις 12½ τη νύχτα κι' έπειτα ει-

χε γυρίσει στην ταβέρνα του, πολυ-

μακριά απ' τον «Προσκυνητή». Ο Φορέ δεν βρέθηκε στο σπίτι του Φαμπρύ. Το μεσημέρι, το χωριό αναστατώθηκε από μια καινούργια τραγική είδηση. Ο Φαμπρύ είχε ανακαλύψει το πτώμα του υπηρέτη του, κρεμασμένο απ' το πατάρι μιας αποθήκης. Κάτω απ' τα πόδια τρυ, βρισκόταν ένα χαρτί, πλακωμένο με μια πέτρα, που έγραφε:

«Ορκίζομαι στο Θεό ότι είμαι άθωος. Πήγαινα κάθε βράδυ κι' έβλεπα κρυφά τη Ζοζέτ. Είχαμε αρραβωνιαστεί. Χτές, όταν μπήκα στην κλάμα της, τη βρήκα νεκρή. Τρόμαξα τότε κι' έφυγα σαν τρελλός. Αυτό κτону γιατί την αγαπούσα».

Ο Νοάν συνέχισε όλη την ημέρα τις έρευνες και τις ανακρίσεις τρυ. Προς το βράδυ, είπε στο Λωντάρ:

— Ξέρεις, Λωντάρ, είχες δική γι' αυτά που λέγες χτές για τα «έγκληματα δίχως αφορμή».

— Ά, τα παραδέχεσαι τώρα;

— Ναι. Και να ή' αποδει-

ξεις!

Ο Νοάν έβγαλε απ' την τσέπη του ένα κουμπι από γάντι και πρόσθεσε:

— Το βλέπεις; Ανήκει στο δολοφόνο της Ζοζέτ. Το βρήκα στην κλάμα της... Διάβασε τη μάσκα: «Λέβις - Λονδίνον». Ποιος λοιπόν, σ' αυτό το χωριό, φορεί τέτοια γάντια πανκριβά, φτιαγμένα απ' τον Λέβι, του Λονδίνου; Ένας χωρικός; Όχι βέβαια! Ένας αστυνομικός; Θα χρειαζόταν μισό μισθό για να τ' αγοράσει.

— Μπάβο, Σέρλοκ Χόμς! Μόνον ένας δημοσιογράφος με ταλέντο μπορεί ν' αγοράσει τέτοια γάντια.

— Κι' αυτός ο δημοσιογράφος είναι οπαδός της θεωρίας των «έγκλημάτων δίχως αφορμή»... Λωντάρ, εν όνοματι του νόμου σε συλλαμβάνω!

— Μην κάνεις τον κόπο, αγαπητέ μου. Πάρε αυτό το γράμμα.

Και, πριν ο Νοάν προλάβει να τον εμποδίσει, ο Λωντάρ τράβηξε ένα περιστρόφο και τινάζε τα μυαλά του!

Ο αστυνομικός άνοιξε τότε το γράμμα και διάβασε:

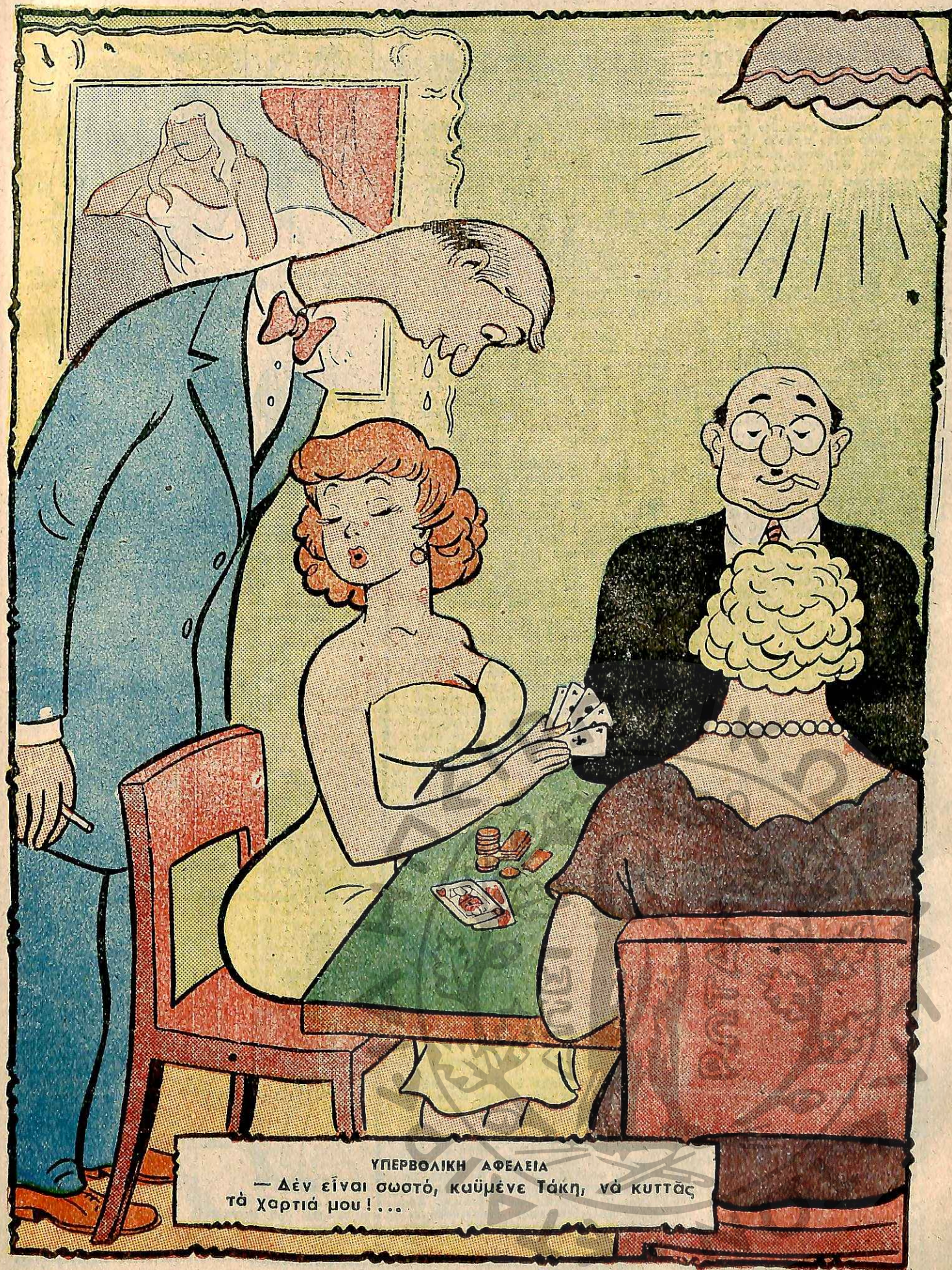
«Αγαπητέ μου Νοάν, Σαυ πρόσφερα ένα δείγμα «έγκληματος δίχως αφορμή»! Χτές το βράδυ, χαλάρωμένος απ' το ποτό, συνέλαβα το διαβολικό σχέδιο να σου αποδείξω ότι είχες άδικο. Οι αισθηματικές περιπέτειες της Ζοζέτ με υποδόθησαν. Η μικρή μου είχε έμπιστευθεί το μυστικό της, και κάποτε, τα βράδια, πριν φτάσει απ' το παράθυρο ο αγαπημένος της, φλυαρούσαμε λίγο μαζί στο δωμάτιό της. Χθές, τη συνάντησα στο διάδρομο, καθώς κατέβαινε με τα παλτά. Μεθυσμένος όπως ήμουν και πικαρισμένος απ' τη σύζησή, την άρπαξα απ' το λαιμό κι τη στραγγαλίσα, δίχως να μπορέσω να δω αλλιώς ούτε μια φωνή.

Έπειτα την κουβάλησα ως το κρεβάτι της, όπου ο Φορέ τη βρήκε νεκρή λίγο αργότερα.

«Αυτό είν' όλο. Τώρα πρέπει να πληρώσω με τη ζωή μου την πρακτική απόδειξη της θεωρίας μου! Γεια σου, φίλε μου, και να με συγχωρή!».

— Τρεις νεκροί για το τίποτα... μουρμούρισε ο Νοάν. Μα ασφαλώς, αυτός ο Λωντάρ ήταν ανίστορος.

ΠΩΛ. ΣΑΛΟ

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

— Δεν είναι σωστό, καυμένη Τάκη, να κυττάς
τά χαρτιά μου!...

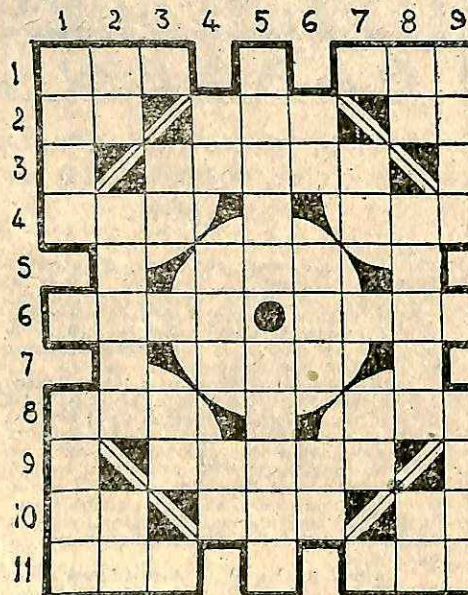

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο του σταυρολέξου αυτό να τοποθε-

τήσετε ένα μόνο γράμμα, θα βάλε-
τε μια ολοκληρωθεί συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Παίρνει μέρος σε ένοπλο σύρ-
ραξι.—Κόκκινα.
- 2) Κρανίο αγίου λειψάνου.—Πε-
ρίφημος γκάγκστερ (έπών.).—Πά-
ρα πολύ (άρχ.).
- 3) Ψάρι που μας προσφέρεται
συνήθως παστωμένο.
- 4) Θριαμβωτής.— Ψητή φέτα
κρέατος (ξεν.).
- 5) Τραγουδία.

Σωστό — λάθος

Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ, ΛΑΘΟΣ, που ακολουθούν καθεμιά
από τις κατωτέρω φρά-
σεις, διαγράψτε εκεί-
νη που δεν ταιριάζει:

- 1) Ένα φείδι προ-
χωρεί πιο γρήγορα πά-
νω στον πάγο παρά
πάνω στο χώμα: ΣΩ-
ΣΤΟ, ΛΑΘΟΣ.
- 2) Σε ύψος 3.000
μέτρων, χρειάζεται πε-
ρισσότερος χρόνος για
να βράση ένα αυγό πα-
ρά στην επιφάνεια της
θαλάσσης: ΣΩΣΤΟ,
ΛΑΘΟΣ.

3) Το Προσβούργον
δεν έχει πια την ονο-
μασία αυτή: ΣΩΣΤΟ,
ΛΑΘΟΣ.

4) Ο Έβενος είναι γκρίζος: ΣΩ-
ΣΤΟ, ΛΑΘΟΣ.

5) Το έτος 1950 θα είναι δι-
σεκτό: ΣΩΣΤΟ, ΛΑΘΟΣ.

6) Τα πιο ρωμαλέα έδω είναι
φυτοφάγα: ΣΩΣΤΟ, ΛΑΘΟΣ.

7) Πρωτεύουσα του Μαρόκου εί-
ναι η Καζαμπλάνκα: ΣΩΣΤΟ, ΛΑ-
ΘΟΣ.

8) Τα μεγαλύτερα του Βατικανού
είναι τα μεγαλύτερα του κόσμου:
ΣΩΣΤΟ, ΛΑΘΟΣ.

Διπλή άκρωςτιχis

Τα αρχικά και τα τελικά γράμ-
ματα των ζητούμενων λέξεων αποτε-
λούν τα όνοματά δυο ελληνικών νη-
σιών.

1) Βασιλείς της Ήρας (Ιστο-
ρίας). 2) Νησί της Ελλάδος. 3) Μι-
κρός ποταμός (καθ.). 4) Δώρο του
Μορφέα. 5) Νησί του Αιγαίου.

- 6) Λέγεται και λαλουμένη.—
Καρπούζι.
- 7) Πρώτη ύλη για τους κινημα-
τογράφους.
- 8) Υπάρχει μια μεγάλη και ά-
για.— Νόμισμα που δεν έχει ση-
μερα καμμία αξία.
- 9) Συντήρηση.
- 10) Παίζει παντομί-
μες.— Φρούτα κατάλλη-
λα για φαγώσιμα.—
Πλήθος λαού.
- 11) Το άπειρο διάστη-
μα.— Τροχοπέδιλο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Προσφιλές στους
Ιταλούς.— Την συναν-
τούν οι ναυτικοί στα τα-
ξίδια τους.
- 2) Έχασε προσφιλές
πρόσωπο (θηλ.).— Την
χρειάζονται τα όφρανα.—
Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 3) Έλαφρός άνεμος.—
Χρησιμοποιείται για
προσαναμια.
- 4) Βλαδερὰ και άνε-
πιθύμητα.— Καλόγεροι
(καθ.).— Δυο γράμματα
που απέχουν πολύ το ένα
απ' το άλλο στο αλφά-
βητο.
- 5) Λείψανο ζώου ή
φυτού σε γήινο στρώμα
παλαιάς γεωλογικής επο-
χής.— Πανηγυρισμός που
συνοδεύει τη νίκη.

6) Μεταδίδονται από
ραδιοφώνου.— Υπάρχει μια τέ-
τοια άμαρσοτοιχία.— Μέρος του
λόγου.

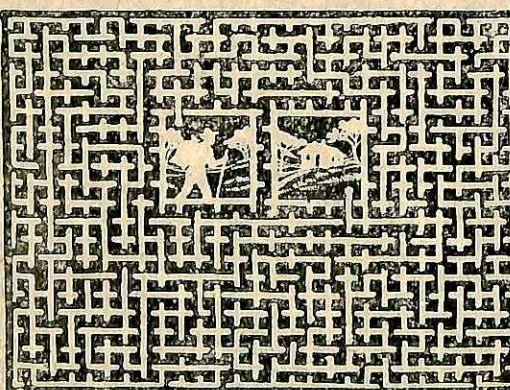
7) Είδος αγγλικού φαγητού με
κρέας.— Δέσιμο (καθ.).

8) Πρωτεύουσα κράτους της Ν.
Αμερικής.— Έχουν σχέση με τα
τελωνεία (ουδ.).— Όργανο αισθή-
σεως.

9) Χωρίδι της άκτης του Σαρω-
νικού.— Περίοδος κατά την οποία
οι Μωαμεθανοί υποβάλλονται σε
αυστηρή νηστεία.

Δ.

Λαβύρινθος

Ποιό δρόμο πρέπει ν' ακολουθή-
ση ο χωρικός αυτός για να φτάση

Δημώδη αινίγματα

Κάτω στη γή γεννήθηκα
και στη φωτιά με δάσαν
κι ύστερα εκατάνησα
να διαλαλώ στον κόσμο.

Τεσσαροπόδης έρχεται,
τεσσαροπόδης φεύγει,
γυδοδέρματα βαστά,
κόκκινο γάλα φέρνει.

Βροντά το κύβητο το ραβδί
και περισσούς τρομάζει.

Ο παπᾶς ο Νικηφόρος
δεκαοχτώ καθάδια έφορει
και το πιο παλιό απ' όξω.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Θά γίνωμε άόρατοι;

Η ανακάλυψις ενός Όλλανδου έπιστήμονος

Πριν από μερικές μέρες, ο Άμερικανός ύφυπουργός επί της διαθέσεως κεφαλαίων για έπιστημονι-
κές έρευνες Π. Ρ. Κλάους, έκαμε μια περιεργη ά-
νακοίνωσι στους δημοσιογράφους: «Τα πειράματα
του δόκτορος Άνκερμαν σχετικά με την έπιλυσι του
προβλήματος της μη όρατότητας του ανθρώπινου σώ-
ματος, έδηλωσε, πλησιάζουν στο τέρμα τους. Αυτή
ή ανακάλυψις του πρόκειται να είνε η μεγαλύτερη
του 20ού αιώνος και, ασφαλώς, κατά πολύ άνώτερη
από εκείνη της ατομικής ενεργείας.»

Ο δόκτωρ Άνκερμαν, Όλλανδός την καταγωγή,
είνε διεθνώς γνωστός για τις έργασίες του σχετικά
με το σχηματισμό των ζωικών ιστών. Με το πρό-
βλημα της μη όρατότητας άπασχολείται από το
1930 περίπου. Το 1942, έπειτα από τις πιέσεις
των Γερμανών, που είχαν καταλάβει την Όλλανδία,
αναγκάσθηκε να καταφύγη στη Στοκχόλμη, όπου συ-
νέχισε τα πειράματά του. Το 1946, τέλος, πήγε
στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου η άμερικανική κυ-
βέρνησις έθεσε άπεριόριστα χρηματικά μέσα στη
διάθεσί του για την εξακολούθησι των σχετικών έρ-
γασιών του.

Είνε η πρώτη φορά ίσως που αυτό το πρόβλημα
άντιμετωπίσθηκε με όλη την άπαιτούμενη σοβαρό-
τητα. Οι προσπάθειες δεν έλειψαν, ώστόσο, κατέ-
το παρελθόν.

Οι πιο άξιοσημείωτες άνάμεσα σ' αυτές είνε οι

α) Του Γερμανού φυσιολόγου Ρούντολφ Μάρκιν,
που κατώρθωσε κατά το 1810 να κάνει άόρατο το
άριστο του χέρι κατά τη διάρκεια μιας έπιδει-
ξεως που έδωσε στο Βερολίνο. Άλλ' οι αντίπαλοί
του τον καταδίδαν, παριστώντας τον ως άπατεώνα,
και κατώρθωσαν να έπιτύχουν την καταδίκη του από
το δικαστήριο του Βερολίνου σε ένας έτους φυλάκισι.

β) Του Σκανδιναυού δόκτορος Καίνζ, που άνήγ-
γειλε το 1910 ότι ήταν σε έέσι, χρησιμοποιώντας
διάφορες ακτίνες, να κάνει το ανθρώπινο σώμα δια-
φανές κατά τα 80%. Ο δόκτωρ Καίνζ συνέχισε κα-
τόπιν τα πειράματά του, για να έπιτύχη το ίδιο
άποτέλεσμα και στα όστα, άλλα πέθανε, ξαφνικά,
χωρίς να προφθάση να φανέρωσι το μυστικό του.

γ) Λίγο καιρό μετά την έναρξι του πρώτου παγ-
κοσμίου πολέμου, ο Ούκρανός Τσένιτ παρουσίασε
στο γερμανικό ύπουργείο των Στρατιωτικών μια
έφευρσί του «που ήταν ικανή να κάνει το ανθρώπινο
σώμα άόρατο, σε τρόπον ώστε ένας άνθρωπος να
μπορή να κυκλοφορή τελείως άπαρατήρητος κάτω
από τα νυκτερινά φάτα.» Ο ίδιος ο Καίζερ ένδια-
φέρθηκε με την έφευρσί του και οι Γερμανοί έπιστή-
μονες την έκριναν ως αξία μεγάλη προσοχής. Άλλ'
ο Τσένιτ δεν κατώρθωσε να την ολοκληρώση, πράγ-
μα που προκάλεσε την όργη του Γερμανού αυτο-
κράτορος. Ο Τσένιτ μεταφέρθηκε τότε στις φυλα-
κές της Ρίγας και μόνον μετά τον τερματισμό του
πολέμου κατώρθωσε να ξαναβρή την έλευθερία του.

Όλοι αυτοί οι έπιστήμονες, καθώς και πολλοί
άλλοι που είχαν ασχοληθή με το ίδιο πρόβλημα, εί-
χαν επιδιώξει την έπιλυσί του με τη χρησιμοποίησι
ακτίνων, δηλαδή εξωτερικών μέσων.

Μια έντελως νέα όδδ έχάραξε ο διάσημος Γερμανός
έπιστήμων Μάλεϋ, καθηγητής του πανεπιστημίου της
Λειψίας.

Ο δόκτωρ Μάλεϋ, πειραματιζόμενος σε ποντι-
κούς, προσπάθησε να ελαττώση την όρατότητα του
σώματος όχι με έξωτερικά μέσα, άλλα με τη χρη-
σιμοποίησι έσωτερικών ώρισμένων ουσιών, που έμει-
ναν βαθμιαία την έντασι του χρώματος των ιστών,
των όστων, του αίματος κλπ., χωρίς να προκαλήται
ή παραμικρή βλάβη στην ύγεια του πειραματοζώου.

Ο Άνκερμαν ήταν ο πιο άγαπητός από τους
μαθητάς του Μάλεϋ και, μετά το θάνατο του διδα-
σκάου του, συνέχισε τα πειράματά του.

Ο Όλλανδός έπιστήμων ξεκινάει από την άρχή
ότι η μη όρατότης δεν είνε τίποτε άλλο από την
έξουδετέρωσι του χρώματος. Η έπιστήμη γνωρίζει
σήμερα τον τρόπο της ελαττώσεως ή της αύξησεως
της έντάσεως ενός χρώματος. Από αυτό το σημείο
ως την πλήρη έξουδετέρωσι του, ή άπόστασις είνε
ασφαλώς μεγάλη, μπορεί, όμως, να υπερπηδηθή.

Σχετικά με τα πειράματα του δόκτορος Άνκερμαν
πληρείται άπόλυτη μυστικότης. Όπως έδηλωσεν, ό-
μως, ο Άμερικανός ύφυπουργός Κλάους έχουν προ-
χωρήσει τόσο πολύ, ώστε το πρόβλημα της μη
όρατότητας μπορεί να θεωρηθή από τώρα ως λελυ-
μένο.

Ο Χαρούν και η Βαϊνάβ

Το παρχμυθάκι σας

Μια φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένα φτω-
χό άντρώγυνο. Έκείνον τον έλεγαν Χαρούν
και τη γυναίκα του Βαϊνάβ.

Η Βαϊνάβ δγήκε μια μέρα περίπατο
κι' είνε να περνάει από τη μεγάλη πλα-
τεία καθόταν η γυναίκα του Σουλτάνου
που έλαμπε απ' τα χρυσάφια της.

Σάν την είδε η Βαϊνάβ ζήλεψε κι' έτρε-
ξε άμέσως στον άντρα της:

— Χαρούν, του λέει, πρέπει να γίνης
μάγος!

— Εγώ μάγος! της άποκρίθηκε ο άν-
τρας της. Είσαι καλά; Τι ξέρω εγώ από
ξόρκια και μαγείες;

— Μη σε νοιάζει, του λέει η Βαϊνάβ.
Πάρε πέννα και χαρτί και γράψε φυλαχτά.

Ο Χαρούν, που δεν χάλαγε το χατήρι
της γυναίκας του ποτέ, κάθισε και μου-
τζούρωσε αρκετά χαρτάκια με παράξενα
σχέδια. Τα χαρτιά αυτά τα πήρε η Βαϊνάβ
και τάδωσε σε πολλές γυναίκες να τα κρα-
τάνε πάνω τους για φυλαχτό. Σιγά-σι-
γά ή τύχη τις βρήθηκε κι' οι γυναίκες με
τα φυλαχτά διαδύσανε στη χώρα, ότι ο
Χαρούν ήταν σπουδαίος μάγος.

Μια νύχτα στο παλάτι του Σουλτάνου
μπαήκαν κλέφτες κι' έκλεψαν από την κάσ-
σα του χρυσάφι, διαμαντόπετρες και άλλα
πολλά στολίσια.

Ο Σουλτάνος που είχε φτάσει σ' αυ-
τή του τον θόνο του Χαρούν, έστειλε και
τον φώναξε.

— Έμαθα πώς είσαι σπουδαίος μάγος,
του είπε. Θα μωρσής να μου βρής τους
κλέφτες που μου ρήμαξαν τα χρυσάφια
μου;

— Τα χρυσάφια σου μωρῶ να τα βρώ,
μα όχι και τους κλέφτες, είπε ο Χαρούν.

— Καλά, του είπε ο Σουλτάνος. Και
πόσον καιρό θα κάνης ως που να τα
βρής;

— Θέλω σαράντα μέρες.
Ο Χαρούν έτρεξε τότε στη γυναίκα του
και της είπε:

— Βαϊνάβ, τι κακό που με βρήκε! Πώς
θα ξεμυτζώσω τώρα με το Σουλτάνο;
Μη σε νοιάζει εμένα, του άποκρίθη-
κε εκείνη. Θα πάρης σαράντα βάλους και

θα τους δάσουμε σε μια τρύπα. Κάθε βρά-
δυ θα βγάζουμε και από έναν κι' άμα φτά-
σου σε στους τριανταπέντε σηκωνόμαστε
και φεύγουμε από το μέρος αυτό.

Ο Χαρούν έκανε όπως του είπε η γυ-
ναίκα του. Οι κλέφτες που ήταν όλοι άν-
θρωποι του παλατιού, σάν έμαθαν πώς ο
Σουλτάνος έβαλε τον Χαρούν να του βρή
το θησαυρό, φοβήθηκαν κι' έστειλαν τον
πρώτο κλέφτη, το Βεζύρη, στο σπίτι του
πρωτομάγου για να κρυφακούση.

Σάν έφτασε απ' έξω από το παράθυρο
του Χαρούν, ο Βεζύρης άκουσε μια φωνή:

— Βαϊνάβ, βγήκε ο πρώτος!...

Σάν τ' άκουσε αυτό ο Βεζύρης έτρεξε
και είπε στους άλλους κλέφτες:

— Ο Χαρούν με τσάκωσε! Πάει! Ο
Σουλτάνος θα μου κόψη το κεφάλι!

Το άλλο βράδυ πήγε ο γραμματέας να
κρυφακούση έξω από το σπίτι του μάγου.

Ο Χαρούν, που έβγαζε το δεύτερο βάλ-
λο από την τρύπα, είπε στη γυναίκα του.

— Βαϊνάβ, βγήκε κι' ο δεύτερος!... Ως
τους σαράντα μας μένουν τριάντα όκτώ
άκόμα.

Ο δεύτερος του παλατιού σάν τάκουσε
έτρεξε στους άλλους και τους είπε:

— Πάει, προδοθήκαμε! Σίγουρα μας
περιμένει η κρεμάλα!

Τότε συμφώνησαν όλοι να πάνε στο
σπίτι του Χαρούν και με πλούσια δώρα
να τον παρακάλεσουν να μη τους μαρτυ-
ρήση στο Σουλτάνο.

Ο Χαρούν σάν είδε μπροστά του το
Βεζύρη και το γραμματέα του τρόμαξε και
τους ρώτησε φοβισμένα:

— Σάν τί θέλετε στα σπιτικό μου;
— Έρχόμαστε, Χαρούν, για κείνη τήν
κλειψά του παλατιού!

Κι' άφου τον φόρτωσαν χρυσάφι, έπε-
σαν στα πόδια του, τάζοντάς του κι' άλλα
πλούσια δώρα.

Ο πονηρός Χαρούν, τους είπε:

— Τόξερα πώς σεσι πήρατε το χρυσα-
φι και τις διαμαντόπετρες του Σουλτά-
νου, μα εγώ τού υποσέηκα να μη μαρτυ-
ρησώ τα όνοματά εκείνων που τάκλε-
ψαν.

— Δεν ξέρουμε πώς να σ' ευχαριστή-
σουμε, καίμενε Χαρούν, του άποκρίθηκαν
οι τρανοί του παλατιού, άδειάζοντας κι'
άλλο χρυσάφι στα χέρια του «μάγου». Τι
άλλο θέλεις από μας;

— Δεν θέλω τίποτε, τους είπε ο Χα-
ρούν, παρά να πάτε κρυφά τη νύχτα να
βάλετε πίσω στην κάσσα τα διαμάντια
και το χρυσάφι του Σουλτάνου, χωρίς να
κρατήσετε τίποτε.

Οι τρανοί άνθρωποι του παλατιού έ-
καναν, όπως τους συμβούλεψε ο μάγος.

Ο Χαρούν κάθε βράδυ έπαιρνε από την
τρύπα κι' από ένα βάλλο και τον πετούσε
έξω. Καί σάν άδειασε η τρύπα έτρεξε στο
Σουλτάνο, τον προσκύνησε και του είπε:

— Μεγάλε μου Σουλτάνε, οι μέρες τε-
λείωσαν και ήρθα να σου πώ να πας να
ψάξεις στην κάσσα σου. Εκεί θα βρής το
χρυσάφι σου και τις διαμαντόπετρες, ό-
πως σου υποσέηκα.

Ο Σουλτάνος αλήθεια έτρεξε και βρή-
κε όλα του τα χρυσάφια στη θέσι τους.
Γέμισε τότε δώρα, χρήμα, τιμές και δόξα
τον Χαρούν.

Όλοι ζήλευαν την τύχη του.

Ο Χαρούν όμως δεν ήταν ευχαριστη-
μένος καθόλου με τα τόσα πλούτη κι' έ-
λεγε στη γυναίκα του:

— Βαϊνάβ, δεν μωρῶ να κάνω τον ψευ-
τομάγο. Μου λένε όλοι ότι τα ξέρω όλα
κι' εγώ δεν ξέρω τίποτε. Ένα μόνο μου
μένει, τώρα: Να κάνω τον τρελό!

Κι' όπως το είπε έτσι και έκανε ο μά-
γος. Πήρε μια μαγκούρα κι' άρχισε να
βγαίνει τσιτσίδι στο δρόμο. Περνώντας
από το χαμάμ έβλεπε απ' έξω το άμάξι του
Σουλτάνου. Τρέχει σάν θηρίο και μπαίνει
μέσα, τη στιγμή που ο Σουλτάνος με τους
τρανούς του παλατιού έκανε το μπάνιο
του.

Σάν τον είδε έτσι ο Σουλτάνος φοβή-
θηκε και τόβαλε στα πόδια, άφηνοντας
μέσα τους άκόλουθούς του. Μόλις πρό-
φτασε να βγί έξω ο Σουλτάνος, έπεσε ο
θόλος του λουτρού και πλάκωσε τους τρα-
νούς που δεν ήταν άλλοι, από τους κλέ-
φτες του χρυσάφιού του.

Ο Χαρούν σάν είδε το Σουλτάνο που
σώθηκε του είπε:

— Πολυχρονεμένε μου, συχώρα με που
σ' ανησυχόσα. Το διάβασα σ' αστέρια
πώς θα περτε ο θόλος και για να μη σε
πλάκωσι έτρεξα όπως ήμουν για να σε
σώσω! Μια χαρά σου ζήτω τώρα, Μεγάλε
Σουλτάνε. Δεν θέλω πια να κάνω το μάγο.

— Όπως όρίζεις, του άποκρίθηκε ο
Σουλτάνος.

Κι' από τότε ο Χαρούν πήρε τη Βαϊνάβ,
και το χρυσάφι του κι' έφυγαν να πάνε
να ζήσουν σ' άλλο μέρος χαρούμενοι κι'
εύτυχισμένοι.

Καλή καρδιά

Η ιστοριούλα σας

— Δεν μου λές, Λάκη, μήπως είδες το
γλυκό που άφησε η μητέρα σου πάνω στο
τραπέζι;... Η μαμά παραπονείται πως
χάθηκε.

— Ναι, μπαμπά, το είδα και το χάρισα
σ' ένα παιδάκι που πεινούσε πολύ.

— Μπαρδὸ, Λάκη μου, έχεις καλή καρ-
διά. Θα έπρεπε όμως να ζητήσης απ' τη
μαμά σου την άδεια... Ποιό ήταν το νη-
στικό αυτό παιδάκι;

— Εγώ, μπαμπά!...

***

Χιούμορ

Ο Κωστάκης δάγκωσε τη γλώσσα του
κι' άρχίζει να κλαίει.

— Μα γιατί δεν προσέχεις, παιδί μου,
και δαγκώνεις τη γλώσσα σου; του λέει η
μητέρα του.

Κι' ο Κωστάκης σκουπίζοντας τα δά-
κρυα του:

— Δεν... την είδα, μαμά!

*

Η μαμά: «Όταν αναγκάζωμαι να σε
δέρνω, Τοτό, υποφέρω περισσότερο από
σένα.

Ο Τοτός (τρίβοντας τα όπισθία
του): Ναι, άλλ' ασφαλώς... όχι στο ίδιο
μέρος!...

*

Θα ήθελες να είχες γεννηθή στο Πα-
ρίσι, Λάκη;

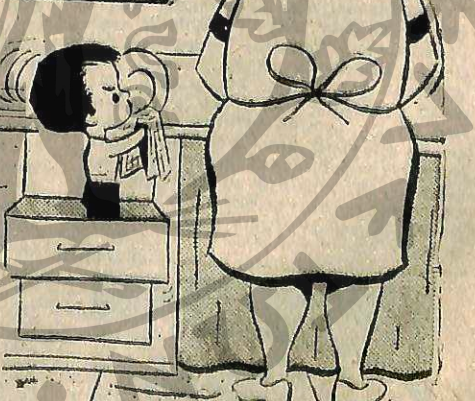
— Ασφαλώς όχι...
— Και γιατί;
— Γιατί δεν ξέρω ούτε λέξι γαλλικά και
δεν θα μπορούσα να συνεννοηθώ!

*

— Πού πᾶς, φίλε μου;
— Πουθενά. Και σύ;
— Κι' εγώ πουθενά.

— Λοιπόν πάμε γρήγορα για να μην
άργήσουμε!

***

Ο Γιαννάκης σκουπίζει τα πιάτα!